

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР

Част 2 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Боряна Лаловска, 2002

chitanka.info

ИЗВЪНЗЕМНА ИЛИ ЧОВЕК?

Преди да ви разкажа за следващите събития, свързани с Анастасия, искам да благодаря на всички ръководители на духовни общности, учени и журналисти, читатели, които ми изпратиха писма, духовна литература, коментари относно събитията, изложени в първата книга. Определенията по адрес на Анастасия са най-различни. В пресата я наричат „Стопанката на тайгата“, „Сибирската магьосница“, „Ясновидката“, „Божествено проявление“, „Извънземната“. Затова на въпроса на една московска журналистка: „Обичаш ли сега Анастасия?“ аз отговорих: „Не мога да определя чувствата си.“ И веднага беше пуснат слухът, че аз не съм способен, нещо си там не разбирам поради духовна некомпетентност. Как може да обичаш, без да разбираш кого обичаш? И до този момент нямам еднозначно определение по отношение на Анастасия. Опитах се, основавайки се на нейните твърдения: „Аз съм човек, жена“ да се убедя в това, да намеря обяснение на необикновените й способности. В самото начало всичко вървеше добре.

Коя е всъщност Анастасия?

Млада жена, родена в дълбоката сибирска тайга, която води отшелнически живот. След гибелта на нейните родители тя е възпитана от дядо си и прадядо си, които също живеят като отшелници.

Може ли да смятаме за необичайно преданото отношение на дивите животни към нея?

И в това няма нищо необикновено. В селския двор различни животни водят мирно съвместно съществуване и се отнасят с уважение към своя стопанин.

По-сложно е да се определи механизмът, чрез който тя може да вижда на разстояние — да знае в детайли за събития отпреди хиляди години и свободно да разбира нашия днешен живот. Как точно работи нейният Лъч, изцеляващ хората от разстояние, проникващ дълбоко в миналото и виждащ в бъдещето?

Професорът по философия, член-кореспондентът на МАИ К. И. Шилин в своите статии, анализиращи изказванията и действията на Анастасия, пише: „Творческият потенциал на Анастасия — това е всеобщ, а не чисто индивидуален дар Божи, дар на Природата. Всички ние и всеки от нас поотделно сме свързани с Космоса.

Изходът от надвисналата катастрофа е в постигането на хармоничен синтез между изначалните култури. Развитието на този тип култура — на хармонично, чисто детство — дава «женския» тип култура. Най-пълно и ярко тя се изразява в будизма, а и в нашата Анастасия също. Затова по-долу е дадена следващата верига от отъждествявания: Анастасия = Тара = Буда = Майтрея. Анастасия е съвършен човек, подобен на Бога.“

Дали това е така или не, не мога да отсъдя. Само че не е ясно защо тогава тя нищо не пише, не проповядва никакви учения като всички посветени, подобни на Бога, а вместо това през своите двайсет съзнателни години се занимава с вилните градинари (хора, отглеждащи плодове и зеленчуци във вилните си места).

Нещо повече — като чета изказванията на учените, стигнах до извода, че тя не е някаква си луда. Тъй като в науката, в края на краищата, има хипотези, а това, за което тя говори, по отделни направления се правят и опити.

Така на моя въпрос:

— Анастасия, по какъв начин узнаваш и можеш да обрисуваш различни ситуации с хилядолетна давност и дори можеш да виждаш мислите на великите хора от миналото? — тя отговори:

— Първата Мисъл, Първото Слово са се явили в нашия Създател. Неговите мисли живеят и днес, невидимо ни обграждат и запълват вселенското пространство, отразявайки се в материалните живи творения, създадени за главното — за човека! Човекът е рожба на Създателя. И като всеки родител Той не би могъл да пожелае за Своего дете нещо по-малко от това, което има самият Той — дал му е всичко; и най-главното — свобода на избора. Човек може да твори и да усъвършенства света със силата на мисълта си. Всяка мисъл, произведена от човека, не изчезва в неизвестността. Ако е добра, тя създава светло пространство и застава на страната на Светлите сили; ако е тъмна — на противоположната страна.

И днес всеки човек може да се възползва от всяка мисъл, излъчена някога от хората или от Създателя.

— А тогава защо всички не се ползват от тях?

— Използват ги всички хора, но в различна степен. За да ги използваш, трябва да мислиш, а това не се отдава на всички поради всекидневното суетене.

— Значи, стига да се замислиш — и всичко ще стане? Дори мислите на Създателя ли можеш да узнаеш?

— За да се проумеят мислите на Създателя, трябва да се достигне чистотата и скоростта на Неговите мисли. За да узнаеш мислите на посветените, е необходимо да имаш чистотата на помислите им и да можеш да мислиш с тяхната скорост. Ако човек няма достатъчна чистота на помислите, за да общува с измерението на светлите сили — измерението, в което живеят светлите мисли — тогава той ги черпи от тъмната противоположност и в резултат на това сам се измъчва, а измъчва и другите.

Има научно обяснение на тези нейни изказвания — доколко е общо или конкретно аз не мога да преценя. То е от директора на Международния институт по теоретична и приложна физика към Руската академия за естествени науки академик А. Е. Акимов. В списание „Чудеса и приключения“ в статията си „Физиката признава свръхразума“ той пише: „Съществували са и съществуват две направления за опознаване на Природата. Едното е представено от западната наука, т.е. знанията, които се добиват въз основа на методиката, която владее Западът — чрез доказателства, експерименти и т.н. Другото е източното — знанията се получават отвън, по езотеричен път в състояние на медитация. Езотеричните знания не се придобиват по обикновен начин, те се дават на човека“.

Получило се е така, че на някакъв етап този езотеричен път е бил изгубен и се е оформил друг път, крайно сложен и бавен. За последните хиляда години, следвайки този път, ние придобихме знания, които на Изтока са били известни преди повече от три хиляди години.

Имам интуитивното убеждение, че са прави тези, които твърдят, че материята на полево равнище, която изпълва цялата Вселена, е взаимосвързана структура. В книгата си „Синтез на технологиите“ Станислав Лем в главата „Вселената като суперкомпютър“ изказва

мисълта, че Вселената е един гигантски мозък, подобен на електронноизчислителна машина. Представете си изчислителна машина, която е изпълнена от елементи с обем 10 на 33 степен куб.см. (радиусът на Вселената е приблизително 15 млрд. км.).

И именно такъв мозък, колкото цялата Вселена, вероятно има възможности над всякакви човешки представи и фантазии. Ако се има предвид, че в действителност този мозък функционира не на принципа на електронноизчислителните машини, а въз основа на торсионите полета, то тогава става ясно, че: „... проявленията на Шелинговия Абсолют или този на Шунят, или според древната ведическа литература, те по всичко наподобяват съвременна изчислителна машина. И освен нея в света няма нищо друго. Всичко останало представлява една или друга форма на Абсолюта“.

Ето какво казват учените за Лъча, който действа на разстояние.

Членът на Руската академия на медицинските науки акад. Влаил Казначеев в статията си „Живите лъчи и живото поле“ в списание „Чудеса и приключения“ от 03.05.1996 г. пише:

„Вероятно Вернадски е бил прав, задавайки въпроса: Как е възможно идеалното мисловно начало да изведе планетата Земя на ново еволюционно равнище? Как само чрез труд, чрез взривове и техногенна дейност ли? Така елементарно не може да бъде обяснено.

Фактите показват, че човекът, операторът, може да промени от разстояние много от показанията на електронните прибори. Той като че ли отклонява стрелката по скалата на уреда, и то отдалеч. Сега провеждаме изследователски работи в Новосибирск за далечна връзка с Норилск, с Диксън, със Симферопол, а също и с Тюменския триъгълник, с американски център във Флорида. Далечната връзка с човека, с прибора и с оператора се установява достоверно и точно.

Сблъскваме се с неизвестно явление — взаимодействие на живото вещество на огромни разстояния.“

За съжаление в статията има много неразбираеми термини, цитати от трудове на други учени. Трудно е да се прегледа и изчете всичко.

Но все едно, аз разбрах, че на науката са известни възможностите на човека да контактува от разстояние; науката знае и за вселенската база данни, които използва Анастасия. Тя я нарича „измерение на Светлите сили“, или „измерение, в което живеят

мислите, произвеждани от хората“. Съвременната наука говори и за това, наричайки го „супер електронноизчислителна машина“.

Предстоеше ми да осмисля как така аз — човек, който никога не се е занимавал с литература, без да има нужното образование — успях да напиша книга и тя вълнува хората.

Когато бях в тайгата, Анастасия ми каза: „Ще те направя писател. Ти ще напишеш книга, която ще четат много хора. Тя ще влияе благотворно на читателите.“

И ето, книгата вече е написана. Може да се предположи, че това е заслуга на Анастасия, но тогава трябва да се разбере по какъв начин тя влияе върху творческите възможности на другите хора. Засега това на никого не се е удало.

За облекчаване на тази задача може да се предположи, разбира се, че и аз донякъде съм талантлив и като съм получил от нея интересна информация, съм я описал. Тогава като че ли всичко отива по местата си, всичко е ясно.

Не е необходимо по-нататък да губя време да чета научна и духовна литература и да задавам въпроси на специалистите. И тогава Анастасия прави нещо ново, което все още нито аз, нито моите помощници можем да си обясним.

Ако си спомняте, в първата книга бях написал какво каза тя още преди две години: „Художници ще рисуват картини, поети ще пишат стихове и за мен ще бъде заснет филм. Ти ще гледаш всичко това и ще си спомняш за мен.“

Попитах дядото на Анастасия дали тя може да предскаже бъдещето и той ми отговори: „Анастасия не предсказва бъдещето, тя е способна да го моделира и да го превръща в реалност.“

Тогава си мислех, че това са само приказки. Какво ли не говорим? И не придадох на тези думи особено значение. Приех ги като нещо иносказателно, защото ми беше невъзможно да предположа колко точно ще се осъществи в моя живот всичко, казано от Анастасия. Но невероятното сега е факт.

Предреченото от Анастасия става реалност.

Отначало като дъжд се изляха стихове. Част от тях публикувах в края на първата ми книга. След това в различни градове започнаха да се откриват и „Домове на Анастасия“. В град Геленджик московската

художничка Александра Василиевна Саенко направи изложба, посветена на Анастасия и на природата.

Влязох в този дом, погледнах към стената, на която бяха окачени големи картини, — и околното пространство като че ли започна да се променя.

От многобройните картини със своите добри очи ме гледаше Анастасия. А сюжетите... Разбирате ли, на някои от картините имаше сюжети от още неиздадената втора книга! Имаше светещо кълбо, което се появява понякога около Анастасия. По-късно разбрах, че тази художничка рисува не с четка, а с върховете на пръстите си. Повечето от тези картини вече са разпродадени, но са оставени в изложбата, защото хората все идват и идват, за да ги видят. Художничката ми подари една от картините. На нея са нарисувани родителите на Анастасия. Невъзможно е да откъснеш погледа си от лицето на майка ѝ.

Започнаха да постъпват и предложения от различни студии да се направи филм за Анастасия. И всичко това аз вече възприемах като нещо естествено, което се разбира от само себе си.

Като докосвах картините и листчетата със стихове, като слушах песните и гледах кадри от вече заснетия филм, се опитах да осмисля това, което ставаше.

Московският център, който изследваше явленията, свързани с Анастасия, стигна до извода:

„Най-великите духовни наставници, известни на човечеството с религиозните си учения, с философските и научните си търсения, не са постигнали скоростта на въздействието на Анастасия върху човешкия потенциал. Ученията им са оказали осезаемо въздействие в реалния ни живот след столетия и хилядолетия от момента на тяхното зараждане.

Анастасия само за дни и месеци по някакъв необясним начин, без нравоучения и духовни трактати, въздейства направо върху чувствата и предизвика емоционални изблици и творчески подем, който се превръща в реални творения у всеки, докоснал се мисловно до нея. Можем да ги почувстваме като художествени произведения — вдъхновени пориви към светлото и доброто.“

По какъв начин тази самотна отшелница, намирайки се в глухата сибирска тайга, съумява да кръжи в реалното пространство на нашия живот? Как успява чрез ръцете на други хора да материализира такива

творби — всички те са за светлината, за добротата, за Русия, за природата, за любовта...

„Тя ще изпълни света с великата поезия на любовта. Като пролетен дъжд стихове и песни ще измият цялата ни Земя от насъбралата се върху ѝ мръсотия“ — каза дядото на Анастасия.

— Но по какъв начин го прави тя? — попитах аз.

И отговорът:

— Тя раздава вдъхновение и озарение на хората чрез енергийните пориви на своите стремежи и силата на мечтите си.

— Каква е тази сила, която се крие в мечтите ѝ?

— Силата на Човека — Творец.

— Но за своите творения човекът трябва да получава възнаграждения, почести, пари, звания. А тя безвъзмездно ги подарява на другите. Защо?

— Защото е безкористна. Да бъде удовлетворена от себе си и да получи искрената любов поне на един човек — това са висши награди за нея — отговори дядото на Анастасия.

Все още не мога да осмисля тези отговори докрай. Като се опитвах да осъзная коя е Анастасия и да определя своето отношение към нея, аз продължавах да изслушвам различни мнения, да чета духовна литература. За година и половина глътнах повече книги, отколкото през целия си живот. Но какво се получи? Стигнах само до един безспорен извод за себе си: в повечето умни книги, претендиращи за историческа достоверност, духовност и искреност, се съдържат нагли лъжи. До този извод ме доведе случаят с Григорий Распутин.

В първата книга за Анастасия цитирах един абзац от исторически роман — хроника на В. Пикул „До последен предел“.

В него се разказва как полуграмотният селянин Григорий Распутин от глухо сибирско село, където расте сибирският кедър, дошъл през 1907 година в столицата на Руската империя. Той поразил с предсказанията си императорското семейство, в което бил приет, и преспал с много знатни жени. Когато решили да го убият, всички били поразени от това, че като изпил сипан в чашата му цианкалий, той все пак успял да стане от масата и да излезе в двора на двореца. Тогава княз Юсупов стрелял от упор с пистолета си в падналия Распутин. Целият надупчен от куршуми, Распутин продължавал да живее.

Раненото му тяло било хвърлено от моста във водата, след което го извадили и го изгорили.

Тайнственият и загадъчен Григорий Распутин, поразил всички със своята издръжливост, е израснал в кедров край.

Ето как журналистите от онова време разказват за неговата издръжливост: „На петдесет години той можел да започне оргия от пладне и да продължи веселбата до четири часа сутринта; след разврата и пианството отивал направо в църквата за утринната служба, където престоявал в молитва до осем часа, след това вкъщи, пиейки чай, сякаш нищо не се е случвало, Гришка приемал посетители до два часа следобед. След това събирал дами и отивал с тях в банята, а оттам препускал отново към извънградския ресторант, където се повтаряла предишната нощ — никой нормален човек не може да издържи на подобен режим.“

Както повечето хора, така и аз си бях изградил под влияние на тези разкази безпътен образ на Григорий Распутин. Съдбата ми подхвърли друга информация за размисъл.

Ето какво е писал за Григорий папа Йоан XXIII: „Днес от реката невредимо излиза така и неоткритото тяло на Светия монах. И неговите тайни синове ще влязат с молитва в Ковчега.“

Какво се получава? От една страна, за него пишат, че е „разпътник“, а от друга — „свят монах“. Къде е истината и къде — лъжата?

По-късно попаднах случайно на текст от записки на самия Григорий Распутин, написани по време на пребиваването му по Светите земи (те са били донесени в Париж от Лобачевски, емигрант от СССР). Ето този текст: „Без всяко усилие морето утешава. Когато станеш сутрин, вълните ти «говорят» и плискат се, и те радват. И слънцето блести в морето, тихо-тихо се издига, и в този миг Душата на човека забравя цялото човечество и гледа слънчевия блясък; и радостта в човека се разгаря, и в Душата заговаря книгата на живота и житейската мъдрост — неописуема красота! Морето пробужда от съня на суетата и мислите идват без усилие.

Морето е пространство, а умът е още по-пространен. Човешката премъдрост е безкрай, тя не се побира във всички философи. Още една велика красота има, когато слънцето се търкулне зад морето и залезе — и лъчите му сияят.

Кой може да оцени сияещите му лъчи? Те греят и гаят Душата и целебно я утешават. Ето, слънцето, всеки миг ще се скрие зад планините. Човешката Душа ще потъгува за неговите дивни, светозарни лъчи... Мръква се.

О, каква тишина настава! Няма дори звук от птица. От размисли човек започва да се разхожда по палубата, неволно да си спомня детството и цялата суета, да сравнява тази своя тишина със суетния свят и тихо да разговаря със себе си, и му се приисква да прогони с някого досадата, предизвикана от враговете му..."

Кой си бил ти, сибирецо? Руснако Григорий Распутин! Каква е истината за теб и каква — лъжата? Как да разбере човек? На какво да се опре, за да разбере същността на битието, на предназначението си? С помощта на какво? От кои велики трудове да научи къде е Истината и къде — лъжата? Къде е истинската духовност и искреност и къде са претенциите за всезнание? Може би да опитам със собственото си сърце? Не съм писал стихове досега, но на теб, Григорий Распутин, искам да посветя първото си стихотворение.

Като четат „Анастасия“, хората пишат искрени стихове. И аз се опитах. Ето какво излезе. Извинявай, ако някъде римата ме е подвела.

Посвещава се на Григорий Распутин

ПОЛУГРАМОТЕН ЛИ? — ПОЛУГРАМОТЕН!

*Нима между кедрите бос си се крил?
Сибире чутовен на майка Русия,
една ли подметка до днес си изтрил?*

*Към царя сега! Да помогна на батко си,
веднъж да поеме живителен дъх;
Към Русия сега — та на майка Русия
да вдъхна от свежия, хвойнов лъх!*

Ей, хусари свободни и смели!
Чаровници и храбреци!
Я погледнете ме — вижте как трябва
да се развърти човек. Ех, мъдреци!

Сърцето на Питер е в няколко ката
парижки корсети и дрехи. Уви —
на светските дами им се подкосиха краката,
когато Сибирецът тук се яви.

И както бе тръгнал на ранен молебен,
да се моли за Матушка (вечно за друг!),
той чу как единствено Тя му прошепна:
— По-скоро, веднага изчезвай оттук!
Бягай!

Побеснели и диво ръмжащи,
времената на Звяра поглъщат плътта;
душата ти — пламък до днес те опази,
ала тука Те дебне смъртта.
Бягай!

Ти лавината-зверство ще спреш,
ала само за миг:
— О, Русийо!
Тъй ми е жал за Тебе!
Да не искаш да секне
твоят глас и кънтеж?

— Върни се при кедрите! Ще се оправя.
И тогаз ме моли за каквото си щеш.

— О, Русийо — жена недостойна! —
В руска баня да бяхме сега,
бих нашибал гърба ти със хвойна:
С теб оставам! И не на шега.
Времената ни — зли като смърт са;

а за Гришката — кръв и сълзи.
Чернотата със зъби му скърца:
— О, сибирска змия, отпълзи!

Ако само за миг ме накараш
да престана да бъда ламя,
ще засърбаш такава попара,
че ще ахне самата Земя!
И женкар ще изкарат героя,
по бутилките с твоя портрет;
и от тебе спасените роби
ще оплюят светията клет.

Аз съм Време всесилно, всевластно —
от земите ми ти се махни!
„Само миг“: — Я да бъдем наясно:
ти съдбовния миг ми върни!
— Ех, мадейричка само: И баня —
песоглавецо, правя те луд!
Не сибирец, а просто мужик съм.
И недей ми хленчи като шут.

И разстрелван, и бесен, и давен,
и на клада горян, и на прах,
над Русия се нося отдавна
и вселявам и гордост, и страх!

Но демонът скърца със зъби:
— Де е гроба ти, смахнат мужик?
Ти живота не можеш да върнеш —
а потомците вярват в лъжи.

Ето, давам ти власт:
предяви неплатените сметки,
оправдай се веднъж, поплачи.

Ала Гришка изплюва куршума:

— Жалък дявол: ту сметки, ту смет.
Да си дойдем, мужици, на думата:
хайде в банята — с билки и мед!

Григорий Распутин от кедровите гори влезе в живота на дореволюционна Русия и стремежи се да предотврати бурята на революцията, загина.

Анастасия също живее в кедрова гора и също се опитва да направи добро на хората, също се опитва да ни предпази от нещо. Но каква участ ѝ е приготвило нашето общество?

МАШИНА ЗА ПАРИ

В първите дни на нашето общуване с Анастасия аз се отнесох към нея като към отшелница със своеобразен мироглед. Сега, след всичко чуто и прочетено за нея, след навлизането ѝ в нашия живот, тя изглежда като някаква аномалия. В главата ми настана неразбория. Като отхвърлих с усилие целия поток от информация и направените изводи, се опитах да възвърна простотата на първите ми впечатления и да отговоря на въпроса, който често ми задават: „Ти защо не отведе Анастасия от тайгата?“ Много ми се искаше да взема Анастасия оттам, но разбихах, че със сила това не е възможно да се направи. Трябва да се опитам да ѝ докажа целесъобразността, ползата от пребиваването ѝ в нашето общество. Аз разсъждавах кои от нейните способности могат да са изгодни за нея, за хората и за моята фирма. И изведнъж разбихах — стоящата пред мен Анастасия е истинска машина за пари. Нейните способности с лекота ѝ позволяват да лекува хората от всевъзможни заболявания. При това тя не поставя никаква диагноза, а просто изгонва от организма всички загнездили се болести. Дори не се допира до тялото на човека. Аз го изпитах върху себе си. Тя дълбоко се съсредоточава, гледа те с добрите си сиво-сини очи, без да мига — и тялото ти сякаш се затопля от погледа ѝ, после краката започват да се изпотяват — така излизат всички токсини.

Хората дават огромни пари за лекарства и за операции. Ако не помогне един лекар, отиват при друг или при екстрасенс, при биоенерготерапевт. За да се излекуват само от една болест, понякога губят седмици, месеци, години, а тук — всичко става само за минути. Аз пресметнах, че ако тя се занимава с един пациент петнайсет минути и се вземат само 250 000 рубли^[1] (макар че другите лечители вземат и повече), то за един час се получават един милион рубли...

Струва ми се, че в главата ми се оформи добър бизнесплан. Реших да уточня някои детайли и попитах Анастасия:

- Значи, ти можеш да изгониш всякакви болести от човека?
- Да — отговори Анастасия. — Мисля, че всички.

— Колко време ти е необходимо за един човек?
— Понякога твърде много.
— Много — колко много?
— Веднъж ми се наложи да изразходвам повече от десет минути.
— Десет минути — дребна работа, хората губят години, за да се излекуват.

— Десет минути е твърде много, като се има предвид, че ми е необходимо време за концентрация и за спиране на процеса на осмисляне...

— Нищо страшно няма, осмислянето ще почака. Ти и така много знаеш. Анастасия, аз измислих нещо.

— Какво измисли?

— Ще те взема с мен. Ще ти наема хубав офис в някой голям град, ще ти направя реклама. Ти ще лекуваш хората. Ще им бъдеш много полезна, а ние ще имаме добри приходи.

— Но аз и така понякога лекувам хората. Когато моделирам различни ситуации с хората от вилите, за да им помогна да осмислят обкръжаващия ги растителен свят, тогава моят Лъч изгонва болестите им — само че аз се старая да не бъдат всичките...

— Но те не знаят, че именно ти го правиш, на теб никой не ти плаща и дори „благодаря“ не ти казват! Ти нищо не получаваш за тази работа.

— Получавам.

— Какво?

— Става ми радостно.

— Е, добре. Нека да ти бъде радостно и приятно, но да има и печалба за фирмата.

— А ако някой човек няма пари, за да си плати за лечението?

— Абе, защо все влизаш в дребнави подробности. Не е твоя работа да се занимаваш с това. Ще имаш секретарки, администратор. Трябва да мислиш за лечението, да се усъвършенстваш, да посещаваш семинари, да обменяш опит. Ти самата разбираш ли как работи твоят метод, твоят Лъч, какви механизми са задействани?

— Разбирам. Този метод и във вашия свят е известен. Лекарите и учените знаят за него или поне усещат благотворното му въздействие. В болниците се стараят да разговарят с болните окуражително, за да им повдигнат настроението. Лекарите отдавна са забелязали, че ако

човекът е в депресия, болестта трудно се лекува, лекарствата не помагат, а ако се отнесеш към човека с любов, болестта по-бързо отстъпва.

— Тогава защо никой не се стреми да разбере това и да развие този метод на лечение до тази степен, която ти притежаваш?

— Много от учените се стремят да го разберат. Народните лечители също използват този метод и донякъде успяват. По този начин Иисус Христос и светците са изцелявали хората. В Библията много се говори за любовта, защото това е чувство, което влияе благотворно на човека. То е по-силно от всичко.

— Защо у лечителите и лекарите любовта е тъй оскъдна, а при теб тя идва естествено и е изобилна?

— Защото те живеят във вашия свят и на тях им се случва, както и на всички във вашия свят, да се поддават на пагубни чувства.

— Какви са тези пагубни чувства, какво общо имат те?

— Пагубните чувства — това са злобата, омразата, раздразнението, ревността, завистта... и други. Те и всички подобни на тях правят човека по-слаб.

— Ти, Анастасия, често ли се ядосваш?

— Аз никога не се ядосвам.

— Добре. Не е важно вследствие на какво се получава този ефект важен е крайният резултат и каква полза може да бъде извлечена от него. Кажи ми, съгласна ли си да тръгнеш с мен и да лекуваш хората?

— Домът ми и родното ми място са тук. И само тук мога да изпълнявам своето предназначение. Нищо не дава повече сили на човека от родното му място, от родителите — от сътвореното от тях Пространство на Любовта. Да лекувам хората, да ги избавям от физически недъзи аз мога и от разстояние, с помощта на моя Лъч.

— Е, добре. Не искаш да заминаваш, тогава лекувай от разстояние. С теб ще се договорим на кое място да идват желаещите да се лекуват. Те ще си плащат, а ти ще ги лекуваш по график. Съгласна ли си с това?

— Владимире, разбирам, че ти искаш да имаш много пари. Ще ги имаш, ще ти помогна. Само че не бива да го правим по този начин. Във вашия свят вземат пари за лечение, иначе няма как. Но аз по-добре ще го правя без пари. И освен това не мога да лекувам всички, защото още не съм разбрала в кои случаи изцелението носи полза и в кои —

вреда. Но ще се постарая да осъзная, да разбера това. И само когато го проумея...

— Какви са тези глупости? Как излекуването, лечението може да бъде вредно? Или ти имаш предвид вредата за теб?

— Премахването на физическите страдания често вреди на самия излекуван.

— Анастасия, твоите мъдрувания са преобърнали представите ти за добро и зло. Във всички времена лекарите са били почитани от обществото, макар че не са работили без пари. Ако ти се позоваваш на Библията, то в нея това не се порицава. Така че изхвърли от главата си съмненията. Да излекуваш човека — това винаги е добро!

— Разбираш ли, аз съм виждала... Дядо ми е дал пример каква вреда може да нанесе излекуването, когато то не е обмислено, когато в изцелението не участва болният...

— Някаква своеобразна философия имате тук. Аз ти предлагам съвместна работа, какво общо имат примерите?

[1] Приблизително \$ 800 по курса от 1997 г. — Бел.прев. ↑

ИЗЦЕЛЕНИЕ ЗА АДА

— Веднъж чрез моя малък Лъч видях самотна старица, която работеше в градината си. Беше много пъргавя, слабичка и винаги радостна. Тя веднага ме заинтригува. Мястото ѝ беше мъничко, но на него растеше какво ли не, и то много добре, защото тя правеше всичко с любов. По-късно разбрах, че това, което отглежда, тя го събира в малка кошница и го закарва на пазара. Почти не опитваше първите плодове, които при вас струват по-скъпо, а се стараеше да ги продаде. Парите ѝ трябваха, за да помага на сина си. Беше го родила на възраст, когато вече е нямала съпруг. Роднините ѝ не я поглеждаха. Нейното момченце още от детството си рисувало и тя мечтаела то да стане художник. Синът ѝ няколко пъти се опитвал да постъпи някъде да учи. В края на краищата успял. Един-два пъти годишно той идвал при възрастната си майчица. За нея тези посещения били велика радост и всеки път тя спестявала пари и му давала храна. Отгледаните зеленчуци затваряла в буркани и когато идвал, му давала всичко.

Обичала го много и мечтаела той да стане добър художник. Живеела само с тази мечта. Старицата беше весела и добра. Известно време не я наблюдавах. Когато отново я видях, тя вече беше много болна. Беше ѝ трудно да се навежда и да работи в градината — остра болка пронизваше тялото ѝ при всяко навеждане. Тя се оказа много изобретателна — направи лехичките тесни и дълги. От стара табуретка без крачета вземаше седалката и я слагаше между лехичките, сядаше и така плевеше. По този начин се придвижваше по цялата дължина на лехите. Теглеше след себе си кошницата с въженце. Радваше се, че ще има добра реколта.

И действително се очертаваше добра реколта — растенията обичаха старицата и реагираха по съответен начин. Тя разбираше, че скоро ще умре и за да спести грижите на сина си, сама си купи ковчег, венец и въобще направи всички приготовления за своето погребение. Но на нея ѝ се искаше да събере реколтата и да направи зимнина за сина си, преди да умре. Тогава не придадох значение на факта, че

независимо от близкия ѝ контакт с растенията в градинката, тя боледува. Мислех си, че това може да е защото гладува. Продаваше всичко и със спечелените пари си купуваше нещо по-евтино.

Реших да ѝ помогна. Веднъж, когато тя легна да спи, започнах да я затоплям с моя Лъч и прогоних болежките от тялото ѝ. Усетих, че нещо се съпротивлява на Лъча, но продължавах да се старая. Минаха повече от десет минути, докато не постигнах целта си — да излекувам тялото ѝ.

После, когато дядо дойде, аз му разказах за старицата и го попитах какво се съпротивляваше на моя Лъч? Той се замисли и каза, че не съм постъпила добре. Разстроих се, а той мълчеше. После ми обясни: „Ти си изцелила тялото, но си причинила болка на Душата ѝ.“

— Че какво толкова лошо си могла да направиш с Душата на старицата?

Анастасия въздъхна и продължи:

— Старицата престана да боледува и не умря. Синчето ѝ пристигна при нея по-рано от обикновено само за два дни. Каза ѝ, че е зарязал учението и не иска да става вече художник, а ще се заеме с някаква друга работа, която да му носи пари. Оженил се. Сега вече щял да има пари. И повече да не му прави никакви буркани, защото превозът им излиза по-скъпо. „По-добре сама ги яж, майко“ — ѝ каза той.

Замина, без да вземе нищо. Сутринта старицата седна на верандата, загледа своята градинка, а в очите ѝ празнота, мъка и нежелание за живот. Представяш ли си — тялото е здраво, а в него сякаш няма живот. Аз видях, или по-скоро почувствах, каква празнота и безизходица царяха в Душата ѝ.

Ако не бях излекувала тялото ѝ, старицата щеше да умре навреме, спокойно, с красива мечта и надежда. Сега тя се беше озовала в празнотата още приживе, а това беше многократно по-страшно от физическата смърт.

След две седмици тя почина.

ПОВЕРИТЕЛЕН РАЗГОВОР

— Аз разбрах, че физическата болка е нищо в сравнение с душевните мъки, но тогава още не можех да лекувам Душата. Прииска ми се да разбера как се прави това и възможно ли е изобщо? Сега вече зная — това е възможно.

Разбрах още, че физическите болести в човека се появяват не само поради изолацията му от Природата или поради тъмните чувства, които допуска в себе си. Болестите са един от механизмите за предпазване или дори за спасение от значително по-големи мъки. Те са един от начините за общуване на Великия Интелект — Бога, с човека. Болката на човека е и Негова болка, но другояче е невъзможно. Как да ти се внуши по друг начин примерно на теб: „Не пълни стомаха си с всякакви боклуци!“ Ти не се вразумяваш от думите. Вземаш различни обезболяващи хапчета и упорито продължаваш да правиш същото.

— Тогава според теб не бива да се лекуват хората ли? Не бива да им се помага, когато те не са в състояние да се справят сами?

— Помощ трябва да има, но преди това трябва да се разбере причината за заболяването.

Необходимо е да се помогне на човека да осъзнае какво желае да му каже Великият Интелект — Бог. Но да се направи това е много трудно. Може да се сгреша.

Болката е поверителен разговор между двама, които се познават добре. Вмешателството на трети по-често е във вреда на човека, отколкото в помощ.

— Тогава защо прогони от мен всичките ми болести? Значи, си ми навредила?

— Всичките ти болести ще се върнат при теб, ако не промениш начина си на живот и отношението си към другите и към себе си; ако не промениш някои свои навици. Именно те бяха причина за твоите болести. Аз не съм нанесла никаква вреда на Душата ти.

Стана ми ясно, че да убедя Анастасия да извлича печалба от способностите си да лекува, е невъзможно, докато тя нещо си там не

осъзнае докрай. Моят комерсиален план рухваше. Вероятно, забелязвайки досадата ми, Анастасия каза:

— Не се разстройвай, Владимире, аз ще се постарая да осъзная всичко по-бързо. Сега, ако ти действително искаш да помогнеш на хората и на себе си, а не само да правиш пари, аз ще ти разкажа за начините, с помощта на които човек може да се излекува от много заболявания сам и при които не може да има такива нежелателни последствия както при вмешателството на хора, чужди на неговата съдба. Ако ти-поискаш да изслушаш всичко това...

— Че какво друго ми остава? Теб и без това човек не може да те убеди. Говори.

— Съществуват няколко главни причини за болестите на човешкото тяло — това са пагубните чувства, емоциите, изкуственият режим на хранене и съставът на храната; отсъствието на близки и далечни цели, погрешното разбиране на собствената същност и предназначение в живота. На болестите на тялото успешно могат да се противопоставят само положителните емоции, многото растения и преосмислянето на собствената същност и предназначение — те могат да променят много и във физическото, и в душевното състояние...

Как може в условията на вашия свят да бъде възстановена загубената връзка на човека с растенията — вече ти разказвах. А осъзнаването на всичко останало е по-лесно да се постигне чрез личния и непосредствен контакт с растенията.

Също така с Лъча на Любовта могат да се излекуват много болести на нашите близки и дори да се удължи животът им, като се създаде около тях Пространство от Любов.

Но човек и сам, ако успее да предизвика в себе си положителни емоции, с тяхна помощ може да заглуши болката, да излекува заболяванията си и дори да се справи с отровите.

— Какво означава „да предизвика“? Как можеш да си мислиш за нещо хубаво, когато те боли зъб или стомах?

— Чистите и ярките мигове от живота и положителните емоции като ангели-хранители ще победят болката и болестта.

— Ами ако някой човек не е имал достатъчно Чисти и ярки преживявания, които предизвикват изцеляващи и положителни емоции, тогава какво да прави?

— Моментално трябва да сътвори нещо такова, което да ги предизвика. Те идват, когато околните се отнасят към теб с искрена Любов. Ти сам трябва да сътвориш такива ситуации със своите добри постъпки — иначе не би могъл да те спаси и твоят ангел-хранител...

— Интересно ми е, аз имал ли съм такива мигове и каква е била силата им? Как да ги предизвикам?

— Това може да стане чрез спомените — чрез спомен за нещо хубаво и приятно от миналото. С помощта на такъв спомен почувствай онова блажено състояние, което си изпитал. Искаш ли да опиташ сега? Аз ще ти помогна. Опитай се.

— Е добре, да опитаме.

— Легни на тревата и се отпусни. Можеш да започнеш да си спомняш от днешния момент на живота си и да вървиш към миналото. А можеш и веднага да си спомниш най-приятните преживявания и свързаните с тях усещания.

Аз легнах на тревата. Анастасия също легна до мен и сложи пръстите на ръката си върху моите. Мислех си, че нейното присъствие ще ми пречи да се съсредоточа в спомените си и казах:

— По-добре е да остана сам.

— Аз няма да те безпокоя. Когато започнеш да си спомняш, ще забравиш за мен. Дори няма да чувстваш докосването на ръката ми. Но така ще ти помогна по-бързо и по-ярко да си спомниш всичко.

КЪДЕ СИ, МОЙ АНГЕЛ-ХРАНИТЕЛ?

Хрониката на събитията от живота ми ме отведе към детството. Спомените ми дойдоха до момента, когато аз си играех със селските момчета на пясъка — и там спряха. В душата ми имаше неясна тревога. Нито едно събитие от целия ми живот не предизвика положителни емоции и чувства, подобни на онези, които изпитах сутринта след преживяната нощ с Анастасия; нито пък като онези, когато тя настрои ритъма на сърцето ми към ритъма на околната природа (описах тази ситуация в главата „Докосване до Рая“). Но мислех, че тези прекрасни усещания бяха създадени у мен от Анастасия и не ми принадлежат. Смятах ги за изкуствени и подарени от нея. Съзнателно ги съпоставях с това, което вече съществуваше в моя живот, но не намирах аналог. Още и още прекарвах спомените от живота си като на кинолента, напред и назад — всички събития бяха свързани със стремежа ми да постигна нещо или нещо да получа. Сбъдваше се поредното ми желание, а удовлетворението не идваше. Вместо това — ново желание... И последните години от живота ми, когато околните смятаха, че всичко при мен върви чудесно, предизвикаха още по-голям смут в душата ми. Автомобилите, жените, банкетите, подаръците и поздравленията — всичко това сега ми се струваше толкова празно и ненужно.

Аз рязко се изправих и дали на себе си, или на Анастасия, казах с раздразнение:

— В живота на човека няма такива изцеляващи усещания! Във всеки случай в моя живот ги няма. А и у повечето хора липсват.

Анастасия също стана и спокойно отбеляза:

— Тогава трябва колкото може по-бързо да си ги създадеш.

— Че какво е това, което трябва да създам? Какво?

— Първо трябва да разбереш в какво е голямото значение и в какво — смисълът на нещата. Ти прегледа току-що живота си, но дори и при възможността да го анализираш и да погледнеш на него отстрани, не забеляза значимото. Все се хващаше за ценностите според

твоего разбиране. Кажеш, имало ли е случай поне малко да се доближиш до щастието?

— Изживях две такива ситуации, но все нещо ми пречеше да се почувствам напълно щастлив.

— Кои са те?

— Още в началото на перестройката имах възможност да взема на дългосрочна аренда един речен кораб. Това беше най-добрият пътнически кораб в Западно-сибирското речно параходство. Казва се „Михаил Калинин“.

Документите бяха оформени, аз вървя към пристанището, той стои там — красавец, за първи път стъпвам на палубата на своя кораб...

— Радостните ти усещания много ли се засилиха, когато стъпи на палубата на кораба за първи път?

— Разбираш ли, Анастасия, в нашия живот съществуват много проблеми. Когато се качих на кораба, ме по срещна капитанът.

Отидохме в неговата каюта. Изпихме по чаша шампанско и си поговорихме. Той ми каза, че спешно трябва да промия водопроводните тръби, иначе ХЕИ няма да даде разрешение за отплаването. И още капитанът каза...

— И затъна ти, Владимире, в грижи и проблеми, свързани с работа по кораба.

— Да, затънах. Много бяха.

— Изкуствено създадената материя, различните механизми са характерни с това, че повече създават проблеми, отколкото радости. Измамна е и помощта им за човека.

— Не съм съгласен с теб. Може да създават проблеми — искат ремонт и поддържане, но с тяхна помощ може да постигнеш много неща.

— Например какво?

— Дори и любов.

— Над Истинската Любов, Владимире, изкуствено създадените предмети нямат власт. Дори ако всичко в света ти принадлежи, само с тяхна помощ ти не би могъл да получиш истинска Любов от нито една жена.

— Ти просто не познаваш нашите жени, разсъждаваш наизуист. Получавал съм...

— Какво си получавал?

— Получавах Любов с лекота, обичах много силно една жена. Много години я обичах, но тя не искаше много да излиза с мен и да се усамотяваме. Когато се сдобих с кораба, аз я поканих на него — тогава тя се съгласи; Можеш ли да си представиш колко хубаво беше?! Седим си с нея сами на бара в парахода... Шампанското е великолепно, запалени свещи, музика — и няма никой друг. Сами сме в празния бар на моя кораб. Само тя и аз. Тръгнахме с кораба, не качих никого, за да бъда сам с нея. Корабът плава по реката. В бара свири музика. Аз я поканих на танц. Фигурата и бюстът ѝ — великолепни. Притиснах я до себе си и сърцето ми радостно затуптя, целунах я по устните! Тя не се отдръпна и също ме прегърна. Нали ме разбираш? Тя беше близо до мен, аз я докосвах, целувах я. И всичко това — благодарение на кораба, а ти казваш, че е имало само проблеми.

— А после какво стана с теб?

— Няма значение.

— Спомни си, моля те.

— Казвам ти, това не е важно. Няма значение.

— Може ли аз да разкажа какво стана на парахода между тази млада жена и теб?

— Опитай.

— Изпи много алкохол. Ти нарочно пи без мярка. След това сложи пред нея ключовете от своята каюта, от великолепните си апартаменти, а ти самият слезе в трюма. Спа почти едно денонощие в малката каюта на моряците. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото дойде моментът, когато видя на лицето на любимата си млада жена странно изражение и отнесена усмивка. Интуитивно, подсъзнателно ти разбра — тя, твоята любима, мечтаеше: „Колко ли щях да бъда щастлива, ако на масата в бара на този кораб срещу мен седеше не Мегре, а моят любим?“ Жената, която ти обичаше, си е мечтаела за онзи другия, когото тя харесва. Тя мечтаеше не ти, а другият да има този параход. Вие бяхте във властта на мъртвата материя, свързвайки с нея своите живи чувства и стремежи, които и двамата убивахте.

— Не продължавай, Анастасия. Тези спомени са ми неприятни. И все пак корабът изигра своята роля — нали ние с теб се срещнахме

на този кораб.

— Събитията от настоящето се създават от предишни чувства и пориви на Душата, само те влияят на бъдещето; само тяхната сила и техният размах се отразяват в небесните огледала; единствено техните възторзи и стремежи имат значение за събитията в земното битие.

— Как да го разбирам?

— Нашата среща може би е била обусловена от много желания на твоята и моята Душа — може би дори и не само на нашите Души, но и на Душите на нашите близки и далечни роднини. Може би това е направил само един порив на вишничката, която е в градината на твоята вила, но не е корабът.

— Какво общо има вишничката в моята градина?

— Много пъти, като си спомняше живота си, ти нито веднъж не придаде никакво значение на тази вишничка и на чувствата си, свързани с нея, а именно те са най-важното събитие в твоя живот през последните години. Вселената не реагира на твоя параход. Помисли — какво може да значи за Вселената примитивен, боботещ, неспособен да мисли и да се самовъзстановява механизъм?

А вишничката... Мъничката сибирска вишничка, за която ти дори не си оставил място в твоите спомени, развълнува вселенските простори, промени хода на събитията, свързани не само с теб, но и с мен, защото тя е жива и като всичко живо е неразривно свързана с цялото Мироздание.

ВИШНИЧКАТА

— Спомни си, Владимире, всичко, което те свързва с това мъничко дръвце? Започни от момента, когато се докосна до него.

— Ще се опитам, ако смяташ, че това е важно.

— Да, много е важно.

— Пътувах с кола. Не си спомням закъде. Спрях около централен пазар. Помолих шофьора си да отиде да купи плодове. Аз си седях и гледах как излизащите от пазара хора мъкнат различни фиданки.

— Ти ги гледаше и се чудеше. На какво?

— Представяш ли си, лицата им бяха радостни и доволни. Навън дъжд и студ, те мъкнат някакви фиданки, омотани с парцали, тежи им, но лицата им са доволни. А аз си седя в топлото купе на колата и ми е тъжно. Когато шофьорът ми се върна, реших да отида на пазара. Ходих насам-натам между сергиите и купих три мънички вишневи фиданки и Когато ги хвърлих в багажника на колата, шофьорът ми каза, че една от вишничките няма да се хване, понеже коренчетата ѝ много са орязани и по-добре веднага да я хвърля. Но аз я оставих. Тя беше най-стройната. След това сам посадих фиданките в градината на моята вила.

На вишничката с окастрените коренчета сложих повече тор, торф и още нещо от този род.

— Със своите опити да ѝ помогнеш ти изгори с тора още две мънички коренчета на вишничката.

— Но тя оцеля! През пролетта, когато започнаха да напълват дърветата, и нейните клонки се оживиха. Появиха се мънички листенца. След това заминах в търговската си експедиция.

— Но преди това ти всеки ден, повече от два месеца, си ходил редовно на вилата си и първата ти работа е била да отидеш при вишничката. Понякога си поглаждал нейните клончета. Радвал си се на листенцата ѝ, поливал си я. Забил си колче в земята и си я привързал за него, за да не я прекърши вятърът.

Кажи, Владимире, как смяташ, растенията реагират ли на отношението ни към тях? Усещат ли доброто или лошото отношение?

— Четох някъде, че стайните растения и цветята реагират, дори могат да увехнат, ако човекът, който се грижи за тях, замине някъде. Чувал съм за опитите на учените: към различни растения били прикрепени датчици и стрелките на уредите се отклонявали на една страна, когато към тях се приближавал агресивен човек, а когато се приближавал добронамерен — в друга.

— Значи, знаеш, че растенията реагират при проявата на човешки чувства, и както е замислено от Великия Творец, те правят всичко възможно за осигуряването на човешкия живот: едни му дават плодове, други със своите красиви цветове се стремят да предизвикат в човека положителни емоции, трети — да балансират въздуха за дишане.

Но те имат още едно важно предназначение — растенията, с които конкретният човек влиза в непосредствен контакт, формират за него Пространство на истинската Любов — Любов, без която животът на Земята е невъзможен.

Много хора се стремят към своите вилни места, защото там за тях се оформя такова Пространство. Малката сибирска вишничка, която ти си посадил, за която си се грижил, също се е стараела да направи всичко, което правят растенията, за да изпълнят предназначението си.

Растенията, ако са много, могат да създадат за човека истинско Пространство на Любовта — ако са разнообразни и човек общува с тях и ги докосва с Любов. Всички те заедно могат да създадат за човека истинско Пространство на Любовта, което влияе благотно на Душата и изцелява тялото. Разбираш ли, всички заедно, когато са много. Но ти си се грижил само за едно растение и тогава малката сибирска вишничка започнала да се стреми да стори сама това, което е по силите на няколко различни растения заедно.

Нейните стремежи са били предизвикани от твоето необикновено отношение към нея. Ти интуитивно си разбирал, че сред твоето обкръжение само това единствено мъничко дръвче нищо не иска от теб, не лицемери, иска само да даде. Ето какво те е привличало към вишничката. Уморен след бурния ден, си стоял и си я гледал, и тя се е стараела с всички сили.

Преди появата на първия изгряващ малък слънчев лъч нейните листенца са се стремили да уловят отражението му в просветляващото небе. Когато слънчицето е залязвало, тя се е опитвала да се възползва от светлината на една ярка звезда и това донякъде ѝ се е удавало.

Нейните коренчета заобиколили изгарящия ги тор и съумели да вземат най-нужното от земята. И соковете на земята са прииждали по жилите на вишничката малко по-бързо от обикновеното. Веднъж, когато пак си дошъл, си видял на тънките клонки мънички цветчета.

На другите фиданки не е имало цветове, а тя е цъфтяла. Ти си се зарадвал, настроението ти се е повишило, и тогава... Спомни си какво си направил, Володя, когато си видял цветовете ѝ.

— Аз наистина се зарадвах, настроението ми се подобри и погалих клонките ѝ.

— Ти нежно си галил клонките и си казал: „Гледай ти, хубавице моя, разцъфтя!“

Дърветата дават плодове, но освен това формират и Пространство на Любовта. Вишничката много е искала и ти да го имаш; но откъде вишничката е можела да намери сили, за да се отблагодари на човека за полученото? Тя вече е била дала всичко — всичко, което е било по силите ѝ, когато е получила необикновено, нежно отношение към себе си... И тогава тя поискала да направи нещо още повече! Сама!

Ти си заминал на дългата си експедиция. Когато си се върнал, си тръгнал направо към вишничката. Вървиш и ядеш купените от пазара вишни. Когато си я наближил, си видял — на твоята вишничка също висят три червени плодчета! Стоял си пред нея уморен, ядял си купените на пазара вишни и си плюел костилките. След това си откъснал едно плодче от твоята вишничка и си го опитал. То било малко по-кисело от купените на пазара, а останалите две ти не си докоснал.

— Аз се наядох с другите вишни. Нейният плод действително беше по-кисел.

— А ако знаеше, Владимире, колко полезни неща имаше в тези малки плодове, събрани специално за теб, колко сила и обич? От недрата на Земята и от Вселенските простори тя е събирала всичко полезно и го е вложила в тези три плодчета. Тя дори е изсушила едно

от своите клончета, за да могат да узреят тези три плодчета. Едното ти си опитал, останалите две дори не си пипнал.

— Ами де да съм знаел... Все пак ми беше приятно, че тя успя да даде плод.

— Да, на теб ти е било приятно. И тогава... спомняш ли си какво си направил тогава?

— Аз? Е, аз пак погалих вишневите клонки.

— И не само си ги погалил, навел си се и си целунал листенцата на клончето, което е лежало върху твоята длан.

— Да, целунах ги, защото имах добро настроение.

— И с вишничката се е случило нещо невероятно. Какво още е можела да направи тя за теб, след като ти не си взел отгледаните с такава любов плодове? Какво?

Тя затрептяла от тази целувка и в светлото пространство на Вселената са отлетели присъщите само на човека мисли и чувства, но те са били предизвикани от малката сибирска вишничка, за да откликне на човека по същия начин; да подари на човека своята любовна целувка; да го стопли със светлата си обич. Понеже е нарушила законите на Вселената, мисълта ѝ се е лутала, без да намери възплъщение.

Осъзнаването на тази невъзможност води до смърт.

— Светлите сили връщаха обратно на вишничката предизвиканата от нея мисъл, за да може тя да я унищожи вътре в себе си и да не загине, но тя не я поемаше!

Пламенното желание на малката сибирска вишничка оставаше неизменно, необикновено чисто и трепетно.

Светлите Сили не знаеха какво да правят — Великият Творец не променя установените закони на хармонията. Но вишничката не загина; не си отиде, защото нейните мисли, стремежи и чувства бяха необикновено чисти, а по законите на Мирозданието нищо не може да унищожи чистата Любов. И витаеше тя над теб, мятеше се в стремежа си сама да създаде за теб във Вселената Пространство на Любовта.

Тогава аз дойдох на вашия кораб, за да мога някак си да помогна и да възплътя желанието на вишничката. Още не знаех за кого се отнася.

— Значи, твоето отношение към мен се породило от желанието ти да помогнеш на вишничката?

— Моето отношение към теб — това си е лично мое отношение. Трудно е да се каже кой на кого помага — вишничката на мен или аз на нея. Всичко във Вселената е взаимосвързано. Трябва да възприемаш действителността само чрез самия себе си. Позволи ми сега да осъществя желанието на вишничката. Може ли аз да те целуна вместо нея?

— Разбира се, може. Щом така трябва. Когато се върна, ще изям всичките ѝ плодове.

Анастасия затвори очи, притисна ръце до гърдите си и тихо прошепна: „Вишничке, усети! Зная, ти можеш да почувстваш. Аз сега ще направя това, което си искала. Това ще бъде твоята целувка, вишничке!“ След това Анастасия сложи ръце на моите рамене, със затворени очи се доближи, докосна с устни бузата ми и замря.

Странна целувка, просто докосване с устни, но тя се отличаваше от всичко, което бях изпитвал дотогава. Тя предизвика необикновено приятно усещане, непознато досега за мен. Вероятно движенията на устните, на езика или на тялото нямаха никакво значение в този случай — главното е онова, което е скрито вътре в човека, което се проявява при целувката.

Но какво се крие в Душата на тази отшелница от тайгата? Откъде се взеха у нея толкова знания, необикновени способности и чувства? Или може би всичко, което тя приказва, е само плод на нейното въображение? Но откъде тогава се взимат необикновено благите усещания, пълни с чар, които сгряват всичко вътре в мен? Може би със съвместните ни усилия ще успеем да разкрием тайната чрез един случай, на който станах неволен свидетел.

КОЙ Е ВИНОВЕН?

Веднъж, когато Анастасия се опитваше да ми обясни нещо за начина на живот и за вярата, но не намираше подходящи, разбираеми думи, а на нея вероятно много ѝ се искаше да ги намери, се случи следното.

Тя бързо се обърна към Звънтящия кедър, сложи дланите си на неговия ствол — по-нататък с нея се случи нещо необикновено. Тя вдигна главата си нагоре, обръщайки се към Кедъра или към още някой, там високо горе, и започна изведнъж страстно и в самозабрава да говори ту с думи, ту със звуци.

Тя се опитваше нещо да обясни, да докаже, да моли за нещо. От време на време в нейния монолог се вплитаха настойчиви взискателни нотки. Тогава се засили пропукването — звънът на Кедъра. По-ярък и по-дебел стана неговият лъч и Анастасия настоятелно произнесе:

— Отговори ми. Отговори! Обясни го! Дай ми го, дай! — при това тя тръсна глава и дори тропна с босия си крак.

Бледата светлина в короната на Звънтящия кедър се устреми към лъча и лъчът изведнъж се откъсна от Кедъра, литна нагоре или се разтвори. Но веднага се появи другият Лъч, идващ отгоре към Кедъра. Той сякаш се състоеше от синкава мъгла или облак.

Насочените надолу връхчета на кедровите иглички започнаха да светят с едва забележими тънки лъчи, също като тази мъгла. И тези лъчи се устремиха към Анастасия, но не я докосваха, те като че ли изчезваха, разтваряха се във въздуха. И когато тя отново настоятелно тропна с крак и дори плесна с дланите си по огромния ствол на Звънтящия кедър, светещите иглички се раздвижиха, техните лъчи се сляха в един едва забележим лъч, наподобяващ облак. Но и той, отиващ надолу към Анастасия, не я докосна, а се разтвори във въздуха, като че ли се изпари, отначало на един метър от нея, след това на половин...

Аз с ужас си спомних, че именно от такъв лъч са загинали родителите ѝ.

Анастасия продължаваше упорито да моли за нещо, да настоява. Така разглезеното дете настоятелно моли родителите си за това, което то иска. И изведнъж лъчът се устреми към нея и я освети цялата като светкавица.

Около Анастасия се образува облаче, което се топеше. Лъчът, идващ от Кедъра, се разтвори, загаснаха лъчите от игличките. Топеше се и облачето покрай Анастасия. То като че ли влизаше в нея или се разтваряше в пространството.

Тя със сияеща усмивка се обърна, направи крачка към мен и спря, насочвайки Погледа си встрани от мен. Аз се обърнах. На поляната идваха дядото и пращадото на Анастасия! Стъпвайки бавно, подпирайки се на тояжка, високият побелял пращад, който вървеше малко преди дядото, се изравни с мен и спря. Погледна ме — сякаш гледаше в Пространството. Аз дори не разбрах дали ме вижда; Пращадото стоеше и мълчеше, след това леко се поклони, не ме Поздрави, не каза и дума, отпрати се към Анастасия. А пък дядо ѝ е припрян, но мил. Целият Му вид подсказваше, че той е весел и добър човек. Изравнявайки се с мен, дядото веднага спря и се ръкува. Започна Нецо да говори. Но нищо от казаното тогава не запомних — защото ние Започнахме с вълнение да гледаме това, което Ставаше под Кедъра.

Пращадото се спря на около един метър от Анастасия. Те известно време мълчаливо се гледаха един друг. Анастасия стоеше пред побелелия старец с ръце, отпуснати в стойка „мирно“ като ученичка или абитуриентка пред строг преподавател. Тя приличаше на провинило се дете и се усещаше, че се вълнува.

В настъпилата напрегната тишина се чу дълбокият, кадифен и ясен глас на побелелия пращад. Той не поздрави и Анастасия, а веднага бавно и ясно зададе строго въпрос:

— Кой смее да пренебрегва подарената ни Светлина и Ритма и да се обръща директно към Него?

— Всеки човек може сам да се обърне към Него! От самото начало Той с голяма радост и Сам е говорил с човека. И сега Той го иска — бързо отговори Анастасия.

— Всички пътища не са ли предназначени от Него? Но колко от земните жители са способни да ги познаят? Ти способна ли си да виждаш тези пътища?

— Да. Аз видях предначертаното за хората. Видях зависимостта на бъдещите събития от това, доколко са се осъзнали днешните хора.

— Нима Синовецете Му и техните просветлени последователи, които познаха Духа Му, не направиха достатъчно, за да разберат земните хора?

— Те направиха всичко. И днес правят, без да се щадят. Носили са и носят Истината.

— Зрящият може ли да се усъмни в разумността, добротата и величието на Неговия Дух?

— Той няма равни на себе си! Той е Неповторим! Но Той иска и да общува. Исква да Го разбират, да Го обичат, както сам Той обича.

— Допустимо ли е човекът да е дързък и да настоява, когато общува с Него?

— Той е дарил частица от Своя Дух и от Разума Си на всеки човек, който живее на Земята. И ако мъничката частица в човека — Неговата частица, не е съгласна с установеното, значи Той, именно Той, не приема всичко от предначертаното. Той размишлява. Може ли Неговите размисли да се нарекат дързост?

— На кого е позволено да ускорява хода на размислите Му?

— Само Позволяващият може да позволява.

— Какво Го молиш ти?

— Как да се вдъхне разум на неразбиращите и чувство на безчувствените?

— Не е ли определена участта на тези, които не възприемат Истината?

— Съдбата на всички, които не възприемат Истината, е определена. Но кой е отговорен за невъзприемането на Истината — този, който не я възприема, или който я донася?

— Какво? Значи ти... — развълнувано произнесе пращадото и замълча.

Известно време той мълчаливо гледаше Анастасия. След това, подпирайки се на тояжката, пращадото бавно подгъна коляно; наведе посивялата си глава, взе ръката на Анастасия, целуна я и произнесе:

— Здравей, Анастасия.

Анастасия падна на колене пред пращадото си и заговори учудено и развълнувано:

— Защо, деденце, защо, като че ли съм мъничка? Аз вече съм голяма.

След това тя го прегърна през раменете, склони глава на гърдите му, покрити с побелялата му брада и затаи дъх.

Аз знаех, че тя слуша как бие сърцето му. От дете обичала да слуша биенето на сърцето му.

Беловласият старец, стоейки на едно коляно, с едната си ръка се подпираше на тояжката, а с другата галеше златистите коси на Анастасия.

Тогава дядо ѝ се развълнува, започна да се суети, дотича към коленичилите си близки; заситни покрай тях, разтвори ръце и изведнъж сам се отпусна на колене и ги прегърна.

Пръв се изправи дядото. Помогна и на баща си да стане. Прадядото още един път внимателно погледна Анастасия, бавно се обърна и си тръгна.

Дядото, неясно на кого, заговори бързо:

— И все пак всички я гледят. И Той я глези. Гледай ти докъде стигна. Пъха носа си, където не трябва. Няма кой да я възпита. Кой ще помага сега на градинарите? Кой?

Прадядото се спря. Бавно се обърна и отново неговият дълбок кадифен глас ясно произнесе:

— Прави, внучето ми, каквото сърцето и Душата ти искат. За градинарите аз ще ти помогна. — И като се обърна, величественият побелял старец бавно напусна полянката ѝ.

Той вдигна една пръчица и с думите: „Аз ей сега ще я повъзпитавам!“ — заситни към Анастасия, размахвайки пръчицата.

— Ох, ох — плесна с ръце Анастасия, правейки се на уплашена, после се засмя и избяга настрана от приближаващия се към нея старец.

— Тя още и си мисли, че може да ми избяга. И аз да не я стигна!

И той необикновено бързо и с лекота се затича след Анастасия. Тя тичаше със смях, криволичейки по поляната. Дядото не изоставаше, но и не я настигаше.

Изведнъж дядото изохка и клекна, хващайки се за крака си. Анастасия бързо се обърна, на лицето ѝ се изписа вълнение. Тя изтича към дядо си и му протегна ръка. И така замря. Нейният звънлив, заразителен смях изпълни цялата поляна. Аз внимателно се вгледах в позата на дядо ѝ и разбрах причината за нейното веселие — дядо ѝ

беше клекнал на единия си крак, а втория беше изпънал пред себе си и го държеше във въздуха, без да се допира до земята. Той разтриваше уж увредения крак, на който беше клекнал. Той надхитри Анастасия, без да я лъже.

Както се изясни по-късно, тя беше длъжна навреме да забележи несъответствието, комичността на позата му. Докато Анастасия се смееше, дядото успя да я хване за ръката и като вдигна пръчицата, лекичко я плесна, като дете. Анастасия със смях се опита да покаже, че я е заболяло. Въпреки нейния непрестанен сдържан смях, дядо ѝ я прегърна през раменете и каза:

— Е, добре. Не плачи. Получи си го. Така ти се пада. Сега ще слушаш. А пък аз започнах да тренирам стария орел. Той макар и стар, още има сила и много неща помни. А тя се вре навсякъде, безразсъдната.

Анастасия спря да се смее, внимателно погледна дядо си и възкликна:

— Деденце!... Милото ми деденце! Орелът!... Значи, ти вече знаеш за детенцето?

— Ами да, звездичке...

Анастасия не даде на дядо си да довърши. Тя го хвана през талията, повдигна го от земята и започна да се върти. Когато отново го постави на земята, дядото се олюля и като се опитваше да бъде строг, каза:

— Ти как се държиш с възрастните хора? Нали казвам — възпитанието ти куца. — И размахвайки пръчицата, бързо тръгна да догонва баща си.

Когато дядо ѝ се изравни с дърветата на края на поляната, Анастасия се провикна след него:

— Благодаря ти, деденце, за орела, благодаря!

Дядото се обърна, и я погледна:

— Ти, внученцето ми, бъди, моля те... — тонът на гласа му беше прекалено мек и затова той прекъсна фразата си и малко по-строго добави: — Да внимаваш! — и се скри зад дърветата.

ОТГОВОРЪТ

Когато останахме сами, аз попитах Анастасия:

— Ти се зарадва на някакъв орел?

— Орелът ще ми бъде много необходим за мъничкото — отговори тя. — За нашето дете, Владимире.

— За игра?

— Да. Само че играта ще има голям смисъл за следващите му познания и усещания.

— Разбирам — казах аз, макар че не ми беше много ясно каква е тази игра с птица, дори и ако това е орел.

— А какво правеше при Кедъра? Молеше ли се или разговаряше с някого? Какво се случи между теб и Кедъра? Защо прадыдо ти толкова строго ти говореше?

— Кажи, как мислиш, има ли нещо разумно или въобще съществува ли Разум в невидимия свят, в Космоса, във Вселената? Какво мислиш?

— Мисля, че съществува. Щом дори и учените го казват, контактърите, Библията...

— А това „нещо“, назови го с някаква дума, която ти е най-близка. Това е необходимо, за да имаме с теб еднакво определение. Е, например Разум, Интелект, Същество, Сила на Светлината, Вакуум, Абсолют, Ритъм, Дух, Бог.

— Хайде, Бог.

— Добре.

— Сега ми кажи, стреми ли се Бог да говори с човека, как мислиш? Не с глас от небето, а чрез хората, чрез Библията, да кажем, подсказва ли как да бъдем по-щастливи?

— Е, Библията не е задължително да я е диктувал Бог.

— Ами кой според теб?

— Може би хората, които са искали да измислят някаква религия. Седнали и я написали колективно.

— Значи, просто така? Седнали хората, написали книгата, измислили сюжети, закони? И тази книга живее вече хилядолетия и се чете най-масово и до днес! За изминалите векове са написани множество други книги, но с тази книга малко от тях могат да се сравнят. Какво според теб значи това?

— Не зная. Древните книги, разбира се, съществуват от много години, но мнозинството все пак чете съвременна литература — романи, разни детективски истории. Защо?

— Защото, като ги четеш, почти не е нужно да мислиш. Като четеш Библията е необходимо бързо да мислиш и на много от въпросите да отговаряш сам на себе си. Тогава тя става разбираема. Разкрива се. А ако предварително се отнесеш към нея като към догма, тогава е достатъчно да прочетеш няколко заповеди и да ги запомниш. Но всяка догма, приета отвън и неосъзната отвътре, блокира възможностите на Човека-Творец.

— А на какви въпроси трябва да отговаряш, като четеш Библията?

— Първо се опитай да разбереш защо фараонът не е пускал народа на Израел от Египет?

— Какво има да мисля? Израилтяните са били в робство в Египет. На кого му се иска да освободи робите си? Те са работели, носели са му приходи.

— В Библията е казано, че не един път израилтяните са навреждали на цялата египетска земя. Дори са унищожавали първородните рожби и животните. Впоследствие такива магьосници са ги изгаряли на клада, а фараонът просто не ги е пускал. Отговори ми на въпроса, къде са намерили робите израилтяни толкова много покъщнина и животни, за да пътуват четиридесет години? Откъде се е появило оръжието при тях, за да превземат и да разрушават градове по пътя си?

— Как откъде? Нали Бог им е давал всичко?

— Смяташ, че само Бог?

— А кой друг?

— Човекът, Владимире, има пълна свобода. Той има възможност сам да използва всичко светло, което Бог изначално му е дал, но може да използва и друго. Човекът е единство от противоположности. Виждаш ли — слънчицето свети. То е творение на Бога. То е едно за

всички. За теб, за мен, за змийчетата, за тревичките и за цветчетата. Но пчелата взима от цветето мед, а паякът — отрова. Всеки си има свое предназначение — по друг начин няма да живее нито пчелата, нито паякът. Само човекът! Един човек може да се радва на първите слънчеви лъчи, друг да бъде злобен. Човекът може да бъде и пчелата, и паякът.

— Значи, не само Бог е правил всичко за евреите? Тогава как може да бъде определено какво прави Бог и какво му се приписва?

— Когато чрез човека се твори нещо значимо, винаги участват двете противоположности. Правото на избор принадлежи на самия човек. От неговата чистота и съзнателност зависи от кое ще вземе повече.

— Е, добре, да допуснем. Ти, когато стоеше до Кедъра, с Него ли се опитваше да говориш?

— Да, исках Той да ми отговаря.

— И на прадядо ти това не му хареса?

— Прадядо ми е сметнал, че аз непочтително съм говорила и съм изисквала.

— Е, така де, ти действително настояваше, аз видях. И при това като молеше, тропаше с крак. Какво искаше?

— Да, исках отговор.

— Какъв отговор?

— Разбираш ли, естеството на Бога не е материално. Той не може от небесата гръмогласно да вика на всички как да живеят. Но Той иска на всички да ни е добре, затова и изпраща Своите Синове — човеци, в чийто разум и Душа може да проникне в една или в друга степен.

Неговите Синове след това отиват и говорят с другите хора, на разни езици говорят. Понякога с думи, понякога чрез музика и картини или чрез действия. Случва се да ги слушат; случва се и да ги гонят и да ги убиват, като Иисус Христос например. И Бог отново изпраща Свои Синове, но винаги само част от хората се вслушват, другите не възприемат и нарушават законите на щастливото битие.

— Ясно. И затова Бог ще накаже човечеството с планетарна катастрофа и със страшен съд?

— Бог никого не наказва, на Него не Му трябва катастрофа.

Бог — това е Любов. Изначално всичко е така планирано, добре създадено. Когато човечеството стигне до един критичен праг на съпротива срещу Истината; когато тъмното начало, което се проявява в човека, достигне върхна точка, за да не се случи пълно самоунищожение, става планетарна катастрофа, която отнася много човешки животи, но унищожава пагубната, изкуствено създадена система на живот. Катастрофата е урок за оцелелите.

Известно време след всяка катастрофа човечеството живее като в страшен ад, но то само си го създава. Именно оцелелите попадат в ада. След това децата им заживяват като първите хора — достигат до момент, за който може да се каже, че е „рай“. След това отново се отклоняват и всичко започва отначало. Така милиарди години в земно летоброене.

— Ако всичко така неизбежно се повтаря милиарди години, какво си искала?

— Искях да узная по какъв начин и с помощта на какво могат да се вразумят хората, освен с катастрофа. Разбираш ли, аз смятам, че катастрофите не са само по вина на хората, които не възприемат Истината, но и от недостатъчно ефективния начин на нейното предаване. Затова Го и молих да намери този друг начин. Да го разкрие на мен или още на някой друг. Не е важно на кого. Важно е той да функционира.

— И какво ти каза Той? Какъв е гласът Му?

— Никой не може да каже какъв е Неговият глас. Отговорът Му като че ли се ражда под формата на собствено откритие, на изведнъж изплувала мисъл. Та нали Той може да говори само чрез Своята частица, която се намира във всеки човек, а тази частица вече предава информацията с помощта на ритъма на вибрациите на всичко останало в човека. Затова и възниква впечатлението, че човекът прави всичко сам. Макар че човекът сам действително може много. Нали е подобен на Бога! Във всеки човек има малка частица, която той поема от Бога още с раждането си. Бог е раздал половината от Себе си на човечеството, но тъмните сили по всякакъв начин се стремят да блокират нейното въздействие, да отвлекат човека от общението с нея и чрез нея — с Бога.

С малката частица можеш лесно да се пребориш, когато тя е сама и още е без връзка с Основната Сила.

Ако тези частици обединят светлите си стремежи, на тъмните сили ще им бъде много по-трудно да ги победят и блокират. Но ако поне една частица, живееща само в един човек, има пълен контакт с Бога, тогава на тъмните сили ще им бъде невъзможно да победят такъв човек — да подчинят неговия Дух и Разум.

— Значи, ти Го призоваваше да се роди в теб отговор как и какво да кажеш на хората, за да предотвратиш планетарна катастрофа?

— Да речем.

— И какъв отговор се роди в теб? Какви думи трябва да кажеш?

— Думите... Само едни думи, произнесени по обикновен начин, не са достатъчни. Те толкова много вече са говорени. Обаче човечеството като цяло продължава да се движи към пропастта.

Ето ти, нима не си чувал, че да пушиш е лошо, да пиеш алкохол — също. И за това се говори в различни източници, в това число и от вашите лекари, на език, който ти възприемаш, но ти упорито продължаваш да го правиш. Продължаваш независимо от влошаването на самочувствието ти; и дори болестните усещания не те спират от тези пагубни навици, както и много други хора. Бог ти казва: „Не бива да го правиш!“ Чрез болката ти казва. Но това не е само твоя болка, тя е и Негова; а ти взимаш обезболяващи лекарства и продължаваш по стария начин. Не искаш да се замислиш от какво е тази болка...

И всички други Истини са известни на човечеството, но то не ги използва. Заради моментно, илюзорно удоволствие вие ги пренебрегвате. Значи, необходимо е да се намери още някакъв начин, позволяващ не само да се знае, но и да се усещат други удоволствия. Човекът, който ги познае, ще може да ги сравни и сам всичко ще разбере, ще деблокира частицата, дадена му от Бога. Той не бива да бъде заплашван с катастрофа, не бива да се обвиняват тези, които не възприемат Истината. Трябва всички, които са носители на Истината, да обясняват, че съществува необходимост да се намери по-съвършен начин за нейно тълкуване. Прадядо ми се съгласи с мен.

— Но той това не го каза.

— Ти много неща не си чул от това, което каза праdядо ми.

— Ако вие се разбирате помежду си без думи, защо тогава сте произнасяли тези думи, които аз чувах?

— Нима ти не би се засегнал, когато в твое присъствие се говори на някакъв чужд език, неразбираем за теб, след като знаем и твоя език?

Аз в това време си мислех: „Да вярвам ли на това, което тя казва, или да не вярвам. Самата тя, разбира се, вярва. Не само вярва, но и действа. Може би да се опитам да охладя нейния плам, защото виж как се измъчва.“

И аз се опитах да я охладя, като ѝ казах:

— Знаеш ли какво мисля аз, може би не си струва така да се измъчваш, да настояваш така възбудено, както ти го направи при Кедъра. Върху теб от него дори бледосиня светлина или изпарение се спусна. Дядовците ти ненапразно се вълнуваха. Това сигурно е опасно. Ако Бог на никой от Своите Синове не е дал отговор, как най-добре и ефективно всичко да се обяснява на хората, значи отговор не съществува. Планетарната катастрофа очевидно е най-изразителният начин за обяснение. Защото той може да се обиди и да те накаже, за да не си пъхаш носа, където не трябва, както казва дядо ти.

— Той е добър. Той не наказва.

— Но и нищо не ти казва. Може би не иска да те слуша, а ти толкова енергия хабиш.

— Той чува и отговаря.

— Какво отговаря? Ти сега нещо знаеш ли?

— Той ми подсказа къде се намира отговорът, къде да го търся.

— Подсказа?... На теб?! И къде е той?

— В съединяването на противоположностите.

— Как така?

— Ами ето например, когато две противоположности на човешкото мислене се слепят в едно динамично единство, както в коментарите на Аватамаск. В резултат на това се е появила философията на Хуаян и Кьогом, която съдържа в себе си посвършено елементите на един всемирен светоглед и ключа към всички модели и теории по подобие на вашата модерна физика.

— Какво?

— Ох бе, извинявай, моля те. Не знам какво ми стана. Съвсем се отнесох.

— За какво се извиняваш?

— Извини ме, че изрекох думи, които ти не използваш в речника си.

— Именно. Не използвам. Те не са ми ясни.

— Ще се опитам повече да не го правя. Не се сърди, моля те.

— Абе аз не се сърдя. Само че обясни ми с нормални думи, къде и как ще търсиш този отговор.

— Самичка аз въобще няма а го открия. Той може да се роди само със съвместните усилия на частиците, намиращи се в хора на Земята с противоположно мислене. Само със съвместни усилия той ще се появи в невидимото измерение, където живеят мислите. Можем да го наречем „Измерение на Светлите Сили“. То се намира между материалния свят, където живее човекът, и Бога.

Аз ще го видя и много други ще го видят. След това ще бъде по-лесно да постигнем всеобщо осъзнаване и да се пренесе човечеството през времето на тъмните сили. И катастрофите няма да се повтарят.

— А По-конкретно какво е необходимо да правят хората сега, за да се появи отговорът?

— Добре би било хората да се събуждат в едно и също уговорено време — например в шест часа сутринта и да помислят за нещо хубаво, без значение за какво конкретно, важно е мислите да са светли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да помислиш какво да направиш, че на всички да им бъде добре. Да се мисли поне петнайсетина минути, И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо ще дойде отговорът. Часовите пояси на Земята, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се сливат в единен ярък и наситен образ. Когато едновременно се мисли за нещо светло, това усилва способността на всекиго, и то многократно.

— Е, Анастасия, колко си наивна! Кой ще се съгласи да се събужда в шест часа сутринта, за да мисли петнайсет минути? Хората толкова рано могат да се събуждат, ако им е необходимо за работа, или например да летят в командировка. Всеки ще реши: нека другите мислят, а аз ще поспя. Надали ще намериш помощници.

— А ти не би ли ми помогнал?

— Аз? Аз не се събуждам толкова рано без нужда. А ако се събуждам някой път, тогава за какво хубаво нещо да мисля?

— Ето например, за мъничкия син, когото аз ще родя. За твоя син. За това колко му е хубаво, когато слънчевите лъчи го галят; колко чисти и прекрасни са цветята около него, как пухкава катеричка играе с него на полянката. Помисли за това, колко ще е хубаво, ако слънчевите лъчи галят и всички други деца и нищо не ги огорчава.

После помисли за това, на кого в този предстоящ ден ще кажеш нещо приятно, ще се усмихнеш. Колко ще е хубаво този прекрасен свят да съществува вечно и какво ти, именно ти, трябва да направиш.

— За сина си ще помисля. Е, и за друго хубаво нещо ще се опитам да помисля. Само че какъв е смисълът? Ти тук, в гората, ще мислиш, а аз в градското си жилище. Ние сме само двама. Ти нали казваш — колко много хора трябва... А докато няма много, какъв е смисълът да се стараем?

— И сам воинът е воин. Двама заедно са повече от двама поотделно. После, когато ти напишеш книгата, ще се появят още хора, аз ще го чувствам и ще се радвам на всеки, ние ще се научим да се усещаме един друг, да се разбираме, да си помагаме чрез Измерението на Светлите Сили.

— Във всичко, което казваш, още и трябва да повярвам. Все още не ми се вярва в това светло измерение, там където живеели мислите. То не е доказано, защото не може да се пипне.

— Обаче вашите учени са стигнали до извода, че мисълта е материална.

— Стигнаха, но все пак това не ми се побира в главата, щом не може да се пипне.

— Когато напишеш книгата, нея ще могат да я докосват, да я държат в ръце — като материализирана мисъл.

— Пак за книжката. Нали ти казах, че и в нея не вярвам. Още повече и в това, че ти с помощта на някакви само на теб известни съчетания на букви ще можеш да предизвикаш в читателите чувства, че още и светли, помагачи нещо там да се осъзнае.

— Нали ти казвах как ще го направя.

— Да, казваше. Все пак не ми се вярва. И ако започна да пиша, няма да разкажа всичко. Ще ми се смеят. И знаеш ли, Анастасия, какво ще ти кажа честно?

— Честно кажи.

— Само че ти не се обиждай. Става ли?

— Няма да се обидя.

— Всичко, което си казвала, ще трябва да проверя при нашите учени; какво се говори за това в различните религии и в съвременните учения. Сега имаме много различни курсове, проповеди.

— Провери. Разбира се, провери.

— И още, аз чувствам, че ти си много добър човек. Твоята философия е интересна, необикновена. Но ако трябва да се сравнят твоите действия с действията на другите хора, тези, които се безпокоят за Душата, за екологията, то тогава излиза, че ти си най-изостанала.

— Защо така смяташ?

— Виж сама. Всички просветлени, както ти ги наричаш, са се усамотявали. Буда е отишъл в гората за цели седем години, там е живял сам и е създал цяло учение. В света има много негови последователи. Иисус Христос се усамотил само за четиридесет дни и сега се възхищават на Неговото учение.

— Иисус Христос няколко пъти се е усамотявал. И много е мислел през това време.

— Е добре, нека да е повече от четиридесет дни, нека дори да е една година. Старците, които сега се смятат за светци, са били обикновени хора, след което ставали отшелници за неопределено време и на тези места изниквали манастири, появявали се техни последователи, нали?

— Да, така е.

— А ти вече двайсет и шест години живееш в тази гора и нямаш нито един последовател. Не си измислила никакво учение. Ето, молиш ме книжка да напиша. Хващаш се за нея като за сламка. Мечтаеш там да заложиш свои съчетания и знаци. Е, ако не става при теб като при другите, може би и не трябва да се стараеш? Други, които са по-способни, и без теб може би ще измислят нещо. Започвай по-просто, по-реално да живееш. Аз ще ти помогна да се адаптираш в нашия живот. Нали не се обиждаш?

— Не се обиждам.

— Тогава ще ти кажа цялата истина, докрай. За да разбереш себе си.

— Казвай.

— Необичайни способности имаш, това е несъмнено, можеш да получиш всяка информация като две и две. А сега кажи, кога се появи при теб твоят Лъч?

— Както и на всички хора, той ми бе даден по рождение. Само че да осъзная, че го имам и да го използвам ме научи моят пращядо някъде около шестата ми година.

— Ето. Значи, още на шест години си била способна да виждаш какво става в нашия живот — да анализираш, да помагаш, дори да лекуваш от разстояние?

— Да, можех.

— Сега ми кажи какво си правила в следващите двайсет години?

— Разказвах ти и ти показвах. Аз се занимавах с градинарите от вилите. Стараех се да им помогна.

— Всички тези двайсет години, ден след ден?

— Да, понякога и през нощта, ако не бях много уморена.

— Значи ти като някаква зациклена фанатичка през всичкото това време упорито си се занимавала с вилджииите? Някой караше ли те да го правиш?

— Никой не можеше да ме заставя. Сама, по собствено желание го правех. След като пралядо ми предложи и аз самата разбрах, че това е добро и много важно.

— Аз мисля, че пралядо ти затова ти е предложил да се занимаваш с вилджииите, защото му е било мъчно за теб. Нали си расла без родители... Затова ти е дал най-леката и проста задача. Сега той е видял, че ти си започнала нещо повече да разбираш и ти е разрешил да се занимаваш с друго, а тях вече да ги оставиш.

— Но има нещо друго, свързано с вилните градинари. И ще продължа да помагам на тези хора, които вие наричате „вилджии“. Аз много ги обичам и никога няма да ги изоставя.

— Ето това се казва фанатизъм. Нещо все пак ти липсва, за да бъдеш нормален човек. Ти трябва да разбереш, че вилджииите далеч не са най-важното нещо в нашия живот. Те не влияят ни най-малко на обществените процеси. Виличките и градинките — това са само мънички помощни стопанства. Хората там си почиват след основната си работа или когато се пенсионират. И това е. Разбираш ли? Само това! И ако ти, притежавайки такива колосални знания и феноменални способности, се занимаваш с тия хора, значи имаш някакви психични отклонения. Мисля, че трябва да те заведе на психиатър. Ако излекуваме това отклонение, тогава може би действително ще можеш да принесеш полза на обществото.

— Аз много искам да бъда полезна на обществото.

— Тогава давай да тръгваме, аз ще те заведе при лекар — психиатър в хубава частна клиника. Ти казваш, че може да се случи

планетарна катастрофа. Ето, ще помогнеш на екологичните сдружения, на науката.

— Когато съм тук, ще има много повече полза от мен.

— Добре, когато се върнеш, ще започнеш да се занимаваш с по-сериозна работа.

— Каква по-сериозна?

— Сама ще решиш. Аз мисля да е свързано, например, с предотвратяването на екологичната катастрофа или друга планетарна катастрофа. Между другото, според теб тя кога ще се случи?

— Локални огнища и днес вече има в различни точки на Земята. Човечеството отдавна е приготвило всичко, и то в излишък, за своето унищожение.

— И кога ще бъде глобалната, фаталната катастрофа?

— Може да се случи и през две хиляди и втора година. Но това може да се предотврати и да се отложи, както това стана в деветдесет и втора година.

— Тя е могла да се случи в деветдесет и втора година?

— Да, но Те я отложиха.

— Кой „те“? Кой я предотврати, „отложи“ в деветдесет и втора година?

— Катастрофата от планетарен мащаб през деветдесет и втора година не се случи благодарение на градинарите от вилите.

— Какво?!

— По целия свят много хора се противопоставят на катастрофата на Земята. През деветдесет и втора тя не се състоя благодарение на руските градинари от вилите.

— И ти... Значи ти!... Още на шест години си разбирала тяхното значение? Ти си предвиждала? Действала си неуморно, помагала си им?

— Аз знаех голямото значение на градинарите от вилите, Владимире.

ДЕНЯТ НА ВИЛНИТЕ ГРАДИНАРИ И ПРАЗНИКЪТ НА ЦЯЛАТА ЗЕМЯ

— Но защо благодарение на градинарите от вилите именно от Русия? Защо? Каква връзка има тук?

— Разбираш ли, Владимире, Земята, макар и голяма, е много, много чувствителна.

Ето ти си голям в сравнение с комара, а кацне ли комар върху теб, го усещаш. И Земята всичко усеща. Когато Я затискат с бетон, с асфалт, когато изсичат и горят горите ѝ, когато чоплят недрата ѝ и насипват в Нея прах, наречен „тор“, Нея Я боли. Но Тя продължава да обича хората, както майката обича своите деца.

Земята се старае да поеме в недрата си човешката злоба и само когато не ѝ стигат силите да я задържи, злобата изригва чрез вулканите и земетресенията.

На Земята трябва да ѝ се помогне. Сили ѝ придава нежното и внимателно отношение. Земята е голяма, но е много чувствителна. И Тя чувства, когато я докосват с любов, макар и с една човешка ръка. О, как чувства и чака Тя това докосване!

В Русия известно време земята се е смятала за обща и за ничия конкретно. Хората не са Я възприемали като своя. След това са настъпили промените и са започнали да раздават на хората малки парцели земя за вилни участъци.

Не е случайно, че тези парцели са били мънички, много мънички — на тях е невъзможно да се използва техника. Но руснаците, закопнели за земята, започнаха с радост да я вземат — и бедните, и богатите. Нищо не може да разкъса връзката на човека със земята!

И като получили своите малки парчета земя, хората почувствали интуитивно... милиони човешки ръце с любов докоснали Земята. Именно с ръцете си, не с техника, хората нежно са общували със Земята на своите мънички участъци. И Тя е почувствала — почувствала е докосването на всяка ръка поотделно. И Земята е намерила в себе си сили да издържи още.

— Тогава какво излиза? На всеки градинар трябва да се издигне паметник — като на спасител на планетата?

— Да, Владимире, те са спасителите.

— Но толкова паметници не могат да бъдат направени. По-добре да се обяви всеобщ празник през един или два почивни дни, „Денят на градинарите“ или „Денят на Земята“, така да се нарече в календара.

— Аха! Празник! — плесна с ръце Анастасия. — Колко хубаво го измисли. Празник! Непременно ни е нужен весел, радостен празник.

— Ето, ти вземи и посвети с Лъча си на нашето правителство и на депутатите от Държавната Дума, нека издадат такъв закон.

— Няма да мога да пробия там. Поглъща ги всекидневната суета. Налага им се да вземат много решения, нямат време за мислене. И няма никакъв смисъл да се повишава тяхното съзнание. Трудно ще им бъде да осъзнаят, да видят истинската реалност. Няма да им позволят да вземат по-верни от тези решения, които сега вземат.

— Кой може да забрани на правителството, на президента?

— Вие — масите, мнозинството. Ще наречете правилните решения „непопулярни мерки“.

— Да, правилно казваш. При нас е демокрация. Най-важните решения се приемат от мнозинството — то винаги е право.

— Най-висока осъзнатост в началото винаги се постига от единици, а мнозинството разбира след известно време.

— Ако това е така, за какво тогава са демокрацията, референдумите?

— Те са необходими като амортизатори, за да няма резки сътресения. Когато амортизаторите се износят, стават революциите. Времето на революциите винаги е тежко за мнозинството.

— Но празникът на градинарите не е революция, какво лошо има в това?

— Такъв празник би бил добре. Той е необходим, нужен е на хората. Трябва да се учреди по-бързо. Ще мисля как да стане по-бързо.

— Ще ти помогна. По-добре знаей какви лостове работят ефективно в нашия живот. Аз във вестника... Или не, в твоята книга ще напиша за градинарите и ще помоля хората да изпращат телеграми до правителството и в Държавната Дума: „Молим да бъде учреден празник на вилните градинари и празник на Земята.“ Само че на коя дата?

— Двайсет и трети юли.

— Защо двайсет и трети юли?

— Денят е подходящ, защото това е вашият рожден ден. Нали тази прекрасна идея е ваша?

— Добре. Значи, нека хората пишат в телеграмите: „На двадесет и трети юли да се учреди празник на градинарите и празник на цялата Земя“.

— Щом като в правителството и в Държавната Дума започнат да четат, ще се замислят: „Защо хората изпращат тези телеграми?“ — а ти с твой Лъч като думнеш!...

— Ще думна. С все сили ще думна! И ще стане светъл и прекрасен празник. Всички! Всички хора ще се радват и на цялата Земя ще ѝ бъде радостно!

— А защо всички трябва да се радват? Това е само за градинарите.

— Трябва да се направи така, че всички да се радват. На всички да им е добре. Този празник ще започне в Русия. И ще стане най-прекрасният празник на цялата Земя. Празник на Душата.

— И как ще протече този първи празник в Русия? Никой не знае как да го празнува.

— Сърцето на всеки ще му подскаже какво да прави. А аз сега ще го моделирам.

По-нататък Анастасия заговори, изговаряйки ясно всяка буква. Тя говореше бързо и вдъхновено! Необикновени бяха ритмът на речта ѝ, построението на фразите, произношението:

— Нека в този ден Русия да се събуди на разсъмване. Всички хора със семействата си, с приятелите си и дори сами да отидат при земята си и да стъпят на нея с боси крака. Тези, които имат мънички парцели, където със своите ръце отглеждат плодове, нека да посрещнат първия слънчев лъч между своите растения; да се докоснат с ръцете си до всяко едно от тях.

Когато слънчицето изгрее, нека да откъснат по един плод от всяко растение и да го изядат. И нищо повече да не ядат до обед.

Нека до обед да почистят своите градинки; нека всеки да помисли за живота, в какво е неговата радост и какво е предназначението му.

Нека с любов всеки да помисли за близките си, за приятелите си; да помисли защо растат неговите растения; и нека на всяко да определи предназначението.

И всеки преди обед трябва поне за един час да се уедини — няма значение къде и как, но задължително да бъде сам. Поне за един час да се опита да погледне вътре в себе си.

Нека по обед се събере цялото семейство — тези, които живеят заедно, и гостите, които са пристигнали за този ден отдалеч. Нека да направят обяда от това, което Земята е родила до този обеден час. Нека всеки да сложи на масата това, което пожелаят сърцето и Душата му. Членовете на цялото семейство да се погледнат с нежност в очите един друг. И нека да благословят трапезата най-възрастният и най-малкият. И нека да се води спокоен разговор за доброто, за всеки, който е на масата.

Картините, които описваше Анастасия, изникваха необикновено ярко. И аз сам се видях на масата, заобиколен от хората. Увлечен от празника, повярвах в него — сякаш той вече беше започнал. Тогава казах:

— Трябва първият тост да се вдигне, преди да е започнал обяда. Да вдигнем чашите, да пием за Земята, за Любовта — усещах как вече държа чашата в ръка, но тя изведнъж ме прекъсна:

— Володя, нека да няма спиртна отрова.

Чашата изчезна от ръцете ми. И цялата картина на празника също изчезна.

— Анастасия, млъкни! Не разваляй празника!

— Добре, щом искаш, нека на масата да има плодово вино, което да се пие на малки глътки.

— Е добре, нека е вино — да не се сменят веднага традициите. А какво ще правим след обяда?

— Нека хората да се върнат в градовете си, вече събирали плодовете от градините на своята земя; да ги носят в кошници и да гощават тези, които нямат.

О, колко положителни емоции ще има в този ден! Те ще победят болестите на много хора. И на тези, на които са предричали края, и на тези, които с години не са се оправили — болестите ще напуснат човека. Нека неизлечимо болните или по-малко болните в този ден да отидат да посрещнат хората, които се връщат от своите градини.

Лъчите на Любовта, Добротата и донесените плодове ще излекуват, ще победят всички болести.

Гледай! Гледай! Гарата — хорски поток с шарени кошници; гледай как очите на хората излъчват покой и доброта!

Анастасия като че ли светеше и все повече се въодушевяваше от идеята за празника. Очите ѝ вече не само радостно блестяха, те сякаш святаха с бледосиня светлина. Изражението на лицето ѝ се сменяше с различни, но винаги радостни нюанси, сякаш в главата ѝ като бурен поток прииждаха картините на великия празник.

Изведнъж тя млъкна, след това подгъна единия си крак и протегна дясната си ръка нагоре, с другия крак се отблъсна от земята и полетя като стрела; почти стигна до първите клони на Кедъра. Когато се спусна на земята, махна с ръка, започна да ръкопляска и над поляната се разля бледосиньото сияние. И по-нататък сякаш започнаха да повтарят произнасяното от нея всяка мъничка тревичка, всяка буболечка и всеки величествен кедър. Като че ли невидима сила усилваше фразите на Анастасия. Те не бяха гръмки, но се създаваше впечатление, че ги чува всяка клетка на необятната Вселена.

И аз също вмъквах моите фрази, когато тя започна — беше ми невъзможно да се удържа:

— В този ден в Русия ще пристигнат гости! Всички онези, които като атланти е родила Земята! Като блудни синове те ще се завърнат!

— И нека в този ден народът по цяла Русия да се събуди призори. И нека през целия този ден от струните на вселенската арфа да звучат щастливи мелодии. И всички бардове да свирят на китари по дворове и по площади. И нека най-възрастният на този ден да се подмлади, както е бил преди много, много години...

— И аз, Анастасия, ще се подмладя?

— И ние с теб, Владимире, ще бъдем млади като днешните млади. И старците ще напишат писма на своите деца, а децата — на родителите си. И съвсем мъничките, които правят първата си крачка, ще влязат в щастлив и радостен свят. И в този ден нищо няма да огорчи децата. И нека няма разлика между малки и големи.

И Боговете на всички да се спуснат на Земята. В този ден Боговете на всички ни да се въплътят в образи обикновени.

И Богът — Единственият, Вселенският ще бъде щастлив. Нека в този ден ти да бъдеш много щастлив — от Любовта на просиялата

Земя!

Анастасия се увлече от картините на празника. Тя се въртеше по поляната, сякаш танцуваше — все повече и повече се въодушевяваше.

— Стой! Спри! — извиках на Анастасия, осъзнавайки изведнъж, че тя възприема всичко сериозно. Тя не казваше просто така тези думи. Аз разбрах, че тя моделира с всяка своя дума и със странното построяване на фразите! Моделира картините на празника! И с присъщата ѝ упоритост ще продължи да ги моделира, ще мечтае за тях, докато се реализира мечтата ѝ. Като фанатичка ще мечтае! Заради своите градинари ще се старае, така както двайсет години го е правила. И аз се провикнах, за да я спра:

— Ти не разбра ли? Това за празника е само шега! Аз се пошегувах!

Анастасия спря. Като я погледнах, от изражението на лицето ѝ изведнъж в Душата ми нещо се обърна. Лицето ѝ изглеждаше объркано, както това се случва с децата. Тя ме гледаше с болка и със съжаление — като че ли бях някакъв разрушител — и почти шепнешком заговори:

— Аз приех всичко сериозно, Владимире. Вече всичко моделирах. И във веригата от събития се е вплело предстоящото изпращане на телеграми. Без тях ще се наруши редът на събитията. Аз приех идеята ти, повярвах в нея и я осъществих. Почувствах, че говориш искрено за празника, за телеграмите. Не взимай обратно своите думи — само ми помогни с телеграмите, за да мога аз да помогна с моя Лъч.

— Добре, ще се опитам, само се успокой, може би тези телеграми никой няма да ги изпрати...

— Ще се намерят хора, които ще разберат. И в правителството ви, и в Думата също ще разберат. И ще има празник! Ще има! Погледни...

И отново се понесоха картините на празника.

Ето, разказах ви за това. По-нататък постъпвайте както сърцето и Душата ви диктуват.

ЗВЪНТЯЩИЯТ МЕЧ НА БАРДА

— Анастасия, когато говореше за празника, ти някак странно построи фразите. И произнасяше думите така, че всяка буква звучеше отделно.

— Стараех се да възпроизведа картината на празника в детайли и в подробни образи.

— Ами думите какво общо имат? Какво е тяхното значение?

— Чрез всяка дума възпроизведох множество картини и радостни събития. И всички те сега ще се осъществят. Нали Мисълта и Словото са главните „инструменти“ на Великия Творец. И тези инструменти са дадени само на човека.

— Тогава защо не се сбъдва всичко, което хората говорят?

— Когато Душата и думите разкъсват своята връзка, когато Душата и образът са повехнали, тогава думите са празни като хаотичен шум и не могат нищо да предричат.

— Фантасмагории. И ти вярваш на всичко като наивно дете.

— Какви фантасмагории, Владимире? Сума ти примери могат да се приведат от вашия и конкретно от твоя живот за това, каква сила имат думите, ако се изгради съответен образ?!

— Тогава дай ми някакъв разбираем пример.

— Пример ли? Моля! На сцената стои човек и говори пред хората. Да речем, актьор. Той ще говори едни и същи думи, хората не един път са ги чували, но само едного ще слушат със затаен дъх. Другия няма да го слушат. Думите са едни и същи, но разликата е огромна. Как мислиш? Защо става това?

— Та това са артисти. Тях дълго ги обучават в института — едни са отличници, други не са. И освен това те заучават текстовете на репетиции така, че да могат да ги произнасят изразително.

— Учат ги как да се вживяват в образа, който стои зад думите. После на репетициите те се стараят да го възпроизведат. И ако актьорът успее да формира невидимите образи в десет процента от думите, тогава залата ще го слуша с внимание. А ако някой сполучи на

половината от произнесените думи да вдъхне образ, тогава вие наричате този актьор гениален, понеже Душата му си говори директно с Душите на хората в залата. И те ще плачат или ще се смеят, ще почувстват с Душата си това, което е искал да им предаде актьорът. Ето това е „инструментът“ на Великия Творец!

— Ами ти, когато говориш нещо, в колко от думите си можеш да вложиш образи? В десетте процента или в петдесет?

— Във всички думи. Прадядо ми така ме научи.

— Във всички? Я виж ти! Във всички думи?!

— Прадядо ми казваше, че образ може да се вложи и във всички букви. И аз се научих във всяка буква да вдъхвам образ.

— Защо в буквата? Буквата няма смисъл.

— Има смисъл! Зад всяка буква в санскритския са скрити думи и фрази. В тях също има букви и зад буквите — думи; така зад всяка буква е скрита безкрайността.

— Я виж ти! А ние просто така си дрънкаме, без да се замисляме.

— Да, често просто така се изговарят някои думи, които са минали през хилядолетията; минали са през времето и пространството. И образите, скрити в тях, забравените образи, и до ден-дневен се стремят да достигнат до Душите ни. И пазят Душите ни, и се сражават за тях.

— И какви ли са тези думи? Дали знам поне една от тях?

— Знаеш. Мисля, че като звучене я знаеш. Но хората са забравили какво стои зад нея.

Анастасия наведе очи и известно време мълча.

После съвсем тихо, почти шепнешком, ме помоли:

— Произнеси, Владимире, думата „бард“.

— Бард — казах аз.

Тя трепна като от болка и каза:

— О, с какво безразличие и колко прозаично произнесе тази велика дума! С дъха на забравата и пустотата ти духна трептящото огънче на свещта — огънче, пренесено през вековете от далечните ни прародители и може би адресирано до теб или до съвременниците. Забравата на първоизворите опустошава днешния ден.

— Какво не ти хареса в моето произношение? И какво трябва да помня, което е свързано с тази дума?

Анастасия мълчеше. После гласът ѝ тихо зазвуча — тя започна да произнася фрази, които сякаш идваха от вечността:

— Отдавна, много преди Рождество Христово, на Земята са живели хора, нашите праотци, които са се наричали келти. Своите мъдри учители те са наричали „друиди“. Пред знанията на друидите за материалния и духовния свят са се прекланяли много народи, населяващи тогава Земята. В присъствието на друидите, воините на келтите никога не са вадили оръжия. За да се получи звание от началната степен на друидите, необходими били двацет години на индивидуално обучение при Великия Духовен Наставник — жреца на друидите. Получаващия посвещение — се наричал „Бард“. Той е имал морално право да пътува и да пее. Да вселява в хората Светлината и Истината на своята песен, формирайки с думи образи, изцеляващи Душата.

Келтите били нападнати от римските легиони. Последната битка се случила край реката. Римляните видели, че между воините келти се движат жени с разпуснати коси. Римските военачалници знаели, че когато се появяват тези жени, тогава за победа над келтите е необходимо да ги надминат по численост поне шест пъти! Нито опитните римските военачалници, нито днешните историци — изследователи не могат да разберат — защо? А цялата работа се състои в тези невъоръжени жени с разпуснати коси.

Римляните събрали войска превишаваща келтите по численост девет пъти. Притиснато до реката, загивало последното сражаващо се келтско семейство.

Те застанали в полукръг, а зад техните гърбове млада жена кърмела мъничко си момиченце и пеела. Младата майка пеела светла песен, без тъга, за да не се всели в Душата на момиченцето страхът и мъката, за да бъдат с нея светлите образи.

Когато момиченцето се откъсвало от майчината гръд, погледите им се срещали, жената прекъсвала песента и всеки път нежно наричала детенцето „Барда“.

Вече го нямало отбраняващият полукръг. Пред римските легионери, на пътеката, водеща към кърмещата жена, стоял с меч в ръка окървавен млад бард. Той се обърнал към жената и погледите им се срещали, те се усмихнали един на друг.

Раненият бард удържал римляните до мига, когато жената се спуснала до реката, сложила мъничкото си момиченце в лодка и я отблъснала от брега.

Обезкръвеният бард с последно усилие на волята хвърлил в краката на младата жена своя меч.

Тя вдигнала меча и цели четири часа непрестанно се сражавала на стръмната пътека с легионерите, без да ги допусне до реката. Легионерите се уморявали и се сменяли един след друг на пътеката.

Римските военачалници в мълчаливо недоумение наблюдавали и се чудели защо опитни и силни войници не успяват да нанесат дори една драскотина по тялото на жената.

Тя се сражавала четири часа и изгаряла. Белите ѝ дробове изсъхнали от обезводняване, защото не получили дори глътка вода, от напуканите ѝ красиви устни димяла кръв.

Отпусайки се бавно на колене, докато падала, тя успяла още един път да изпрати слаба усмивка след носената от течението лодка с малката бъдеща певица — „Барда“. И отпратила към хилядолетията до днес спасеното от нея слово и неговия образ.

Същността на човека не е в тялото. Нещо неизмеримо по-голямо и значимо са невидимите чувства, стремежите и усещанията, които само частично се отразяват в материалния свят като в огледало.

Момичето Барда станало девойка, после жена и майка. Тя живеела на Земята и пеела. Песните ѝ дарявали на хората светли чувства, като всеизцеляващ лъч те помагали да се прогонва душевният мрак. Много житейски несгоди и лишения се опитвали да изгасят източника на този лъч. Невидимите тъмни сили се опитвали да се домогнат до него, но не са могли да преодолеят единственото препятствие — стоящите на пътеката.

Човешката същност не е в тялото, Владимире. Обезкръвеното тяло на барда изпратило във вечността усмивката на светлината на неговата Душа, отразявайки невидимата светлина на човешката същност.

И изгаряли дробовете на младата майка, която държала меча, димяла кръвта от напуканите ѝ устни, но те приели светлата усмивка на барда...

Повярвай ми! Опитай се да усетиш! Чуй звъна на невидимия меч на барда, отблъскващ натиска на злобното и тъмното по пътеката към

Душите на неговите потомци. Моля те, изречи още веднъж думата „бард“, Владимире.

— Не мога... Все още няма да мога да я произнеса както трябва. По-късно сигурно ще успея.

— Благодаря ти за произнесеното.

— Кажи, Анастасия, ти нали знаеш кой от сегашните хора е пряк потомък на онази кърмеща жена и на девойката — певица Барда, и на сражаващия се на пътеката воин бард? Може ли да се забрави чий е този род?

— Помисли, Владимире, защо възникна у теб този въпрос?

— Искам да разбера кои са те, забравилите своя род, безчувствените.

— Може би искаш да се увериш, че не си ти този, който не си спомня?

— Какво общо... Разбрах, Анастасия, не ми отговаряй. Нека всеки да помисли.

— Добре — отговори тя и замълча, като ме гледаше.

И аз мълчах известно време под впечатлението на картината, нарисувана от Анастасия, после я попитах:

— Защо точно тази дума ми даде за пример?

— За да ти покажа как образите, скрити в нея, скоро ще се въплътят в реалния свят. Хиляди струни на китари трептят сега под пръстите на днешните бардове на Русия. Още докато мечтаех за всичко това там, в тайгата, те първи го почувстваха. Техните Души... Отначало само у едного се запали това огънче и трепна струната на китарата, после подхванаха, откликнаха и Душите на другите. Скоро много хора ще чуят песните им. Те — бардовете — ще ни помогнат да видим новата зора — зората на просветлението на човешките Души. Ти ще чуеш техните песни. Нови песни — песните на разсъмването.

КОРЕННА ПРОМЯНА

След тридневното пребиваване при Анастасия, като се завърнах на кораба, няколко дни въобще не бях в състояние да се занимавам с работата на фирмата. Не можех да взема решение нито за маршрута на по-нататъшното плаване, нито да отговарям на радиограмите, идващи от Новосибирск. И наемните работници, и част от екипажа, като забелязаха моето пренебрежение към работата, започнаха да покриват. Милицията на Сургут^[1], където беше на пристан корабът, и охраната задържаха крадци, съставяха протоколи, но на мен не ми се искаше да се разправам с това.

Трудно ми е сега да кажа защо общуването с Анастасия толкова силно ми повлия.

По-рано при мен във фирмата идваха много от представителите на различни духовни общества. Казваха, че уж се стараят да направят нещо добро за обществото, но винаги искаха пари. Понякога давах, за да се отърва, без да вниквам особено в техните работи. А защо трябваше да вниквам, след като винаги разговорите завършваха с молба за пари?

Анастасия, за разлика от всички „духовни хора“, не молеше за пари. И въобще невъзможно беше да си представя, че може нещо да ѝ се даде. Външно погледнато, тя сякаш няма нищо, а се създава впечатление, че има всичко. Наредих корабът да пътува направо за Новосибирск. Затворих се в каютата си и размишлявах.

Десетте години в бизнеса и ръководенето на разни колективи ме научиха на много неща. Успехите и загубите ми изработиха уменията да търся и да намирам изход от различни ситуации. Този път обаче ситуацията беше сложна до немай-къде. Едновременно върху мен се струпваха всички проблеми. Фалитът на фирмата изглеждаше неизбежен. Някой от „доброжелателите“ вече пусна във фирмата слух: „С него нещо се случи. Загубил е способността си да взема правилни бизнес решения.“ Казваха „спасявай се кой както може“. И се спасяваха. След завръщането си видях как се спасяваха. Дори

роднините ми взеха участие в разграбването на фирмата: „Е, все едно, всичко ще отиде по дяволите!“ — смятаха те.

Само много малка група от старите служители напразно се опитваше да се противопостави на разграбването. Но и те след пристигането на кораба, като видяха каква литература започнах да чета, се изплашиха за моето психическо състояние.

Аз преценявах съвсем трезво създалата се ситуация. Прекрасно разбирах, че с този колектив няма да мога да оправя положението. Дори тези, които ме гледаха в устата, ще подлагат на съмнение всяко мое решение.

Много ми се искаше да разкажа на някого за Анастасия, но нямаше вероятност да бъда разбран. Можеше и в лудница да попадна. И без това в семейството ми започнаха да мислят за моето лечение.

Околните негласно искаха от мен икономически проекти, непременно ефективни. Моите нови увлечения се смятаха за лудост или психически срыв. Аз действително започнах много да мисля за различни неща в нашия живот:

„Какво става в живота? — мислех си. — Направиш една изгодна търговска операция, спечелиш, а удовлетворение нямаш. Веднага искаш още. И така — повече от десет години! Къде е гаранцията, че това надбягване няма да продължи до края на живота, а удовлетворение така и няма да получиш? На някого не му стига за бутилка една рубла и той се разстройва. На милиардера не му стига милиард за някаква придобивка и също се разстройва. Може би работата не е в количеството пари?“

Една сутрин при мен във фирмата дойдоха двама от старите ми колеги — предприемачи, те също са били ръководители на големи търговски фирми. Започнах да говоря с тях за дружество на предприемачите с чисти помисли, за смисъла на нашата дейност. Искаше ми се да споделя все пак с някой. Те поддържаха разговора, съгласяваха се с някои неща. Ние дълго разговаряхме и аз се запитах: „Нима те веднага всичко разбраха, щом отделиха толкова много време за разговор?“ После моят шофьор ми каза:

— Те, Владимир Николаевич, дойдоха при вас, защото са ги помолили. Изпратили са ги тези, които се безпокоят за вашето здраве. Искана да разберат за какво мислите през цялото време: Какво ви

безпокои? Е, с една дума, нормален ли сте или не; дали да викат лекари, или да почакаат, докато ви мине.

— А ти за какъв ме мислиш?

Той замълча за известно време, после тихо ми каза:

— Десет години вие работихте нормално. За вас в града казваха — късметлия. А сега във фирмата всички се страхуват, че ще останат без заплатата въобще.

И тогава разбрах колко голяма е станала грижата за мен, затова казах на шофьора:

— Хайде, обръщай колата.

Върнах се в офиса. Свиках спешно съвещание. Назначих ръководители по различните направления. Предоставих им пълна свобода на действие в мое отсъствие. Казах на шофьора да дойде рано сутринта да ме закара на летището. На аерогарата той ми връчи топъл пакет. Аз го попитах:

— Какво е това?

— Пирожки.

— Значи, от съжаление към мен, ненормалния, пирожки ми донесе?

— Това е от жена ми, Владимир Николаевич, не легна да спи. Цяла нощ готви. По-рано не го правеше, млада е още, а сега го направи. Настояваше да ви ги дам. В кърпа ги зави, още са топли. Казва, че няма скоро да се върнете. Ако въобще се върнете... Прощавайте.

— Добре, благодаря ти.

След няколко дни той напусна фирмата...

[1] Сургут — град в Сибир, Бел.прев. ↑

КОЙ ОПРЕДЕЛЯ КУРСА?

В креслото на самолета затворих очи. Курсът на самолета е определен ясно — той се отправяше към Москва. Все още ми предстоеше да определя курса на моя по-нататъшен живот, но повече ми се мислеше за предприемачите.

Днес много хора продължават да смятат, че предприемачите са непременно търговци, които са натрупали първоначален капитал по някакъв нечестен начин и го преумножават за сметка на другите. Разбира се, както и между различните слоеве на нашето общество има различни хора и между предприемачите. Обаче, като съм в центъра на събитията на предприемаческия живот от началото на перестройката, смея да твърдя, че повечето от първите предприемачи натрупаха първоначалния си капитал чрез търсене на нестандартни решения в предлагането на нови или дефицитни стоки и услуги, чрез рационална организация на производствените процеси.

Те бяха способни да започват от нулата и дори без кредити. По това време нямаше приватизирани заводи, затова те бяха принудени да мислят с главите си и да се надяват на късмет. И парите се правеха от нищо. За доказателство ще приведа примери от собствения си опит.

ПАРИ ОТ НИЩО

Още преди перестройката ръководех малка група фотографи. В нея влизаха лаборантите на фотоателието и пътуващите фотографи. Всички имаха заплата и премии, което ни осигуряваше по това време среден стандарт. Всички получаваха процент от печалбата, но ние искахме повече. Трябваше рязко да увеличим оборота, да повишим броя на клиентите. Удаде ми се да намеря решение. И сега, който желае, може да се възползва от него. Веднъж на магистралата ми се спуска гумата на запорожеца. Докато тя се вулканизираше, гледах минаващите една след друга коли и мислех: „Каква фантастична печалба щях да имам, ако стопаните на тези коли биха искали да се фотографират!“ След няколко минути в главата ми се роди план, който впоследствие беше осъществен и увеличи печалбата на колектива четири пъти. Това ставаше така — на магистралата заставаха фотограф с фотоапарат: Той имаше двама помощници със зелени ленти на ръкавите с емблема „БС“ (битова служба). В ръцете си държаха стоп-палка на КАТ. Шофьорите спираха, като мислеха, че това са „зелени“ или някакви други патрули. Като разбираха, че им се предлага битова услуга и никой няма намерение да се заяжда, да наказва, да проверява, с удоволствие заставаха пред автомобилите си за снимка. Казваха къде да им изпратим снимките с наложен платеж. За да не стават грешки с адресите, трябваше да се виждат номерата на колите.

В продължение на половин година с тази услуга бяха окупирани всички магистрала, които водеха до Новосибирск. После започнахме често да улучваме коли, които вече са ползвали услугата. За тези шест месеца нашият колектив успя да спечели доста прилична сума.

След това измислих акция за фотографиране на частни къщи с надпис като на картичка: „Моят роден дом“, „Бащината къща“ и т.н.

Бригадата засне огромно количество къщи. Поръчките бяха много. Затова и фотографът, пристигайки в някакво населено място,

без да пита дали има желаещи, просто минаваше по улицата и заснемаше всички къщи.

После пощаджиите разнасяха снимките и събираха парите. Хората изпращаха тези снимки на децата си. Много от тях казваха, че това е предизвиквало желание у техните деца да им погостуват.

В обединение „Новосибоблфото“^[1] по това време възникнаха проблеми с изплащане на заплатите на бригадата — те по мнение на тогавашната администрация превишаваха всички разумни граници, но нищо не можело да се направи, защото процентът от печалбата беше еднакъв за всички.

В първите дни на перестройката нашата бригада се отдели от обединението. Образовахме самостоятелна кооперация. Избраха ме за председател.

Сега можеше да се работи по-свободно, да се набере първоначален капитал и да се заемем с по-мощна дейност. Аз се замислих какво още може да се предприеме за увеличаване на печалбата на фирмата.

Веднъж се запrikaзвах с един мой познат от Института по теоретична и приложна механика. Той ми се оплака:

— Бавят ни заплатите, искат да закрийт лабораторията. Къде да идем, какво да правим? Сега не сме нужни на никого.

— А какво правеше твоята лаборатория по-рано? — попитах го аз.

— Термоиндикаторна лента, сега и тя на никого не трябва.

— За какво служи тази лента?

— За различни неща. Ето — и извади от джоба си парче черна лента.

Взех парчето, а то веднага позеленя в ръцете ми. Аз дори го хвърлих.

— Каква е тази гадост? Позеленява... Трябва да си измия ръцете.

— Не се притеснявай, просто от температурата на ръцете ти се е променил цветът. Така лентата реагира на промяната на температурата. Ако температурата беше по-висока, тя щеше да стане червена. При нормална температура на тялото филмът придобива зелен цвят.

Идеята узря мигновено. Фирмата започна да произвежда плоски термометри и стресиндикатори.

Върху красиво изрисувано картонче с квадратчета с различни цветове, срещу които стояха градусите, съответстващи на цвета, се залепваше парче термоиндикаторна лента и изделието беше готово.

Реализирахме продукцията си чрез мрежата на държавната търговско-посредническа кантора в много региони — тогава Съветският съюз още не се беше разпаднал.

Колективът на кооперацията се разрасна. Всички получаваха много прилични заплати. И започна да се натрупва първоначалният капитал в нашата кооперация и институтската лаборатория не беше на загуба — започна да носи печалба на института.

Купихме две коли за кооперацията и апаратура. И този път случаят ни помогна да направим неимоверен пробив.

Един ден отивам в кантората на кооперацията и гледам: на единия телефон секретарката ми нещо слуша и записва, а на другия — чистачката. В кантората имахме само два телефона. Щом сложи слушалката и веднага отново телефонът звъни. После секретарката ми каза:

— Трети час обажданията не спират! Едно след друго — без прекъсване. Всички искат нашите термометри и стрес-индикатори. А един дори се караше — каза, че сме били гадовете отпреди перестройката. Ако искаме да повишим цената, той е готов да купи цялата партида на по-високи цени. Всички искат големи партии. Готови са да дадат дори предплата на кооперацията.

В началото на перестройката в нашата страна имаше разцвет на кича. Много се търсеха различни пластмасови обеци, плакати, календари с полуразголени момичета. Разграбваха ги като малоумни.

Нашата продукция на този фон изглеждаше като нещо супер ново. Ние я продавахме вече половин година и изведнъж рязко се увеличи търсенето — просто някаква паника. Нещо се беше случило, но какво?

Оказа се, че предишната вечер международният коментатор Цветов, разказвайки за Япония по Централната телевизия, казал: „Японците са изобретателни хора...“ — и за пример показал японски стрес-индикатор. Той приличал на нашия. Така за пръв път разбрах значението на рекламата и какво е това късмет!

Цехът на нашата кооперация заработи на три смени. Опаковката, обрязването, довършителните работи поеха надомни работници.

Приходите постоянно нарастваха. Купихме малък кораб за разходки. Реших да произвеждам и сеялки за селското стопанство. Наехме голям пътнически кораб за бизнес обиколки и търговски експедиции в районите на Крайния Север.

[\[1\]](#) „Новосибоблфото“ — Новосибирско областно фото — Бел.прев. [↑](#)

РАЗРУШИТЕЛНАТА СИЛА

Докато оглавявах своята първа кооперация, се убедих на практика каква разрушителна сила, съсипваща материалното благосъстояние, може да стане нарушаването на човешките взаимоотношения и нетърпимостта един към друг. После разбрах, че именно по тази причина се разпадат много колективи. А всичко може да започне от едно нищо.

Така именно и стана в моята първа кооперация. Тя се разпадна, а заедно с това се разрушиха и няколко семейства. До ден-дневен не мога да разбера как да се противопоставя на тази сила, която възниква спонтанно и не е подвластна на здравия смисъл!

Всичко започна с това, че реших да купя извънградски чифлик. Поръчах това на Алексей Мишунин — домакин и снабдител на кооперацията. Той оформи всички необходими документи по покупко-продажбата. Аз отидох да видя — голяма къща, два декара двор, баня, гараж и оранжерия. Наистина излишни бяха овцете и кравата, но Мишунин каза, че хазяите трябвало да заминат и искали да продадат всичко заедно. За кравата имало фураж, а с жена от селото, която ще я дои, той вече се разбрал.

На другия ден свиках събрание на членовете на кооперацията. Съобщих за покупката. Изясних целта на придобивката — къщата беше предназначена за посрещане на гости, за почивка на членовете на кооперацията и за провеждане на празници. Трябваше всички заедно да благоустроим имота, да ремонтираме къщата и да модернизираме кухнята.

Мъжката половина на кооперацията подкрепи идеята с голямо въодушевление, но жените започнаха да си шушукат. Не разбрах коя от тях породила крамолата. Накрая жена ми тегли чертата, като се изказа от тяхно име. Каза, че аз и мъжете от нашия колектив сме престъпили всички граници на приличие по отношение на жените.

— Ние заедно с вас работим в кооперацията, чистим всеки ден, готвим всеки ден, занимаваме се с децата... На вас това малко ли ви е?

И сега искате още и в този чифлик да мъкнем като магарета, да правим ремонт, а след това да обслужваме приемите и гуляите ви!

И се започна... Жените си го изкараха на мъжете заради своите лични, семейни и други неудовлетворения. Това го разбрах, когато една от тях кресна:

— На вас само ви дай табла да удряте и пред телевизора да тъпееете.

А в нашата кооперация никой от мъжете въобще не играеше табла — нейният мъж, пожарникарят, играел табла, но той не работеше при нас. Особено се развихриха жените на работниците от кооперацията. Една от тях откачи и право пред всички изтърси на мъжа си:

— Сега ми смърдиш на пот и на евтини цигари (той обичаше да пуши „Прима“), а после още и на оборски тор ще ми завониш!

Настъпи пауза. Мъжът си пое сподадено въздух, зачерви се и рече:

— Аз нарочно ще се вмириша на гюбре, за да не ми се навиращ ти, похотлива жено.

Тя се разплака. Жените веднага започнаха да я утешават и бесните още по-силно ги хванаха — закрещяха разни обидни думи. При нас работеше Женья Колпаков — измисляше ни приспособления, които увеличаваха производителността, правеше всякакви ремонти. Те се нахвърлиха върху него:

— Имаме си тук изобретатели, а след тях една година чистим!

И до политиката стигнаха:

— Горбачов само говори, а Раиса Максимовна зад него върти ръчката...

Обявих почивка. Мислех, че някак си ще се успокоят. След почивката всички седнаха, външно сдържани, но вътрешно се усещаше напрежение. Жена ми от името на жените с привидно спокойствие, но със злорадство в гласа постави ултиматум:

— Разбира се, ако ви се иска извънградска резиденция, моля, но на нито една от нас кракът ѝ няма да стъпи там. Значи, тя ще бъде само ваша. А тъй като парите ни са общи и вие без нас нямате право да ги пилеете, за компенсация ще ни дадете една кола с шофьор, специално за нашите домакинства. Ние ще я използваме поред.

— Отлично — разнесе се от страна на мъжете. — Задавете се! Каквото искате ще ви дадем, само да не се мяркате там!

— Те ще си намерят колхозни мацки там на село.

— Нека си намерят. Мацките бързо ще се разбягат, като разберат с кого си имат работа!

Никой от мъжете, чиято жена работеше в кооперацията, тази вечер не се прибра вкъщи. Беше петък и ние заминахме за нашата „хасиенда“.

Огледахме всичко там, правихме планове по благоустрояването, в събота напалихме руската баня. Местната жена по молба на Мишунин дойде и издои кравата. Ние гледахме как прави това. Беше приятно. Кравата беше спокойна, не се опъваше. Сега е наша. Жената ни предупреди, че няма винаги да може да я дои. Трябва да потърсим още някой.

Вечерта се изкъпахме в банята, сами си сготвихме вечеря. Трапезата стана бижу! Мишунин изпържи риба. Сложихме бира и водка. Седнахме да вечеряме. И изведнъж чуваме: „Му-у-у“ — кравата. Станахме и отидохме в обора. Време беше да се дои, а дойката я нямаше. Стояхме ние, осем мъже, пред кравата и не знаехме какво да правим.

Изобщо може ли да се обясни какво става понякога с хората при появата на животните? Живееш си — живееш нормално и на никакви животинки не обръщаш внимание. И изведнъж попадаш в ситуация, когато вкъщи се появява животно — котка, куче или нещо друго — и у човека възникват чувства към него като към дете. Тревожиш се, преживяваш... Откъде идва това? Може би действително първият човек Адам, когато Бог му заръчал да даде имена на всички твари, докато ги именувал, ги е обикнал и тази любов е останала някъде дълбоко в човека и се проявява от време на време. Така ли е — Господ знае. Само че ние обикнахме тази крава и тя, изглежда, почувства нещо към нас. И от това ето какво произтече. Серьожа Хадаков каза:

— Изглежда, млякото ще разкъса вимето ѝ. Трябва да се направи нещо.

Нахвърлихме се върху Мишунин: „Абе, за какво купи крава!“ В същото време ни дожаля да я продадем — за един ден се привързахме към нея като към роднина.

Кравата ни гледаше с тъжни очи и мълчеше. После обърна главата си към мен и измуча: „Му-у-у“. Така умолително измуча, че казах на Мишунин:

— Щом си я купил, започвай да я доиш незабавно!

Мишунин бързо донесе съд, сложи си кърпа, оставена от доячката, и влезе през оградата при кравата. Помоли ни да не си отиваме: „... че то не се знае...“ Тя го допусна, позволи му да я издои. Ние донесохме на кравата вода, сложихме ѝ сено, давахме ѝ хляб, а Мишунин доеше... Отначало струйките бяха слаби, понякога изтичаха покрай съда, но после започна да става по-добре. Минаха петнадесетина минути, а струйките не свършваха. Мишунин, незнайно защо, каза шепнешком:

— Пот. Потта ми пречи.

Събрахме носните си кърпи и Серьожа Хадаков влезе зад оградата да избърше потта на Мишунин. Клекна до него, гледаше как върви доенето и от време на време бършеше потта от челото на Алексей. И изведнъж чухме възмутения шепот на Сергей:

— Какво правиш? Ти съсипваш кравата! От дясната ти ръка излиза хубава струйка, а от лявата — три пъти по-слаба. Така можеш да изкривиш вимето ѝ.

— Пръстите... — шепнесе Мишунин — пръстите на лявата ми ръка изтръпнаха. Ти по-добре ми помогни.

Серьожа Хадаков доближи кравата от другата страна и те започнаха заедно да я доят.

След половин час, а може би и повече, издоиха цяла кофа.

След вечерята пихме току-що издоено мляко и то ни се стори най-вкусното мляко, което някога сме опитвали през живота си.

Рано сутринта ни събуди доячката и учудено ни каза, че се е опитала да издои кравата, но неизвестно защо тя не я е допуснала до себе си.

Ние отново отидохме в обора. Направихме всичко както предишната вечер и кравата се остави да я издоим.

— Гледай ти! — рече жената. — Щом като се харесахте на кравата, сами ще трябва да я доите. И това ре случва. Кравите не допускат всеки.

А нашата крава се оказа много капризна. Не стига, че не допускаше никоя от наеманите от нас доячки, но искаше и по време на

доенето някой от нас да стои до нея пред мутрата ѝ и да я храни, да ѝ говори, а и двама заедно да я доят. Значи, за всяко доене трябваше да ходим по трима. Така и се разпределихме — по трима. Мислихме да караме така, докато я продадем. Но в селото бързо се разнесе мълвата, че кравата ни е капризна. Купувачите идват, опитват да я доят — не става. И се отказват да я купят, дори на безценица. Вярно, поставих условие — да не я колят за месо.

Извикахме ветеринарния и той каза:

— Такова нещо се случва, момчета. Животното свиква с някого и дълго време не допуска друг. И за какво ви трябваше да я свиквате така?

Не ни посъветва нищо особено, но ни каза, че нашата крава е стелна, значи бременна. Когато му дойде времето, трябва да се приготвим за раждането. Ветеринарят ни каза приблизителното време. Ще разберем по това, че млякото ще спре.

Тъй като мъжете бяхме принудени да дежурим по трима, ние прекарвахме много време в „хасиендата“. Налагаше се и да нощуваме там.

Нашите жени не можаха да разберат, че имаме проблеми с кравата, защото си бяха дали дума да не стъпват в „хасиендата“ и смятаха разказите ни за кравата за претекст. Жените, които работеха в кооперацията, и нашите собствени жени съвсем изперкаха. Започнаха да пускат непристойни шегички. Тази, която говореше за неприятната миризма на мъжа си, каза:

— Само на такива извратени типове можеше да се случи такава извратена крава...

И той не ѝ остана дължен:

— По-добре цял живот да доя мълчалива крава, отколкото да слушам твоите глупости.

След това окончателно се премести да живее в „хасиендата“, а по-късно се разведе. Ожени се за млада селянка с дете и стана добър фермер.

Кравата спря да дава мляко. Ние по съвета на ветеринаря се приготвихме за раждането. Но кравата роди без проблеми и сама. Родих биче — много хубаво. Когато повикахме ветеринаря, той погледна и каза:

— Виж ти. Нямам какво да правя. Тя сама е направила всичко. Сега само поддържайте чистота. Хранете я добре.

По-късно ни се удаде да продадем в добри ръце кравата и теленцето. Ходехме да гледаме какъв хубавец стана нашето биче. И с кравата всичко беше наред. И досега си спомняме за нея. Интересно — дали и тя ни помни? С кравата се оправихме, но не можахме да възстановим взаимоотношенията си в колектива.

Тогава разделих кооперацията и организирах още една фирма. Аз започнах да пътувам на дълги търговски рейсове по река Об на север с взетия под аренда кораб. В почивките между пътуванията правех туристически рейсове за руски и чужди предприемачи.

За себе си извадих поука, че задължително условие за успех, освен всичко друго, са и взаимоотношенията в колектива, вярата не само в своите способности, но и в способностите на другите. Вярата в околните увеличава техните способности.

ДИСТРИБУТОРИТЕ НА ХЕРБАЛАЙФ

Едва при пристигането ми на московското летище „Внуково“ аз осъзнах, че в моето портмоне има само пет милиона^[1] рубли и че нямам конкретен план за действие. Работниците от моята фирма и семейството ми надали ще се справят с образувалите се дългове и ще им се наложи да продадат имуществото. Значи, никаква помощ от къщи няма какво да чакам. Разбира се, можех и сам да се оправя с това положение, ако останех в Новосибирск. Но затова трябваше да се съсредоточа изцяло върху дейността на фирмата, което не беше възможно след събитията в тайгата и обещанията, които бях дал на Анастасия или на мен самия.

Сега ми е трудно да определя — дали въздействието на Анастасия или собственото ми осъзнаване и желание са ръководили моите действия.

Разбрах, че съм разорен. От многобройните примери с мои колеги ми беше известно, че в такава ситуация не мога да се надявам нито на роднини, нито на приятели, нито на бивши служители. Всички ще те избягват като чумав. Може да си побеждавал в продължение на десет години и ако само един път сбъркаш, получаващ презрението и забравата на всички. Това се случи с много известни предприемачи. В случая трябва да се надяваш изключително само на себе си и да можеш от нглед безизходната ситуация да намериш изход.

Хвърлих в хотела чантата с пуловера, с няколко ризи и още някои дребни неща и тръгнах да се мотая по Москва. Опитвах се да осъзная значимостта на казаното от Анастасия относно руските предприемачи.

Първото нещо, което ми се наби в очите в Москва този път, беше активността на дистрибуторите на хербалайф.

Еlegantно облечени хора в станциите на метрото и в центъра на столицата усилено предлагат работа в чужда фирма, както те казват. Примамават минувачите с обещания за големи печалби, за възможност за израстване в службата, а че става дума за „Хербалайф“, не казват.

Може би защото във вестник „От ръка на ръка“ в рубриката „Търся работа“ почти всяка обява завършва с думите: „Хербалайф да не се предлага“.

Но те с табелки „Работа за всички“, с помощта на раздадени малки листовки от името на някаква чужда фирма, упорито ви канят на „събеседване“. По-късно разбрах, че отишлите на „събеседване“ биват подлагани на сериозна психологическа обработка. Акцентираща се върху два фактора — най-важните за средния руснак. Първо, оратори от трибуната обясняват и убеждават със собствения си пример И с примера на роднините си, че те уж са получили чудодейни изцеления с помощта на задокеанския хербалайф. Освен това внушават на бъдещите разпространители, че те ще се занимават с благородно дело — ще лекуват хора. Системата е толкова чудодейна, че няма нужда да бъдеш медицински работник — само 2 или 3 занятия — и заповядай, консултирай болните потребители и няма никакво значение, дори ако си бояджия.

Вторият акцент е върху това, как можеш да забогатеееш, като разпространяваш хербалайф. Затова трябва да купиш отначало със свои пари поне един комплект; да намериш човек и в устна поверителна форма да му докажеш необикновената благодат от заниманието с хербалайф и да му продадеш комплекта си по-скъпо. Трябва също да привлечеш паралелно и нови разпространители. От всеки нов дистрибутор ще получиш процент. И колкото повече хора привлечеш, толкова по-високо ще се качваш в йерархията, толкова повече пари ще ти се изсипят — и вече няма защо сам да се занимаваш с разпространение.

Като предприемач веднага ми стана ясно: парите наистина се изсипват като златен дъжд, но само за онзи, който седи на върха на тази пирамида, и за неговите близки сътрудници. Цялата дълга верига от разпространители, разделени на тъй наречени „нива“, живее за сметка на това, че всяко ниво прави своя надценка на продукта, а за всичко плаща последният потребител, който вярва в чудодейните възможности на продукта.

В отделни случаи цената се покачва дванайсет пъти!!! Системата на разпространение с помощта на огромно количество агенти, които в устна и поверителна форма убеждават руснаците в чудодейните възможности на хербалайфа с примери за собственото си „изцеление“,

действа безотказно. Със същия успех може да се продава и пепел от печката, а ако някой каже, че продуктът не помага, му казваш, че е нарушил системата на вземане и не е спазил специалния режим.

Тази система работи най-ефективно именно в нашата страна, защото сме свикнали да търсим най-достоверна информация един от друг, а не по официалните пътища.

Абсолютно безсмислено е да доказваме на хората дали има полза или вреда от хербалайф. Това е дълъг разговор. Ще кажа само едно нещо с пълна сигурност — целият плам на разпространителите, убеждаващи ви в „собственото си изцеление“, ще угасне, щом изчезне възможността да получават от вас пари. Тогава ще чуете пак от тях множество противоположни приказки: „Каква глупост е това!“. Този вид система за разпространение е разработена на Запад. Оттам дърпат конците, вълечат безработни руснаци, но това не са наши предприемачи. А ето и още една премъдрост на западните бизнесмени.

[1] около \$ 170 — Б.пр. ↑

„БЕЗПЛАТНА“ ПОЧИВКА НА ХАВАИТЕ

Ако ви спрат на многолюдно място в Москва елегантно облечени млади хора, понякога с акцент, и много вежливо ви предложат да посетите представяне на чужда фирма, където ще ви бъде запазена масичка и където ще се разиграва безплатна лотария, от която ще ви бъде предоставена възможност да спечелите златен часовник или безплатна карта за почивка на Хаваите, можете да бъдете сигурни: „безплатната“ карта ви е сигурна. И все пак не си струва да забравяме поговорката: „Безплатно сирене има само в капана.“

Не е сложно да се разбере как работи капанът в дадения случай.

И така, вие „безплатно“ получавате възможност да поживеете във великолепни апартаменти. След пристигането ще се уверите, че те съответстват на снимките в каталога. Билетът за самолета, храната и обслужването обаче са за ваша сметка.

Като минат само няколко дни, разбирате, че един „безплатен“ ден ви излиза значително по-скъпо, отколкото за цялостния престой в друг равностоен курорт. Всичко е много просто: вашето „безплатно“ прекарване се компенсира с множеството надценки на услугите и храната. При това в тези надценки влиза и заплащането на уличните агенти и така наречената „безплатна“ презентация, и каталозите, и печалбата на компанията.

Разбира се, за тези, които имат достатъчно пари, това няма значение — може би само ще имат неприятното усещане, че са ги направили на глупаци. Ужасното е друго: когато нашият средностатистически руснак с малки възможности, който е пестил през годината за отпуската си, клъвне на този блъф и вместо да замине при майка си или на някакъв курорт в Русия, дава на някакви чуждестранни „умници“ икономисваното и прекарва в качеството си на глупак две седмици в апартаменти за глупаци! Защо имате такова неуважение към нас, задокеански господа? Виждал съм павилиони, натъпкан с чужди стоки, в които се продава дори вносна вода. Спомних си, че същото е било и на мои кораби, но аз не съм се

замислял какво стои зад всичко това. Слушах по радиото за съмнителното качество на пилешките бутчета, с които беше снабдена цялата страна; за бутилки с юда (с красиви етикети за целебност и минералност), в които за нашите магазини се налива обикновена чешмяна вода със съмнителни добавки. Гледах огромно количество табели, които предлагат да похапнем „хот-дог“ — сякаш цяла Москва и цяла Русия са направили тези гумени кренвирши свое национално ястие — и мислех: „Защо по-рано това не ми правеше впечатление?“

Спомних си с какво уважение и раболепие посрещяхме в началото на перестройката чуждите предприемачи; как устройвах за тях с моите кораби бизнес пътувания по река Об; как се стараех сибирските предприемачи да помагат за осигуряване на подходящо обслужване. Разбира се, между тях имаше различни хора, но в крайна сметка какво се получи?

Къде сте вие, предприемачи на Русия? Вие, които трябва да направите нашата страна рай?!

НАЧАЛОТО НА ПЕРЕСТРОЙКАТА

В самото начало на перестройката, когато излезе първият Закон за кооперациите на СССР, за много хора той послужи като призив към действие. И много млади хора, и не само млади, но задължително енергични и желаещи действително да направят нещо за себе си и за страната си, като че ли тръгнаха на бой. И веднага се оказаха в обкръжението на тълпи недоброжелатели. „Дръжте ги! — викаха. — Буржоа, безсрамници! За какво се борихте?“ И независимо от това, че трудът на първите предприемачи изискваше денонощна работа, колосално количество енергия, съобразителност и находчивост, и колкото и да са работили, каквото и да са правили, „благодаря“ от никого не чува. Искаше се поне минимална поддръжка, а тя можеше да дойде само при общуването и взаимната подкрепа. Тогава възникна, като че ли от въздуха, идеята за създаване на Съюз на кооператорите на СССР. С организацията на този съюз на първите предприемачи (като инициативната група) се занимавахме ние с Артьом Тарасов (известен предприемач в Русия).

Повечето от нас тогава бяхме комунисти. На Първия конгрес на предприемачите ме избраха за секретар на партийната група на конгреса. Аз се опитвах да обясня на инструктора от ЦК на КПСС Колосовски, че на предприемачите при подобен тормоз им е невероятно трудно. Трябваше ни преди всичко морална подкрепа. Но скоро разбрах, че ние още дълго ще бъдем изправени пред недоброжелателството и злобата както от страна на обикновените хора, така и на големите и на малките чиновници. Висшето ръководство на ЦК не смееше да се застъпи открито за нас, защото се страхуваше да не загуби популярността си, а и вече нямаше сили както по-рано — струваше ми се, че започва вътрешна борба.

А предприемачите все повече и повече се оказваха притиснати от данъчната тежест. Днес нито едно предприятие (е, може би с малки изключения) няма да може да издържи, ако си плаща честно всички данъци. Като разбраха това, мнозина с помощта на всевъзможни

хитрини се изплъзваха от данъците. И веднага попадаха в още по-страшна ситуация — оставаха извън закона. Многобройните опити да се обясни абсурдността на съществуващите данъчни закони не се увенчаваха с успех. И не можеха и да се увенчаят, тъй като тези, които са измислили тези данъци (нека това да бъде само мое предположение), по-добре от другите са разбирали невъзможността да бъдат платени — но това, именно това, им е трябвало. За какво? За власт? За рекет?

Всеки, който се осмели да се надигне, може в един миг да бъде смазан и да бъде поставен извън закона от данъчната инспекция или от милицията.

Стана ми обидно за първите предприемачи на перестройката и за днешните бизнесмени на Русия. Реших да направя нещо за тях, за каквото имам сили. Пристигнах в Лигата на кооператорите и предприемачите на Русия, която възглавяваше избраният от нас още в началото на перестройка академик В. А. Тихонов. Беше запазена стаята, където се е помещавал президиумът на Лигата, но много от кабинетите стояха празни. Владимир Александрович беше починал преди година и половина. Там ми разказаха, че преди половин година е бил отровен председателят на „кръглата маса“ на бизнеса на Русия Иван Кивилиди, отровена била и неговата секретарка. Артём Тарасов напуснал Лигата. Членовете на Лигата намалели.

Един от тримата останали работници от апарата на Лигата ме познаваше и затова ми беше даден по моя молба свободен кабинет с два телефона, с компютър и факс. За организационна работа нямаше никакви средства и трябваше да действам самостоятелно. Аз нощувах в този кабинет, за да икономисвам време и пари. Чистачката ме вдигаше в шест сутринта. Липсата на телевизор ми позволяваше да работя до дванайсет през нощта. Рязката смяна на битовите условия — от комфортната каюта (в която след позвъняване ми донасяха каквато искам за ядене и пиене) към неприспособения за живеене кабинет — никак не ме смущаваше и дори ми даваше по-големи възможности за работа.

Аз обмислях и пишех концепции за сдружението на предприемачите, съставях писма — обръщения и ги изпращах по факса всяка сутрин, когато връзката с предприятията е по-свободна. По различни пътища — чрез обявите във вестниците и при случайни

срещи — събрах секретариат от московчани с различни професии, осъзнаващи значимостта на предстоящото сдружение на предприемачите в Русия. В секретариата влязоха и трима московски студенти. В началото дойде Антон Николайкин, за да поправи повредения компютър. След като разбра за работата по организацията на сдружението, той доведе своите приятели — Артьом Семьонов и Алексей Новичков. Те започнаха да работят над електронната версия на „Златният каталог на Русия“ и съумяха да направят програма на високо професионално равнище.

СДРУЖЕНИЕ НА РУСКИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ

Според идеята в сдружението трябваше да влязат предприемачи от фирми, които са оцелели на руския пазар поне една година и които искрено се стремят към честно партньорство както един към друг, така и към клиентите и към работниците си. Представители на различни обществени организации се опитваха да ме убедят, че днес предприемачите са станали безразлични към всякакъв род обединения и че еуфорията на вярата е минала. В различните, обединения, където всеки лесно може да влезе, плащайки членски внос, въпреки всичко членовете катастрофално намаляват. Опитваха се да ми доказват, че идеята да се организира сдружение с повишени критерии както към личността на предприемача, така и към самото предприятие, е абсурдна.

Като узнал за пристигането ми в Москва и за моята идея, при мен дойде моят стар познат от „кръглите маси“ Артьом Тарасов. Той се включи в работата за подготовка на документите, и сам написа обръщението към предприемачите на Русия; вложи няколко хиляди долара, за да оформи добре документите и да ги раздаде на участниците в конгреса на малките предприятия, организиран от асоциацията.

Но организаторите на конгреса решиха да не допуснат раздаването на материалите за сдружението, като вероятно се страхуваха от конкуренция. Тогава хората от секретариата и студентите застанаха около входа на хотел „Русия“ и се постараха да връчат на делегатите папки с документи. Те упорито стояха на студа, гонени от полицията, която реши, че се върти някаква търговия. Артьом Тарасов все пак успя да внесе в Кремълския дворец папка с документи, но за съжаление само малка част от комплекта.

Операцията, на която възлагахме надежда, се провали. Организацията на сдружението се оказа невъзможна. Проблемът бе в това, че за да достигне информацията до предприемачите от всички

райони, за да узнаят те за организацията, принципите и структурата ѝ, бяха необходими близо половин милиард рубли за печатарски и пощенски разходи. Десет процента от хората, които бяха получили материали, имаха положителна реакция към предложението. Такава сума нямаше. От постъпилите вноски ръководството на Лигата изплащаше наема на помещенията, тъй като друг източник на доходи то нямаше. Виждайки, че имаме затруднения, Лигата спря да ни дава пари за организационни разходи, макар че превежданията от предприемачите суми бяха предназначени именно за тяхното финансиране.

Ръководството на Лигата беше принудено да използва постъпващите средства от предприемачите за битови нужди. Започна да се бави и изплащането на заплатите на секретариата. Наложих ми се да напусна Лигата. Оставих там втория компютър, закупен с пари на предприемачите, събрани при постъпването им в сдружението.

„Как така? — недоумявах студентите, които фактически подготвиха компютърните програми за своя сметка. — Ние вършим работа, която трябва да изпълнява съгласно устава си тази обществена организация, а ни разглеждат като арендатори и плюят на предприемачите!“

В апарата на Лигата имаха свои аргументи: „Наемът за помещенията трябва да се плаща“.

Опитах се да продължа работата с останалата част от секретариата чрез профсъюзите на предприемачите, но ситуацията се повтори.

И тогава се запознах с редица обществени обединения и изведнъж разбрах, че те имат само наименования, но нямат членове — „партии фантоми“, които са заети само с нуждите на апарата си. Това не се отнася за асоциацията на фермерските и селските стопанства, възглавявана от В. Башмачников. Може би още някои правят изключения, но в повечето случаи беше така.

В Русия днес няма обществена организация, която да обединява сериозен брой предприемачи. Освен другите причини главната беше намаляването на вноските.

Затова всеки път се създаваше някакъв ръководен орган, който впоследствие започваше да говори от името на предприемачите, без да се съветва с тях.

Напуснах профсъюза и останах без средства за комуникация и за съществуване. По това време Артьом Тарасов беше заминал за Лондон. Той се яви на балотаж за президент на Русия. Още при събирането на подписите загуби няколко милиарда рубли, но когато Централната изборителна комисиия анулира по-голямата част от подписите, Артьом беше принуден да се заеме с възстановяването на собствения си бизнес.

Московчаните, които работеха в секретариата и не получиха никаква заплата, бяха принудени да го напуснат.

Останах сам. По-точно — помислих си, че съм сам. Но тримата московски студенти — Антон, Артьом и Алексей — не искаха да изоставят започнатата работа. Антон плати месечния наем за наетия от мен апартамент със средства, които беше събрал за почивка през ваканцията. Те чакаха и се надяваха да намеря изход от създалото се положение и да продължа работата по създаването на сдружение. Запали ги самата идея, вярваха в нея. Но аз виждах само задънена улица. По това време пристигнаха и новините от Новосибирск.

КЪМ САМОУБИЙСТВО

При мен една вечер дойде човек от Новосибирск, пристигнал по лична работа в Москва. Носеше бутилка водка и мезе. Седнахме в кухнята на едностайния апартамент и той ми разказва за положението в моето семейство и във фирмата.

То беше плачевно. Наложило се фирмата да се откаже от един от офисите в центъра на града поради липса на пари за наем. Престанал да работи магазинът за автомобилни части. Работниците на фирмата се опитали да търгуват с обувки, но това само увеличило дълговете. Цялата отговорност падна върху мен.

— А ти тук се занимаваш неизвестно с какво... Много хора смятат, че си се побъркал. Първо трябваше да поправиш нещата във фирмата, а след това да се занимаваш с приумиците си. Там вече никой не ти вярва.

Когато допивахме бутилката, той ме попита:

— Искаш ли честно да ти кажа, какво по мое мнение чакат от теб?

— Казвай — отговорих аз.

— Да свършиш със себе си или да изчезнеш завинаги. Помисли сам, без начален капитал сега въобще нищо не можеш да започнеш, а ти не само че нямаш начален капитал, ами и гладуваш. И дългове имаш. В света няма случай някой да се е измъкнал от такъв батак. Ако теб те няма, всичко ще се прикрие с твоята смърт, а те ще си поделят останалото имущество. Жена ти казва, че си зодия „Лъв“ и през целия си живот си разточителствал, но ти е писано да умреш в нищета — така ти било по хороскоп. Кажи защо замина на втората експедиция? Никой не може да разбере.

Макар че ние порядъчно си пийнахме, на сутринта аз подробно си спомних нашия разговор. Неговите аргументи бяха солидни и убедителни. Задънена улица в Новосибирск, същата ситуация тук в Москва. Навсякъде страдат хората, работещи с мен, страда и семейството ми. Да намеря изход и да поправа всичко това не мога,

защото не съществува изход. Само моята смърт може да прекрати тези страдания. Разбира се, да се самоубия — това не е хубаво. Но е логично моето самоубийство да облекчи живота на другите. И ако това е така, тогава той е прав — нямам право да живея. И аз реших да се самоубия. Това дори ме успокои. Отпадна необходимостта от мъчителното търсене на изход от създалата се ситуация — аз се съгласих, че смъртта е изход.

Малко поошетах в квартирата, написах бележка на хазайката, че няма да се върна. Реших да отида до профсъюза, за да приведа документацията на сдружението в ред. Може би някой, макар и по-късно, ще продължи тази работа. Само че как да се самоубия, като нямам пари дори за отрова? За да не изглежда като самоубийство, реших да отида уж да плувам, все едно моржувам; ще се гмурна в дупка в леда и край.

И тръгнах... В метрото на станция „Пушкинска“ изведнъж чух позната мелодия. Свиреха я на цигулка две момичета. Пред тях имаше отворен калъф, в който хората пускаха пари. Така много музиканти припечелват в метрото. Но тези две девойки — техните цигулки, леещата се през тътена на влаковете и шума на метрото мелодия — караха мнозина да забавят крачките си. Мен тя ме закова на място: лъковете на цигулките старателно извайваха мелодия, която... Анастасия пееше в тайгата!

Когато там, в тайгата, я помолих да ми изпее нещо свое, а не от известните ми песни, тогава чух тази необикновена, странна, очароваща мелодия без думи. Анастасия отначало извика, както изплаква новородено дете. После гласът ѝ зазвуча много тихо и много нежно. Тя стоеше под дървото, притиснала ръце към гърдите си и ми се струваше, че с гласа си приспива и нежно гали съвсем мъничко детенце и нещо му говори. Съвсем тихият ѝ глас накара всичко наоколо да замре и да заслуша. След това тя като че ли се зарадва на събудилото се дете — гласът ѝ ликуваше. Невероятно високите тонове плавно и с модуляции се рееха и отлитаха във висините, изпълваха пространството, радваха всичко наоколо.

Попитах момичетата:

— Какво свирихте?

Те се спогледаха и едно от тях отговори:

— Аз... импровизирах.

Второто добави:

— А аз ѝ пригласях.

Тук, в Москва, зает с идеята да създам сдружение на предприемачите, която уж стана моя главна задача в живота, аз почти не си спомнях за Анастасия. И ето, в последния ден от моя живот, като че ли се сбогуваше, тя ми напомни за себе си!

— Моля ви, изсвирете още веднъж същата мелодия — помолих аз момичетата.

— Ще се опитаме — отговори ми по-голямото.

Стоях в един от подлезите на метрото, слушах мелодията, изпълнена от цигулките с неповторимо очарование, пред мен изплува поляната в тайгата и аз мислено възкликнах: „Анастасия! Анастасия! Много по-сложно е в реалния живот да осъществя замисленото от теб. Едно нещо е мечтата, а съвсем друго — да направиш мечтата реалност. Ти си сгрешила при замисъла на твоя план. Да организирам сдружение на предприемачи, да напиша книга...“

Изведнъж като че ли ме удари ток. Повтарях и повтарях тези думи и чувствах, че в тях има някаква неточност, нещо е нарушено. Там, в тайгата... в тайгата... бяха подредени различно, но как... как, по какъв друг начин? Като продължавах да повтарям, аз размествах думите и се получи: „Книга да напиша, сдружение на предприемачите да организирам.“

Ами, разбира се! Трябваше първо книгата да напиша. Тя можеше да реши всички проблеми и най-важното — да разпространи информация за сдружението! Ах, колко време изгубих напразно — мислех си аз. — И личният ми живот се обърка. Ами добре, ще действам. Сега, в крайна сметка, ми е ясно какво да правя. Разбира се, невероятно е да напише книга човек, който не може да пише, че още и да я четат. Но Анастасия е вярвала, че ще стане. Все ме убеждаваше. Добре. Трябва, трябва да опитам, трябва да действам докрай!

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ

Вървах към квартирата си. Пролетта вече галеше Москва. В кухнята намерих половин бутилка олио и захар. Трябваше да попълня хранителните си запаси и реших да продам зимната си шапка от норка. „Шапката е истинска, не е изкуствена, струва повече от милион. Разбира се, сезонът ѝ мина, но двеста и петдесет хиляди може би ще взема за нея“ — мислех аз, тръгвайки към един от московските пазари. Предлагам я ту на търговии на плодове и зеленчуци, ту на търговци на дрехи. Те разглеждаха шапката, но не бързаха да я купят. Реших да намаля цената до сто и петдесет хиляди, но тогава се приближиха двама мъже. Те разгледаха шапката, опипаха кожата.

— Трябва да я премеря. Поискай от някого огледало — каза единият от тях на приятеля си и ми предложи да се дръпнем настрани.

Отидохме на едно тихо местенце в края на сергиите и зачакахме неговия приятел с огледалото. Не чакахме дълго. Той тихо се прокрадна отзад и от удара по главата от очите ми изскочиха искри и ми причерня. И все пак не паднах, подпрях се на оградата, но когато дойдох на себе си, моите „купувачи“ вече ги нямаше, а също и шапката ми. Само две жени охкаха със състрадание:

— Добре ли сте? Ама че гадове. Поседнете тук върху щайгата.

Постоях малко до оградата и бавно си тръгнах от пазара. Ръмеше пролетен дъждец. Преди да пресека улицата, се спрях до бордюра и се огледах. Главата ми болезнено бучеше. Разсеях се, една кола профуча близо до мен и обилно ме заля с мръсна вода от една локва, опръска якето и панталона ми. Стоях и съобразявах какво да правя по-нататък, когато товарна кола ме изпръска до главата от същата локва. Отдръпнах се от пътя и се скрих от дъжда под козирката на една будка, като се опитвах да реша какво да правя по-нататък.

„... В метрото, разбира се, в този вид няма да ме пуснат. Трите спирки до квартирата си мога да извървя пеша, но в този вид милицията и от улицата може да ме прибере — да ме вземат за пияница, бездомник или просто за подозрителна личност. Има да се

оправдавам, докато всичко се изясни. И какво ще им кажа? Кой съм аз?“

И тогава забелязах онзи човек. Като стъпваше внимателно, той носеше две каси с празни бутилки и приличаше на бездомник или на пияница, каквито често се въртят край павилионите с наливен алкохол. Погледите ни се срещнаха и той се спря, остави касите на земята и ме заговори:

„Какво стоиш и оглеждаш? Това е моя територия. Марш оттук! — спокойно, но властно каза той.

Не исках, но и нямах сили да споря с него, само му казах:

— Не ми трябва територията ти, сега ще се свестя и ще си тръгна — но той продължи разговора:

— Къде ще отидеш?

— Не е твоя работа. Ще си отида и това е.

— А ще можеш ли?

— Ще мога, ако не ми попречат. Остави ме.

— В този вид дълго няма да можеш нито да стоиш, нито да вървиш.

— Това не е твоя работа, нали?

— Бездомник ли си?

— Какво?

— Значи си начинаещ. Добре, почини си тук.

Той вдигна касите и си отиде. Върна се с някакъв пакет и отново ме заговори:

— Тръгвай след мен.

— Къде?

— Ще ми гостуваш два-три часа или до сутринта. Ще произсъхнеш. След това ще вървиш по пътя си.

Вървейки след него, аз попитах:

— Далече ли е твоят дом?

Той ми отговори, без да се обръща:

— До моя дом вече до края на живота си няма да стигна. Нямам квартира. Имам място за дислокация.

Приблжихме се до врата, която водеше към мазето на многоетажен блок. Той ме накара да застана отстрани, огледа се и, когато нямаше наблизил никой, отключи катинара с нещо подобно на ключ.

В мазето беше по-топло отколкото на улицата. То се отопляваше от специално оголените от топлоизолацията тръби (сигурно от бездомници), по които минаваше топлата вода. В единия ъгъл имаше нахвърляни някакви вехтории. Върху него падаше мъждива светлина, проникваща от запрашения прозорец на мазето. Но ние отидохме в далечен празен ъгъл.

Той извади от пакета си бутилка с вода, отвори капачката, напълни устата си и напръска наоколо като с пулверизатор. След това поясни:

— За да не се вдига прах.

После отместе настрана дъската, която стоеше в ъгъла. От образувалия се процеп извади два листа шперплат, покрити с найлон, после още няколко парчета картон, също покрити с найлон. Направи от тях на пода две импровизирани легла. Взе от ъгъла консервна кутия, запали поставената в нея свещ. Изрязаният донякъде капак на кутията беше чист, леко извит в полусфера и служеше за отражател. Този прост прибор освети краищата на двата шперплата и половинметровото пространство между тях. Там постла вестник и започна да изважда от пакета парче кашкавал, хляб, два буркана кисело мляко.

Като режеше грижливо кашкавала, проговори:

— Какво стоиш? Сядай. Свали си якето, закачи го на тръбата — когато изсъхне, ще го почистиш. Имам четка. Панталонът нека съхне върху теб. Ще гледаш по-малко да го мачкаш.

Той извади две запечатани чаши от по сто грама, пълни с водка, и ние седнахме да вечеряме. Наоколо в мазето мръсотия, а ъгълчето, което той направи, стана някак чистичко и уютно.

Когато се чукнахме, той се представи:

— Казвай ми Иван. Тук сме безименни.

Неговите действия с импровизираните легла, с внимателно сложената на вестник храна (независимо от мръсния под) създаваха атмосфера на чистота и уют в мазето.

— А нещо по-меко да постеля нямаш ли? — попитах аз след вечерята.

— Не бива тук да държа всякакви парцали — ще има мръсотия и миризма. Ето, в онзи ъгъл съседите... Двама са, идват понякога, направиха със своите дрипи гадория.

Докато разговарях с него и отговарях на въпросите му, не се усетих, че му разказвам за срещата си с Анастасия, за начина ѝ на живот и за нейните способности; за Лъча, за мечтите и стремежите ѝ.

Той беше първият човек, на когото разказах за Анастасия! И не разбирам защо му разказах за странностите на Анастасия, за нейната мечта и за това, как дадох дума да ѝ помогна. Опитах се да организирам сдружение на предприемачите с чисти помисли, но сгреших. Трябваше първо да напиша книгата.

— Сега ще пиша, ще се опитам да я издам. Анастасия казваше, че първо книгата трябва да напиша.

— Ти убеден ли си, че можеш да я напишеш, а после и да я издадеш, без да имаш средства?

— Дали съм убеден или не, не зная. Но ще действам в тази посока.

— Значи, имаш цел и ще вървиш към нея?

— Ще вървя.

— И си убеден, че ще стигнеш?

— Ще се опитам.

— Да... Книга... Трябва добър художник, за да оформи корицата. От душа да я оформи. Да съответства на замисъла-, на целта. А къде ще намериш художник без пари?

— Ще мине и без художник. Без оформление.

— Трябва да правиш всичко както му е редът — със смислено оформление. Ех, да имам хартия, четки и хубави бои, бих ти помогнал. Само че това сега е скъпо.

— Ти художник ли си? Професионалист?

— Офицер съм. А обичах да рисувам още от детството си. Посещавах различни кръжоци. После, когато имах малко време, рисувах картини, подарявах ги на приятели.

— А защо си станал офицер, щом през цялото време си искал да рисуваш?

— Прадядо ми е бил офицер, дядо ми също, баща ми. Много обичах и уважавах баща си. Знаех, чувствах какъв искаше той да ме види, и такъв се постарях да стана. Дослужих до полковник.

— В какви войски?

— Основно служих в КГБ. Оттам и се уволних.

— Съкратиха ли те или те изгониха?

— Сам подадох рапорт, не издържах.

— Какво?

— Нали знаеш онази песен? Думите са: «Офицери, офицери, вашето сърце е под прицел.»

— Какво, имаше покушения срещу теб? Върху живота ти? Стреляха по теб, отмъщаваха ти за нещо?

— По офицерите често стрелят. Във всички времена офицерите вървят под куршумите. Отиват да защитят тези, които са след тях. Отиват и не подозират, че сърцата им са под прицел и че смъртоносният изстрел ще дойде отзад. С голяма точност; с куршум, който се взривява в теб, право в сърцето.

— Как така?

— Помниш ли времето преди перестройката... Празници — Първи май, Седми ноември; огромни колони от хора крещат «ура», «слава...», «да живее»... Аз и другите офицери, не само от КГБ, бяхме горди с това, че сме щит за тези хора. Пазим ги. В това е смисълът на живота на повечето офицери.

После перестройката, гласност... Други възгласи взеха да се чуват — оказа се, че офицерите от КГБ сме гадове, палачи. Не тези и не това сме защитавали. Тези, които вървяха в колони след червеното знаме, застанаха под друго знаме, а ние се оказахме виновни.

Жена ми, с девет години по-млада от мен, красавица... Обичах я... И сега я обичам. Тя се гордееше с мен. Син ни се роди, единствен. Както се казва — късно чадо. На седемнайсет е сега. Той също отначало се гордееше с мен, уважаваше ме.

После, когато всичко това започна, жена ми стана мълчалива. Не ме поглеждаше в очите. Започна да се срамува от мен. Аз подадох рапорт и станах охрана на една търговска банка. Скрих униформата си. Но незададените въпроси на жена ми и на сина ми висяха във въздуха — а на мълчаливите въпроси отговор няма. Те намираха отговора от страниците на вестниците, от екрана на телевизора. Оказа се, че освен с вилите си и с репресиите, ние — офицерите — с нищо друго не сме се занимавали.

— Обаче шикозните вили на военачалниците наистина са ги показвали по телевизията, истински, не нарисувани.

— Ами да, показваха истински, не нарисувани вили. Само че тези вили приличат на жалки курници в сравнение с това, което сега

имат много от крещящите обвинения по адрес на собствениците на тези вили. Ето, ти си имал кораб и то по-голям отколкото генералската вила. А този генерал отначало е бил курсант, окопи е копал. После като лейтенант от казарма на казарма се е местил. Както и всички, е искал да има за децата си вила, къща. И кой знае колко пъти му се е налагало да скача през нощта от топлото легло на същата тази вила, за да се окаже в полеви условия.

По-рано в Русия офицерите са били ценени. Имения са им подарявали. Сега са решили, че вилички с по декар и половина земя за генералите са много!

— По-рано всички живееха по друг начин.

— По друг... Всички... Но най-напред офицерите обвиниха наред с другите.

Офицерите са излезли на Сенатския площад — мислели са за народа си. А тези офицери са изпратени на бесило, в рудниците, в Сибир. Никой не излезе в тяхна защита.

За царя, за Отечеството се сражаваха в окопите с германците. А в тила вече им готвеха среща революционните патриоти, вкарваха в карабините куршуми за сърцата им, по-страшни и от олово. «Белогвардейци, изверги» — така наричаха завърналите се от войната офицери, които се опитваха да въведат ред. Наоколо хаос, всичко се руши. Всички предишни ценности — материални и духовни — се изгарят, тъпчат. На тези офицери им е било трудно, но те вървяха, облечени под офицерската униформа в чисто бельо, отиваха в психическа атака. Нали знаеш какво е психическа атака?

— Това е, когато се опитват да изплашат противника. Видях го на филм. Във филма «Чапаев» белогвардейските офицери вървят под строй, а по тях стрелят с картечници. Те падат, но редовете отново се изравняват и вървят в атака.

— Да. Падат и вървят. Но работата е в това, че не те атакуваха.

— Как така, за какво тогава вървяха?

— Във военната тактика целта на всяка атака е пленяване или физическо унищожение на противника; желателно е, с най-малки загуби от атакуващите. Да вървиш срещу картечници, скрити в окопите, можеш само в този случай, когато съзнателно или подсъзнателно имаш друга цел.

— Каква?

— Може би, като действаш въпреки логиката на военното изкуство, с цената на своя живот да призовеш стрелящите да се опомнят и убивайки теб, да разберат и да не стрелят в другите.

— Но тогава тяхната смърт прилича на смъртта на разпнатия на кръста Иисус Христос?

— Прилича. За Христа ние все още помним, а за небръснещите се още корнети и за генералите, вървящи в тези редици, забравихме. Може би и сега Душите им, облечени в чисто бельо и офицерска униформа, стоят пред изстреляните от нас куршуми и молят, призовават да се опомним.

— Защо нас призовават!? Когато в тях са стреляли, нас още ни нямаше.

— Тогава ни нямаше, но куршумите и днес летят. Нови куршуми. Кой, ако не ние, ги изстрелва?

— Вярно. И днес куршумите летят. И защо летят те толкова години? А ти защо напусна дома си?

— Не издържах на погледа.

— На чий поглед?

— Гледахме вечерта телевизия. Жената беше в кухнята. Ние гледахме със сина ми двамата. После започна едно от онези политически предавания — заговориха за КГБ. Нали ти е ясно, смело изсипваха гнусотия. Аз нарочно взех да разглеждам вестника. Направих се, че чета, уж че не ме интересува. Искях синът ми да превключи на друга програма — той не се увличаше от политиката. Обичаше музиката. Той обаче не превключи. Аз шумолях с вестника и тайно го поглеждах. И видях — синът ми седеше в креслото и ръцете му така се вкопчиха в него, че побеляха. Не помръдна. Разбрах — няма да смени канала. Още известно време се криех зад вестника. После не издържах, смачках вестника, хвърлих го настрана, рязко се надигнах и казах, извиках: «Няма ли да го изключиш накрая? Ще го изключиш ли?»

Синът ми също се надигна, но не отиде до телевизора — стоеше срещу мен, гледаше ме в очите и мълчеше. По телевизията продължаваха... А синът ми ме гледаше...

През нощта им написах бележка: «Отивам си за известно време, така трябва.» И си отидох завинаги.

— Защо завинаги?

— Защото...

Ние дълго мълчахме. Аз се опитвах да се настаня по-удобно върху шперплата и да заспя, но той отново заговори:

— Значи, Анастасия казва: «Ще пренесе хората през времето на тъмните сили? Ще пренесе и край!»

— Да, казва. И си вярва, че ще успее.

— Ех, ако можеше отбран полк да ѝ се прати... Аз щях да отида като войник в този полк.

— Какъв полк? Не си разбрал. Абе тя отрича насилието — иска да убеди хората, с Лъча си нещо се опитва да направи.

— Мисля, чувствам, че тя ще направи. Много хора ще искат да бъдат стоплени от нейния Лъч. Обаче не всички ще разберат, че и сами трябва малко акъла си да размърдат. Трябва да се помогне на Анастасия. Тя е сама. Дори взвод си няма. Ето, теб те повикала, а ти в мазето като бездомник се търкаляш. Нали си предприемач!

— Ти също си кагеебеец, а тук се търкаляш.

— Добре, спи, войнико.

— Много е студено нещо в твоята казарма.

— Е, да, и това се случва. Свий се на топка, запазвай топлината си.

После той се надигна, извади от процепа в стената найлонов пакет и ме зави с нещо, което извади от него. В мъждукащата светлина на свещта проблеснаха редом с лицето ми три звезди на пагоните на кителя. Стана ми по-топло и аз заспах.

В просъница дочух, когато дойдоха другите бездомници от ъгъла с дрипите и поискаха от полковника бутилка водка за моето нощуване. Той обеща да им се разплати през деня, но те настояваха това да стане веднага и го заплашваха. Полковникът пренесе своето легло от шперплат, сложи го между мен и другите бездомници и каза: «Само през трупа ми, ако го пипнете...» И легна на своето легло, запазвайки ме от тях. После всичко утихна. Стана ми топло и спокойно. Събудих се, когато полковникът започна да ме друса за рамото.

— Ставай! Вдигай се! Трябва да се измъкваме. Зад прашния прозорец на мазето едва се развиделяваше. Аз седнах на «леглото». Много ме болеше главата и трудно се дишаше.

— Рано е още. Дори не се е разсъмнало.

— Още малко и ще бъде късно. Те запалиха вата с някакъв прах. Стар фокус. Още малко и ще се задушим.

Той отиде до прозореца и с някакво желязо започна да разбива касата. Бездомниците бяха затворили вратата отвън. Той изкърти касата, счупи стъклото и мина през образувалата се пролука. Прозорецът от мазето извеждаше в бетонна вдлъбнатина, затворена с решетка. Той започна да тегли решетката, опитвайки се да я извади от мястото ѝ, но тя не излизаше. Аз стоях подпрян на стената. Виеше ми се свят. Полковникът се показва в пролуката и ме изкомандва: «Клекни. Долу има по-малко дим. Старай се да не се движиш. По-малко вдишвай въздух.»

Той избута навън решетката, като я натисна с рамото си. Отмести я и ми помогна да изляза.

Ние седяхме на бетонен блок до прозореца на мазето и вдишвахме мълчаливо сутрешния въздух на пробуждащата се Москва. Виенето на свят постепенно ми премина, стана хладно, всеки мълчаливо мислеше за свои си неща.

После казах:

— Съседите ти не са дружелюбни, те ли са главни тука?

— Тук всеки сам си е главен. Така поминуват. Като доведат някой новак, искат му пари за престоя. Ако отказва да им плати, сипват нещо в чашата му или докато спи го задушават, както се опитаха с нас. После взимат каквото искат, ако въобще има какво да вземат.

— А ти, значи, кагебеецо, гледаш на всичко това равнодушно. Трябваше да ги натупаш добре за тези работи — или ти само в кабинети, като чиновник, с бумажки през цялото време си се занимавал. Не знаеш ли хватки?

— И в кабинети се налагаше да седя, случваше се да бъда и извън тях. Да знаеш хватките — това е едно, да го прилагаш — съвсем друго. Едно е противникът, врагът — друго е човекът. Мога да не преценя добре и лоши работи да се случат.

— Те ли са човеци? Докато ти разсъждаваш така, те ограбват хората. Да убият са готови.

— Готови са и да убият, но това не можеш да спреш с физически хватки.

— Ти философстваш, а ние едва не загинахме. Едва се отървахме, а други няма да могат да се отърват.

— Други може би и да не могат...

— Ето, виждаш ли. Тогава защо философстваш, а не действаш?

— Аз не мога да бия хора. Нали ти казвам, мога да не преценя силите си. Хайде, върви към твоето място на дислокация. Светло е вече.

Аз се изправих, стиснах ръката му и тръгнах.

След няколко крачки той ме извика:

— Чакай! Върни се за малко.

Аз се върнах при бездомния полковник. Той седеше с наведена глава и мълчеше.

— За какво ме викаш? — питам го.

След известна пауза той заговори:

— Значи, ти мислиш, че ще можеш да стигнеш?

— Мисля, ще мога. Близко е. Три спирки само. Ще стигна.

— Имам предвид — към целта си ще можеш ли да вървиш? Убеден ли си? Ще успееш ли да напишеш книга, да я издадеш?

— Ще действам. Първо ще се опитам да пиша.

— Анастасия каза, че ти ще можеш?

— Да, така ми каза.

— Тогава защо веднага не се захвана с това?

— Смятах други неща за важни.

— Значи, не можеш да изпълняваш заповеди с точност.

— Анастасия не заповядва. Тя ме молеше.

— Молеше... тя и тактиката, и стратегията сама ги е разработила. А ти си решил по своему и само си усложнил всичко.

— Така се случи.

— Струва ми се... Трябва да се отнасяш внимателно към заповедите. Ето, вземи.

Той ми протегна нещо увито в малко целофанено пакетче. Аз го развих и видях през целофана златна венчална халка и сребърно кръстче с верижка.

— Прекупвачите ще ги купят на половин цена от теб. Ти им ги дай и за половин цена. Може би ще ти помогне да се закрепши. Ако няма къде да живееш, идвай тук. Аз ще се оправя с тях...

— Какво правиш? Няма да взема това!

— Не разсъждавай. Време е. Върви. Хайде! Напред!

— Казвам ти, няма да го взема! — Опитвах се да му върна халката и кръстчето, но срещнах властен и същевременно молещ поглед.

— Кръгом. Напред! Ходом марш! — произнесе той със сподавен, нетърпящ възражение шепот и след пауза, вече в гръб, ме помоли:

— Моля те само да стигнеш.

Като се прибрах, ми се искаше да поспя, дори полегнах, но бездомният полковник не ми излизаше от главата.

Облякох чисти дрехи и тръгнах към него. По пътя си мислех: „Може би той ще се съгласи да поживее с мен. На всичко е свикнал, практичен и уреден е. При това е художник. Може би ще нарисува корицата на книгата. Да, и за наем за квартирата заедно с него по-лесно ще спечелим — за следващия месец нямам с какво да платя.“

Като наближих Прозореца на мазето, от което се измъкнахме сутринта, видях група хора от този блок, полицейска кола и „Бърза помощ“.

Полковникът лежеше на земята със затворени очи и с усмивка на лицето. Той беше изцапан с кал. Мъртвата му ръка стискаше парче червена тухла. До стената стоеше счупена дървена щайга.

Съдебен медицински експерт записваше нещо в тефтера си, като стоеше в близост до трупа на другия човек, който беше с измачкани, изтъркани дрехи и с изкривено лице.

В малката тълпа дърдореше превъзбудено една жена:

— ... Изведох кученцето си на разходка. Този, който се усмихва, стоеше върху щайгата с лице към стената, а те тримата (изглежда бездомници, двама мъже и една жена) се прокраднаха зад гърба му. Единият огтах дръпна щайгата и мъжът падна на земята. Те започнаха да го бият, да го ритат, да псуват. Аз се разкреших и те спрях. Този, усмихващият се, стана. Надигна се тежко и им каза да се махат и повече да не му се мяркат пред очите. Те отново започнаха да го псуват и тръгнаха срещу него. Когато го наближиха, той рязко, без да размахва ръката си, с дланта, с ръба на дланта удари по гърлото този, който издърпа щайгата. И макар че го удари без замах, онзи се сви от удара, започна да се задъхва. Аз отново се развихах. Двамата веднага избягаха — първо жената и мъжът след нея. Този, дето се усмихва, се държеше за сърцето. Трябваше да седне или да полегне, щом го сви сърцето, а той отиде отново към щайгата. Отиде бавно, бутна я към стената. Като се държеше за стената, пак се покатери върху щайгата.

Стъпи върху нея, но, изглежда, му стана много лошо. Започна да се смъква надолу; смъква се и все чертае по стената с червената тухла и така начерта до земята, легна по гръб до стената. Аз изтичах, гледам, а той не диша. Не диша, а се усмихва.

— Той защо се покатери върху щайгата? — попитах жената.

— Да, за какво се катереше, щом на сърцето му е прилошало? — попитаха от тълпата.

— Ами той все искаше да рисува. И когато тези трима бездомници се прокраднаха зад него, той рисуваше. Затова сигурно и не ги забеляза. Аз се разхождах дълго с кученцето си, а той през цялото време стоеше върху щайгата и рисуваше. Нито един път не се откъсна от рисунката си. Ето я рисунката по-горе — жената показва с ръка тухлената стена на блока.

Върху сивата стена с червена тухла беше нарисуван слънчев диск, по средата кедрово клонче и по края на слънчевия кръг бяха написани неравно някакви букви.

Приближих се до стената и прочетох: „Звънтящите кедри на Русия“. От слънцето излизаха лъчи. Бяха само три. Полковникът не беше успял да нарисува повече — два къси лъча, а третият вървеше, кривейки и избледнявайки, до самата основа на стената, до земята, където лежеше и се усмихваше мъртвият полковник.

Гледах изцапаното му с кал усмихнато лице и мислех: „Може би Анастасия е успяла в последните мигове на неговия живот да го докосне със своя Лъч, да го стопли. Поне малко да стопли Душата на този човек и да я отнесе в светлата безкрайност.“

Наблюдавах как товареха телата на починалите в колата. Хвърлиха небрежно „моя“ полковник. Главата му се удари в дъното на колата. Аз не издържах. Смъкнах якето от гърба си, изтичах до колата, започнах да настоявам да му сложат моето яке под главата. Единият от санитарите ме нахока, но другият мълчешком взе якето и го подложи под посивялата глава на полковника. Колите заминаха. Стана някак си празно, като че ли нищо не се беше случило. Стоях и гледах осветената от сутрешното слънце рисунка и надписа. Мислите ми се разбъркаха. Нещо, поне нещо трябва да направя за него, за този кагебеец, за загиналия руски офицер! Но какво? Какво? После реших: „Ще поместя твоята рисунка, офицере, в моята книга. Аз непременно ще я напиша. Макар още и да не мога да пиша, все едно ще я напиша, и не само

една. И във всички книги ще поместя твоята рисунка като емблема; ще се обърна чрез книгата към всички руснаци: «Не стреляйте в сърцата на своите офицери с невидими, разкъсващи куршуми, куршумите на жестокостта и бездушието! Не стреляйте от тила нито в белите, нито в червените, нито в сините или зелените свои войници, сержанти и генерали. Куршумите, които се изстрелват в гръб, са по-страшни и от оловните. Не стреляйте в своите офицери, Руснаци!!!»

* * *

Пишех много бързо. От време на време идваха Антон, Артьом и Альоша, студентите — програмисти, и носеха нещо за хапване. Те още не знаеха за Анастасия. Но аз им обясних, че да се реши въпросът по организацията на сдружението може само с помощта на книгата, която трябва да напиша. И те започнаха да набират текста ѝ на компютър. Основната работата вършеше Альоша Новичков. Той идваше на всеки три дни, донасяше написания текст и взимаше ръкописа с новата глава. Това продължи два месеца.

Един ден Альоша донесе последната глава на първата книга, дискета с напълно набрания текст, две бутилки бира, кренвирши, още нещо за ядене и двадесет хиляди рубли. Сложи всичко това на кухненската маса. Аз учудено го попитах:

— Льоша, откъде имаш такова богатство?

Той живееше с майка си, бяха с много оскъдни средства — често нямаше пари за метрото и за сандвич.

— Сега има сесия, Владимир Николаевич — отговори Алексей, — правя чертежи на някои студенти, различни компютърни програми на тези, които или мързелуват, или не могат да работят. Ето, платиха ми.

— А ти вземаш ли си изпитите?

— Вземам ги. Още един изпит ми остана, а след два дни отивам на военноучебен сбор за един месец в Кинешма. Добре, че вие успяхте да напишете «Анастасия». Сега, ако има нещо за поправка, Артьом ще ви помогне, а Антон вече е на сбора.

— Альоша, ти как успяваш да си вземаш изпитите, да правиш чертежи на другите, да пишеш компютърни програми и още и

«Анастасия» да набираш?

Льоша мълчеше. Аз се обърнах към кухненската маса, за да сложа сварените кренвирши. Алексей, сложил ръцете и главата си на лежащите на масата печатни страници с текста за Анастасия, дълбоко спеше...

ДА РАЗГАДАЕШ ТАЙНАТА

Стоях в кухнята на малката си московска квартира пред масата с изстиналите кренвирши и спящия върху книгата за Анастасия Алюша Новичков. Дадох си дума да намеря начин отново да събера капитал, да си върна кораба, за да мога да го отправя по същия маршрут, по който се срещнахме с Анастасия. Но не за да търгувам, както беше порано, а за да изпратя кораба на плаване в периода на белите нощи — да могат Люша Новичков, Антон и Артьом да си починат нормално в най-хубавата каюта. Искях това плаване и за онези, които се опитаха независимо от трудностите и като пренебрегваха собствените си материални облаги, да организират сдружение на предприемачите с чисти помисли.

Каква е тази идея? Защо така привлича хората? Защо тя стана близка и на мен? Каква тайна се крие в нея? Необходимо е да разберем това в детайли, да се опитаме да разгадаем тайната, предназначението ѝ. И защо хората се запалват с мечтата на отшелницата от тайгата? Какво е скрито в нея? Как да разгадаеш тайната?

Журналистката от «Московска правда» Катя Головина се опита да го направи, питайки студентите: «Какво ви движи, какъв личен интерес имате?» Но те не могли да отговорят ясно, само казали: «Тази работа си струва.» Значи, и те действат интуитивно. Но какво стои зад тази интуиция?

* * *

В Московска печатница номер единайсет, за нейна сметка беше напечатана първата тъничка книжка за Анастасия в тираж две хиляди. Защо генералният директор Геннадий Владимирович Груця реши да напечата книжлето на неизвестен автор? Защо го направи и независимо от финансовите затруднения използва не вестникарска, а подобрена офсетова хартия?

Продавах сам първите книжки до изхода на станция «Таганска». После започнаха да ми помагат първите читатели. Възрастна жена всеки ден я продаваше до метростанция «Добриненска». Тя обясняваше подробно на всеки, който отиваше при нея, че книжката е хубава. Защо? Читателите започнаха да я продават и в почивните станции около Москва — сами пишеха обяви и организираха читателски срещи с почиващите. След това търговският директор на Московския издателски концерн Юрий Анатолиевич Никитин изведнъж реши да предплати още нови две хиляди екземпляра. Действията му бяха странни.

Той пристигна с кола и каза: «Днес заминавам със сина си за чужбина на турнир по тенис. Полетът ми е вечерта. Трябва да успея да внеса предплатата.»

Той плати новия тираж. Когато дойде време да го получи, Никита ми каза: «Ние не търгуваме с книги през лятото. Аз ще взема няколко пакета, с останалите се разпореждай сам. Ако се появят пари, ще ми върнеш дълга.» Много «защо» са свързани с тази книга — от началото на работата по ръкописа и до ден-днешен. Тя е като жива, сама притегляше хората и с тяхна помощ пробиваше в живота. Аз смятах събитията, свързани с нея, за случайни — но случайностите започнаха да се подреждат във взаимосвързана поредица. Сега не знам кое е случайност и кое — закономерност. Не мога да ги различа.

ОТЕЦ ТЕОДОРИТ

Настъпи моментът, когато сметнах за възможно да се срещна с отец Теодорит. Там, в тайгата, на моя въпрос: «Има ли в нашия живот хора със способности и знания, които не живеят толкова далече като теб?», Анастасия отговори:

— В различни кътчета на Земята има хора, чийто начин на живот се отличава от този на другите. Всички имат различни способности. Но във вашия живот има човек, при който няма да ти е трудно да се добереш нито през зимата, нито през лятото. Силата на Духа му е велика.

— Ти знаеш къде живее той, мога да го видя, да разговарям с него?

— Да.

— Кой е той?

— Това е баща ти, Владимире.

— Какво? Ох, Анастасия, Анастасия... Толкова исках да чуя доказателства за твоята правота, а се получи обратното. Баща ми почина преди осемнайсет години и е погребан в малък град в Брянска област.

Анастасия седеше на тревата, подпряна на едно дърво, подгънала колене, мълчеше и ме гледаше. Погледът ѝ беше малко тъжен и изпълнен със съжаление. После, без да говори, тя отпусна главата си на коленете. Помислих, че Анастасия се разстрои заради грешката си по отношение на баща ми и се опитах да я утеша:

— Анастасия, не се разстройвай толкова. Сигурно си сбъркала, защото си омаломощена.

(Този разговор стана, след като тя беше загубила съзнание, спасявайки мъжа и жената от разправата с тях. Описах тази ситуация в първата книга.)

Анастасия помълча още малко, после повдигна глава и отново, като ме гледаше в очите, каза:

— Да, по-малко сили имам, но не чак толкова малко, че да сгреша.

След това тя започна да разказва събития отпреди двайсет и шест години. Описваше в детайли отминалите времена и предаваше нюансите на вътрешните ми усещания.

Можеш по външни, едва забележими изражения на лицето, позата и очите, да разбереш мислите на събеседника си. Но по какъв начин тя вижда като на документален филм миналото, е загадка.

Самата Анастасия не можа да ми обясни това на нормален, разбираем език. Ето какво ми разказа:

— Близко до Москва, в град Сергиев Посад, се намира Троицко-Сергиевата лавра. Зад дебелиите древни стени на лаврата има духовна семинария, академия, храмове и манастири. Храмовете са достъпни за хората и всеки желаещ може да отиде да се помоли на това свято за Русия място. Тези стени не са били разрушени и зад тях са действали семинария, академия и манастир, в който са служили на Бога монаси дори и в дните на гоненията на вярващите.

Преди двайсет и шест години, точно на рождения си ден, през вратите на Троицко-Сергиевата лавра влязъл юноша. Той посетил музея, а после и големия храм. Там в момента четял проповед висок беловлас монах. И ръстът, и санът му били високи. Това бил благочестивият отец Теодорит от Троицко-Сергиевата лавра. Юношата изслушал проповедта и когато отец Теодорит си тръгнал, го последвал в съкровищницата. Никой не го спрял. Той приближил до свещеника и заговорил с него за проповедта. И отец Теодорит дълго беседвал с него. Юношата бил кръстен, но в него нямало достатъчна вяра — не спазвал постите, не взимал причастие, не ходел редовно на църква, но в този ден започнала дружбата му с отец Теодорит.

Младият човек ходел в манастира, отец Теодорит беседвал с него, показвал му и светини, до които нямали достъп обикновените енориаши. Монахът подарявал на младежа книги, но той ги губел. Закачил кръстче на врата му, но и него изгубил. Тогава той дал на младежа второ, необикновено кръстче — отваряло се като ковчеже, но то също изчезнало. Монахът дори водел момчето в трапезарията, канел го на една маса с монасите от манастира; всеки път му давал малко пари. Никога за нищо не го упреквал и винаги чакал неговото идване.

Така продължило една година. Юношата идвал в манастира всяка седмица, но един ден си тръгнал и не се върнал другата седмица. Монахът го очаквал. Но младежът не дошъл нито след месец, нито след година. Монахът все още го очаквал. Оттогава вече са изминали двадесет и пет години. Монахът те е чакал двадесет и пет години, Владимире, чакал те е твоят духовен баща — великият монах на Русия Отец Теодорит.

— Аз тогава заминах далеч от манастира. В Сибир. Понякога се сещах за отец Теодорит — отговорих аз, като че ли се оправдавах пред себе си и пред още някого.

— Но не му написа нито едно писмо — отбеляза Анастасия.

— Сега искам да го видя.

— И какво ще му разкажеш? Може би за това как си правил пари; дали си бил щастлив в любовта или просто си скиторил; как много пъти си бил пред загиване, но в последния момент бедата те е отминавала? Той и сам ще види всичко това, като те погледне. Той, който измолваше прошка за твоите грехове и толкова пъти те е спасявал с молитвите си, още вярва в теб както и преди двайсет и пет години, но очаква от теб нещо друго.

— Какво, Анастасия? Какво знае отец Теодорит, какво иска?

— Сега не мога да ти кажа точно, но неговата интуиция не го е лъгала никога за теб. Кажи, Владимире, помниш ли беседите с него, помниш ли какво видя в манастирските съкровищници?

— Много смътно си спомням, толкова отдавна беше. Спомням си само отделни епизоди.

— Опитай се да си припомниш, аз ще ти помогна.

— Отец Теодорит всеки път беседваше с Мен в различни места на манастира. Спомням си някакви подземни или приземни помещения. Помня трапезарията, дългата маса, монасите, които вечерят и аз с тях. Беше по време на някакъв пост. Храната беше постна, но ми хареса.

— Имал ли си необикновени усещания и чувства, когато си посещавал манастира?

— Веднъж след вечеря излязох във вътрешния Двор на лаврата и отидох към изхода: Портите вече бяха затворени за посетители. Дворът беше пуст. Дебелите манастирски стени не пропускаха градския шум. Наоколо — само храмове и тишина. Изведнъж се спрях. Стори ми се,

че зазвуча величествена музика. Трябваше да си вървя. До тежката порта стоеше дежурният монах и ме чакаше, за да я затвори. Но аз все още стоях и слушах тази музика, а после бавно тръгнах към изхода.

— Никога повече ли не си чувал тази музика? Не си ли изпитвал подобно чувство?

— Не.

— Опита ли се някога пак да чуеш тази музика и да предизвикаш в себе си това усещане?

— Да, но напразно. Застанах на същото място, когато отидох следващия път, но уви...

— Спомни си още нещо, Владимире.

— Защо ме разпитваш? Сама разкажи какво чувствах тогава, нали толкова точно описа какво се е случило с мен преди два̀йсет и шест години.

— Това е невъзможно. Отец Теодорит не е имал конкретни планове, той се е надявал на нещо чисто интуитивно. А за теб е направил нещо голямо, значимо. Само той знае какво. И аз чувствам само интуитивно: той е мислел за значими неща и е направил много за теб. Много! Но защо е възложил такива надежди на теб, безверника, който не притежава елементарни способности за бързо възприемане на вярата — остава загадка. И как два̀йсет и петте години на безпътния ти живот не са сломили тази вяра — също е загадка. И защо ти, който си получил толкова много, все още бездействаш? Защо? Аз не мога да го разбера. Нали знаеш, че нищо във Вселената не изчезва безследно? Спомни си, моля те, поне още някои отделни епизоди от срещите и разговорите си със своя Отец.

— Спомням си някаква зала или някаква съкровищница в духовната академия или в семинарията, а може би това е било в едно от подземията на манастира. Някакъв монах отвори врата пред отец Теодорит, но остана отвън. Ние влязохме двамата с отец Теодорит. На стените имаше някакви картини, по рафтовете — предмети...

— Ти там на два пъти много си се учудил, на какво?

— Да се учудя? Да, разбира се, нещо ме учуди. Порази ме...

— Какво?

— Една картина. Тя беше черно-бяла, нарисувана сякаш с молив. Това беше много точно нарисуван портрет на някакъв човек.

— Тогава какво толкова те учуди?

— Не си спомням.

— Спомни си, Владимире. Опитай се, моля те, спомни си, аз ще ти помогна. Малка зала, двамата с отец Теодорит стоите пред тази картина, ти си малко пред него и той ти казва: «Доближи се до картината, по-близо, Владимире.» Ти си направил една крачка напред, после още една...

— Сетих се! Анастасия!

— Какво?

— Тази картина, която изобразяваше някакъв човек, беше нарисувана само с една линия — пулсираща линия — спирала! Художникът сякаш е поставил в средата на белия лист молива или перото си и без да го откъсва от листа, е очертал спирала. Където го е натискарал повече, линията е удебелена, когато едва е докосвал листа, линията е съвсем тънка, но не се прекъсва. Спираловидната линия завършваше в края на листа и се получаваше удивителна картина — портрет на някакъв човек.

— Тази картина трябва да се изложи за разглеждане от всички желаещи. Някой сигурно ще може да разшифрова информацията, заложена в нея. Чрез пулсиращата линия, изобразяваща човек, хората трябва да осъзнаят нещо.

— Какво?

— Още не знам. Например както точките и тиретата могат да са някаква азбука или нотни знаци. Само предполагам, възможно е и това, или друго, или трето. Ти, когато се върнеш, помоли да я изложат или да я публикуват някъде. Ще се намери кой да разшифрова тази линия — спирала.

— Кой ще ме чуе?

— Ще те чуят. Но тогава е имало и още едно нещо, което ти е направило необикновено впечатление. Можеш ли да си спомниш какво?

— В тази зала или в съседната... Да, в съвсем малко помещение имаше красив стол с резба, или това беше кресло, по-скоро трон. Стояхме с отец Теодорит и го гледахме. Той ми каза, че никой не бива да го докосва.

— Но ти го докосна и дори седна на него.

— Предложи ми го самият отец Теодорит.

— И с теб в този момент се случи нещо?

— Нищо. Седях, гледах отец Теодорит, а той мълчаливо ме гледаше право в очите. Просто ме гледаше.

— Спомни си, моля те, Владимире, опитай се да си спомниш вътрешните си усещания. Те са много важни.

— Ами... нищо особено... Знаеш ли, само някакви мисли се носеха бързо-бързо в главата ми, като че ли магнетофонна лента се пренавива и думите се сливат в неразбираеми звуци.

— А ти никога ли не си опитвал?... Никога ли не хи се е искало да спреш тази лента, да я прослушаш при нормална скорост, да разбереш записаното?

— Как да стане това?

— Като се замислиш над същността на Битието...

— Не, не съм се опитвал. Не те разбирам.

— А от това, което ти говореше твойт отец Теодорит, всичко ли разбираше? Можеш ли да си спомниш с точност поне една фраза, дори и съвсем откъслечна?

— Да, но не мога да си спомня с какво е свързана тя.

— Произнеси я.

— «... Ти ще им покажеш...»

До този момент Анастасия седеше под дървото, но изведнъж стана, лицето ѝ сияеше. Тя сложи дланите си на ствола на Кедъра и притисна бузата си към него.

— Да! Разбира се! — възкликна Анастасия. Тя плесна с ръце и радостно заговори: — Наистина си велик ти, монахо на Русия! Знаеш ли, Владимире, само едно мога да ти кажа сега с точност относно отец Теодорит. Той е направил смешни множество учения в света, показвайки най-главното.

— Но ние с него за никакви учения въобще не сме говорили. Обсъждахме обикновени житейски неща.

— Да! Разбира се! «Обикновени»! Отец Теодорит е говорил с теб за това, което те е вълнувало. Той ти е показал най-големите светини, отнасяйки се към тях с уважение, но не с подчертано показно преклонение. Въпреки високия си сан, Той е бил обикновен, и най-важното — може би се е съобразявал специално с теб, защото не е наблегнал на нито една догма. Нима не са смешни пред него плъпналите из Русия проповедници, които внушават догми и отклоняват човека от главното? Той толкова сигурно те е опазил от

догмите, че и мен ме възприемаш като наивна отшелница. И няма значение коя съм аз. Важно е Ти да не се отклониш от главното.

— Кое е главното?

— Това, което се крие във всеки човек.

— Но как може да познава всеки човек ученията на мъдреците на Запада или на Изтока, на Индия и Тибет, ако никога дори не е чувал за тях?

— В човека, Владимире, във всеки човек изконно е заложена абсолютно цялата необходима информация. Тя му е дадена с неговото раждане. Също като ръцете, краката, сърцето, косите. Всичките учения в света, всички открития са почерпани само от този Източник. Както родителите на всяко свое дете се стремят да му дадат всичко, така и Великият Творец дава на всеки всичко наведнъж. Никакви човешки творения: нито множеството книги, нито най-съвременните и бъдещите компютри, всички взети заедно, никога няма да могат да поберат дори част от познанието, съдържащо се в един човек. Трябва само да можем да го използваме.

— Защо тогава малцина правят открития? И не всички пишат учения?

— Някой изважда частичка Истина от цялата информация и възхитено твърди, че тя е дадена само на него и че тя съдържа в себе си основни истини. Той говори за нея пред всички, опитва се да им внуши, че тя е основна и единствена, с което затваря в себе си цялото познание. Знанието на Истината не е в нейното разгласяване, а в начина на живот.

— И как живеят тези, които знаят Истината?

— Щастливо!

— И за да познаеш Истината е необходима будност на съзнанието и чистотата на мисълта.

— Мистика! Фантастика! — звънливо се засмя Анастасия и добави през смях: — Ти четеш мислите ми?

— Тук няма никаква мистика, това е просто внимателно отношение към човека. Ти винаги свеждаш всичко към чистотата на помислите и съзнанието.

— Мистика! Мистика! — смеейки се, повтаряше Анастасия. — Ти ми четеш мислите. О, колко е фантастично!

Заразих се от щастливия ѝ смях и също се разсмях. После я попитах:

— Как мислиш, Анастасия, ще ме приеме ли моят духовен баща отец Теодорит, ако отида при него? Ще разговаря ли с мен? Разочарован ли ще бъде?

— Разбира се, ще те приеме и ще се зарадва на завръщането ти! Той те приема всякакъв. Само че много ще се радва, ако ти направиш нещо, ако използваш съществуващата в теб информация, ако я осъзнаеш. Забави въртящата се лента и много неща ще разбереш.

— Моят отец все още в същият манастир ли живее? В Троицко-Сергиевата лавра?

— Твоят баща, този велик старец на Русия, сега живее в мъничък скит^[1] в гората, близо до Троицко-Сергиевата лавра. Уставът на скита е по-строг от манастирския и твоят Отец е игумен там. Скитът е разположен в гората, в необикновено красиво място. Там има само няколко къщички с килии и малка дървена църква. Тя не е изографисана и кубетата ѝ не са позлатени, но е много, много красива, уютна и чистичка, в нея има две печки. В нея не се продават и купуват както обикновено църковни свещи. И нищо в нея не се продава и не се купува както в много други църкви. Тя от нищо и от никого не е осквернена — няма достъп за енорияши в нея. В тази църквица сега се моли твоят духовен баща Теодорит. Моли се за спасение на Душите на всички хора и за твоето спасение. Моли се за чедата, забравили родителите си, моли се и за родителите, забравени от децата си. Иди при него и му се поклони. Поискай опрощаване на греховете. Велика е силата на Духа му. И от мое име се поклони на отец Теодорит!

— Добре, Анастасия... Ще се поклоня... Знаеш ли, но аз сигурно първо ще се опитам да направя нещо друго, за което ме беше помолила.

* * *

Като пристигнах в Сергиев Посад, градчето до Москва, което по-рано се наричаше Загорск, както и преди двадесет и седем години влязох през портата на Троицко-Сергиевата лавра. Веднага се запътих към приемната на действащия манастир. По-рано можех лесно да

извикам отец Теодорит само като се представя. Но сега дежурният монах ми отговори, че благочестивият отец Теодорит не служи там. В манастира има отец Теодорит, но той живее в гората, зад манастира. Там не ходят посетители. Казах на монаха, че се познавам с отец Теодорит и за повече убедителност назовах манастирските светини, които той ми е показвал.

Съобщиха ми къде се намира горският скит. С неподозирано външение приближавах към малката дървена горска църквица. Тя беше необикновено красива, хармонично се вписваше в околната природа. От няколкото дървени килии, разположени близо до църквата, към нея водеха пътечки.

Ние с отец Теодорит се срещнахме под дървения навес на горската църква. Аз се стъписах... «Само че ти не се смущавай и не се учудвай при срещата си със своя Отец» — спомних си думите на Анастасия. Но необяснимото смущение не изчезваше. Отец Теодорит беше белокос и стар, но не по-стар, отколкото преди двацет и седем години. Ние седяхме на дървени пълчета под навеса на горската църквичка и мълчахме. Аз се опитах нещо да кажа, но не излезе нищо смислено. Струваше ми се, че той и без това всичко знае и няма смисъл да говоря. Сякаш не бяха минали двацет и седем години от последната ни среща, стори ми се, че едва вчера сме се разделили.

Носех на отец Теодорит книгата за Анастасия. Но не я изваждах, за да му я дам. Показвах книгата на различни свещенослужители. Едни я поглеждаха и ми казваха, че такива книги не четат, други питаха за какво е тя и след краткото ми обяснение заявяваха, че Анастасия е «езичница». Не желяех да огорча отец Теодорит, но и не ми се искаше той да я отхвърли. Всеки път, когато някой се опитваше да говори нещо лошо за Анастасия, в мен възникваше съпротива. Дори се скарах с един служител от Новоспаския манастир. Той ми показа две жени с черни забрадки и тъмни дрехи и каза:

— Ето такива трябва да бъдат благочестивите жени.

Аз му отговорих:

— Ако Анастасия е весела и жизнерадостна, може би на Бог така му е угодно. По-приятно е да гледаш жизнерадостни жени, отколкото такива унили...

С външение извадих моята книжка и я подадох на отец Теодорит. Той спокойно я взе и я сложи на дланта си. Бавно я погали с другата

ръка, като че ли чувстваше нещо с ръцете си, и каза:

— Ти искаш да я прочета, нали? — и без да дочака отговора, добави: — Добре, остави ми я.

Сутринта след два дни аз отново отидох при отец Теодорит. Седяхме в гората на съвсем мъничка пейка около килията на отеца. Говорихме за какво ли не. Маниерите му на разговор бяха същите както и преди двайсет и седем години, но едно странно обстоятелство не ми даваше мира — защо отец Теодорит изглежда дори по-млад отколкото преди двайсет и седем години? И изведнъж той прекъсна своите размисли и каза:

— Владимире, твоят отец Теодорит умря.

Аз отначало се стъписах, после попитах:

— А вие тогава кой сте?

— Аз съм отец Теодорит — гледа ме той и едва забележимо се усмихва. Отново попитах:

— Кажете, къде е гробът му?

— В старото гробище.

— Искам да го видя. Как да го намеря? — той не ми отговори за гроба, само каза:

— Идвай при мен, когато имаш време.

По-нататък започнаха да стават съвсем необясними неща.

— Време е да обядваме — каза отец Теодорит. — Да отидем, ще те нагостя.

Седнах на масата в малката къщичка, която служеше за трапезария. Имаше борш, картофено пюре с риба и компот. Той ми сипа борш и аз започнах да ям. Самият отец Теодорит не поиска да обядва — просто седеше до масата за компания.

Започнах да ям от картофите и те много ми харесаха. И ми напомниха... Вкусът на картофите беше същият както в манастирската трапезария преди двайсет и седем години. Аз го запомних за цял живот. Главата ми бучеше. От една страна, до мен е друг отец Теодорит, а от друга — той говори и се държи точно така, както и по-рано. Спомних си, че веднъж преди много години, когато бяхме в едно манастирско помещение, отец Теодорит ми предложи да се снимаме. Аз се съгласих.

Той извика някакъв монах с фотоапарат и се фотографирахме. Ето как се опитах да си изясня сегашната ситуация — беше ми

известно, че монасите не обичат да позират. Помислих си, че сега ще предложа на отец Теодорит да се фотографираме и да снимаме горската църквица на цветна лента. Ако откаже, значи това не е онзи отец Теодорит, не е моят. И предложих:

— Хайде да се снимаме с Вас.

Отец Теодорит не отказа и се фотографирахме. И хубавата църквица заснех. Тя излезе добре, макар че имах простичък фотоапарат.

Когато си тръгнах, той ми даде малка джобна Библия. Тя не беше в стихове като всички други Библии, а с текст като в книгите, затова ми поясни:

— Когато в своята книга се позоваваш на Библията, трябва да указваш точно главата, от която взимаш цитата.

На молбата ми да приеме хората, които желаеха среща с Анастасия, и да им поговори, за да ги разубеди да не пътуват за Сибирската тайга, той ми отговори:

— Знаеш ли, аз още сам не съм наясно със себе си. Идвай засега сам, когато имаш време.

Аз се разочаровах от отказа на отец Теодорит, но не настоях. Като разговарях с него за различни неща, направих за себе си извод, че в манастирите на Русия има старци, чиято мъдрост и простота на речта много превъзхождат безбройните проповедници на наши и чужди духовни общности.

Само че защо мълчите вие, мъдри старци на Русия?! По свои съображения ли мълчите, или има някакви тъмни сили, които не ви дават да говорите? Когато отидем на църква — там се говори на език, който не разбираме. И тогава тълпи от хора отиват, пари дават, за да послушат проповедници, говорещи на разбираем език. Може би и затова пътуват нашите хора на тълпи към чужди светини, забравяйки своите? Винаги ми ставаше добре на Душата след общуването с отец Теодорит. Той говори просто, ясно и разбираемо, за разлика от множество свещеници, с които говорих след срещите си с Анастасия, за да разбере казаното от нея. Искам и на другите да им е добре. Но кога ще проговорите вие, мъдрите старци на Русия?

[1] Скит — малък манастир — Бел.прев. ↑

ПРОСТРАНСТВО НА ЛЮБОВТА

След продажбата на първия тираж на книгата за Анастасия ми изплатиха авторски хонорар. Отидох на ВДНХ, сега ВВЦ^[1]. Не знам защо, но обичам да ходя там. Този път вървах покрай множеството открити и закрити закусвални, в които се печеха шишчета, притеглящи с вкусни аромати, като се борех с желанието да си купя всевъзможни вкусотиин. Макар и да имах в джобовете си неколкостотин хиляди рубли, реших да ги изразходвам икономично. И изведнъж се случи нещо невероятно. Тихо, но абсолютно отчетливо чух гласа на Анастасия: «Купи си нещо за хапване, Володя. Купи си каквото поискаш. Сега няма нужда толкова да се ограничаваш в храната.» Направих още няколко крачки покрай откритите закусвални и отново чух гласа: «Защо ги подминаваш? Нахрани Се, моля те.»

«Гледай ти каква натрапчива мисъл» — помислих си аз. Отидох към пейките на алеята^[2] по-далече от хората. Седнах и тихо прошепнах, навеждайки се, за да не помислят, че си говоря сам със себе си.

— Анастасия, наистина ли чувам гласа ти? — отговорът дойде веднага:

— Владимире, ти чуваш моя глас.

— Здравей, Анастасия. Защо по-рано не си говорила с мен? Толкова въпроси се насъбраха. Читателите на срещите ми задават въпроси, а аз на много от тях не мога да отговоря.

— Аз ти говорех. През цялото време се мъчех да говоря с теб, но ти не ме чуваше. Дори когато реши да сложиш край на живота си, закрещях от вълнение. Не помогна — ти не ме чуваше. Тогава се сетих и запях — тази песен започнаха да свирят двете момичета в метрото. Те я чуха и я засвириха. Като чу мелодията на тази песен, която ти пеех в тайгата, ти си спомни за мен. Аз толкова се вълнувах, че едва не ми спря млякото.

— Какво мляко, Анастасия?

— Кърмата. Млякото за нашия син. Аз го родих, Володя!

— Родила си? Анастасия!! Боже, трудно ли ти е? Как ли си там сама с детето, в тайгата? Как е той? Ти казваше, спомням си, ти казваше: «Само че няма да е навреме...»

— Всичко е наред. Природата се събуди по-рано и сега ми помага. И на сина ни му е добре. Той е якичък. Вече се усмихва. Само че кожата му е малко суха — като твоята. Но това не е страшно, ще мине. Всичко ще бъде наред. Ще видиш. На теб ти е по-трудно сега, отколкото на нас. Но направи още една крачка. Допиши книгата. Аз знам колко ти беше трудно, и занапред няма да ти е леко, но ти не спирай! Върви по своя път.

— Да, Анастасия... — исках да ѝ разкажа, че да пишеш книга е по-трудно, отколкото да се занимаваш с бизнес. Исках да ѝ кажа за ситуацията в моето семейство и във фирмата — въобще за всичките си перипетии през последната година; за това, че сега нямам дом, нито семейство; за това как едва не попаднах в лудницата. За мечтите ѝ исках да я посъветвам, да не ги развихря толкова, за да не увлича хората с тях. Но си помислих:

«Защо да разстройвам кърмеща майка — може млякото ѝ да секне.»

И ѝ казах:

— Ти не се безпокой за дребни работи, Анастасия. Никакви особени трудности нямам аз. Представяш ли си — написах книгата. Да, това било по-лесно, отколкото да съставиш план за бизнеса. Когато го правиш трябва да предвидиш всички възможни варианти. А тук — седи си и описвай нещо, което вече се е случило, като във вица за чукчито: «Каквото виждам, това и пея.»

И още... Знаеш ли, Анастасия... Макар да изглеждат само като фантазии, но твоите мечти се сбъдват. Това е невероятно, но те се сбъдват. Ето — и книгата е написана. Ти си мечтала за нея и тя вече съществува. Хората наистина я четат с интерес. За нея вече и столичните вестници пишат. Стихове, стихове съчиняват за теб, за природата, за Русия. Аз намерих картината в хранилището на Троицко-Сергиевата лавра, за която приказвахме с теб. Картината се е запазила и се нарича «Единният — с една» (линия — бел. прев.). Ще я публикувам. И представяш ли си, бардове... Помниш ли, говореше ми за бардовете?

— Да. Помня, Владимире.

— Знаеш ли, и това започва да се сбъдва... На една читателска конференция при мен дойде русокос мъж, подаде ми аудиокасета и кратко, по военному каза: «Песни за Анастасия. Моля ви, приемерте ги.»

Журналистите, които бяха дошли на конференцията, прослушаха касетата внимателно. Читателите, които бяха сътрудници на Московския изследователски център (Александър Солнцев и Александър Закоцкий) и други хора започнаха да я презаписват; да я презаписват и да търсят русокос мъж, среден на ръст, външно незабележим, който се появи неочаквано и също така неочаквано изчезна. Той се оказа офицер — подводничар от Санкт Петербург — ученият Александър Коротински. Разказа ми как е изплувала авариралата им подводница; колко сигурно са го водили низ от случайности, за да дойде и да донесе тази касета — водили са го, за да ми я връчи. Александър Коротински се оказа още и бард. А в неговата песен «Храмът» звучат цели фрази, казани от теб. Ето ги, помниш ли?

*Не вярвай на чуждите думи, щом кажат,
че всичко ще мине.*

*От тези, които храма съзират,
не всички в храма отиват.*

*И нашият живот е бяг по разните етажи,
но всеки човек своя избор прави сам.*

Коротински не е кой знае какъв певец — пее почти речитативно, но именно това потвърди твоите думи за силата на словото, свързано с Душата с невидими нишки. Бардът Коротински го показва реално.

— За светлата радост, която носиш на хората, за пречистването на Душите им, благодаря ти, Барде, благодаря! — каза Анастасия.

— Представяш ли си — отново офицер! И Груця е офицер, той пръв отпечата книгата; бездомният полковник нарисова картина за нея; един летец, командир на полк, ми помагаше да продавам книгите. Ето сега и този, който пръв донесе песни, също е офицер. И как така този

твой Лъч разпалва Душите на офицерите? Повече ли ги осветяваш отколкото другите?

— Лъчът се докосва до много хора, но стремежите се разпалват там, където има какво да гори.

— Твоята мечта, Анастасия, започна да се осъществява в действителността — хората я подхващат, разбират я. И бездомният полковник я разбра. Аз се запознах с него случайно, мъчно ми е за него, той загина. Видях го как лежи мъртъв. Цялото му лице беше изцапано с кал, а той се усмихваше! Мъртъв, а се усмихва! Ти ли го озари със своя Лъч? Какво означава, когато човекът умира с усмивка?

— Този човек, който е бил с теб... Той сега е с Барда на невидимата пътека. Неговата усмивка ще спаси много сърца от куршумите, които са по-страшни от оловните.

— Мечтата ти влиза в нашия свят и той като че ли започва да се променя. Някои хора те чувстват, разбират те, отнякъде им идват сили и те се променят. Светът става мъничко по-добър. Но ти... Ти все още си там, в тайгата, на своята полянка. Няма да мога да живея в тези условия, в които живееш ти; и ти няма да можеш да живееш в нашия свят. За какво тогава ми е твоята любов? Тя е безсмислена и аз все още не разбирам отношението си към теб. И защо да разбирам, когато и така е ясно — ние никога няма да бъдем заедно един до друг.

— Ние сме заедно, Володя, един до друг.

— Заедно?! Къде си ти? Когато се обичат, хората се стремят да бъдат един до друг. Да се прегърнат, да се погаят. Ти си много необикновена. На теб това не ти трябва.

— Трябва ми — както и на всички. И аз го правя.

— Как го правиш?

— Ето сега: нима не чувстваш нежното докосване на ветеца, нежната му прегръдка? И топлата милувка на слънчевия лъч? Колко радостно пеят за теб птиците и шумят листата на дървото, под което седиш! Заслушай се, това не е обикновено шумолене!

— Но това — всичко, което изреди, е за всички. Нима това си ти?

— Любовта, разтворена в Пространството за един, може да докосне Душите на мнозина.

— За какво ѝ е на Любовта да се разтваря в Пространството?

— За да бъде Любимият винаги в Пространството на Любовта. В това е същността на Любовта, нейното предназначение.

— Нищо не ми е ясно от всичко това. И гласът ти... Преди не съм го чувал от разстояние, а сега го чувам. Защо?

— От разстояние гласът не звучи. Не с ушите си, със сърцето си трябва да слушаш, ти ще се научиш...

— За какво да се уча, говори ми винаги както сега, с гласа.

— Няма да мога винаги.

— Но нали сега говориш? Аз те чувам.

— Дядо ми ни помага сега. Ти си поговори с него, аз трябва да вървя да кърмя сина ни и имам много друга работа. Толкова искам във всичко да смогна.

— Значи, дядо ти може, а ти — не. Защо?

— Защото дядо ми е някъде до теб сега. Съвсем наблизо до теб.

— Къде е?

[1] ВВЦ — Всесъюзен изложбен център — Бел.прев. ↑

ДЯДОТО НА АНАСТАСИЯ

Аз се огледах наоколо. Дядото на Анастасия стоеше близо до пейката, побутваше към кошчето хвърлена от някого хартийка. Аз скочих. Ние се здрависахме. Очите му са весели, добри и е много приятен за общуване. Не е като пращадото. Пращадото й, когато го видях в тайгата, мълча през цялото време и очите му гледаха в пространството, като че ли гледа през човека.

Седнахме с дядото на пейката и аз го попитах:

— Как се добрахте дотук и как ме намерихте?

— Не е голям проблем да се добере човек дотук и да те намери, щом му помага Анастасия.

— Гледай ти, тя била родила. Каза, че ще роди — и роди... Сама, в тайгата, не в болница. Сигурно е имала болки? Викаше ли?

— Защо трябва да я боли?

— Е, когато жените раждат — нали ги боли. Някои дори умират при раждане.

— Болки има само тогава, когато човекът е заченат греховно, вследствие само на плътски желания. Затова и жените си плащат с болка при раждането и с житейски мъки по-късно. Ако зачатиеето е станало с любов, болката само усилва усещането у родилката за великата радост от творението.

— Къде отива болката? Как може тя да засилва радостта?

— Когато насилват жената, какво изпитва тя? Разбира се — болка, отвращение. А когато тя самата се отдава, същата болка преминава в други усещания. Такава разлика има и при раждането.

— Значи, Анастасия е родила без болка?

— Разбира се, без болка. И избра подходящ ден — топъл и слънчев.

— Как така го е избрала? Нали всички раждат спонтанно?

— То е неочаквано, когато зачеват случайно. Майката винаги може да задържи или да ускори появата на младенца.

— И вие не сте знаели кога е трябвало тя да роди? Не се ли опитахте да ѝ помогнете?

— В този ден ние усетихме какво става. Беше прекрасен ден. Отидохме на нейната полянка. Видяхме в края ѝ мечката. Тя ревеше от обида. Ревеше и с всички сили удряше лапата си по земята. Анастасия лежеше на същото място, където майка ѝ я беше родила. И на гърдите ѝ вече имаше малко живо топче. Вълчицата го облизваше.

— А мечката защо ревеше? За какво се е обидила?

— Анастасия е извикала вълчицата, а не мечката.

— Ами да е отишла сама.

— Без покана те никога не се приближават. Представи си какво стълпотворение би станало, ако те идват без позволение, когато поискат.

— Интересно! Как ли се справя тя сега с детето?

— Иди и виж, щом ти е интересно.

— Тя нали каза, че не трябва да общувам с него, докато не се пречистя от нещо си там. Първо трябва да посетя Светите места, а нямам в момента достатъчно пари.

— Малко ли алогични неща казва тя, нали ти си бащата! Действай както сам смяташ за правилно. Накупи различни там ританки, ризки, пеленки, играчки; поискай да облече детето нормално, да не го мъчи. Защото съвсем е голичко в гората.

— У мен възникна такова желание, когато чух за синчето. Така и ще направя. А за алогичността ѝ вие сте съвсем прав. Сигурно затова и чувствата ми към нея са все още неизяснени. Отначало бях учуден, а сега все пак се появи уважение и още нещо неразбираемо — но не такова, каквото е любовта към жена. Аз помня какви бяха чувствата ми, когато по-рано се влюбвах в жена. Сега е нещо друго. Сигурно не е възможно да се обича Анастасия с обикновена любов. Нещо пречи, може би тъкмо нейната абсурдност.

— Алогичността на Анастасия, Владимире, не е глупост. Привидната ѝ абсурдност извлича от дълбините на Вселената забравени духовни закони, а може би създава и нови.

Светлите и тъмните сили замират понякога от привидната ѝ алогичност, а после по-ярко изпъква вече известната на всички проста Истина на битието. И ние невинаги разбираме нашата Анастасия, макар че ни е внучка и израсна пред очите ни. Като не я разбираме

винаги, не можем съществено да ѝ помогнем. Затова и често остава сама със своите мечти. Съвсем сама. Ето, срещна се с теб, откри ти се цялата; и чрез книгата пред другите се откри. Искрахме да предотвратим това; искахме да възпрепятстваме тази любов. Струваше ни се неясен и абсурден нейният избор.

Аз и досега не мога да разбера това. Читателите също задават въпроси: «Що за човек сте?», «Защо Анастасия избра вас?» Не мога да им отговоря. Разбирам, логично е, за нея би бил достоен някакъв учен или духовен човек. Той би могъл и да я разбере, и да я обикне. Заедно биха допринесли повече полза. А на мен ми се налага да променям живота си, да си изяснявам много въпроси, които за другите, попросветените, вече отдавна са ясни и разбрани.

— Съжеляваш ли сега, че животът ти така се промени?

— Не зная. Опитвам се да проумея. А на въпроса, защо тя е избрала мен, така и не мога да отговоря на хората. Търся и не намирам отговора.

— И как търсиш отговора?

— Себе си опитвам да разбера — кой съм аз всъщност.

— Може би ти с нещо си забележителен. А?

— Може би и да има нещо. Нали казват, че подобното привлича подобно...

— Владимире, говорила ли ти е Анастасия за гордостта, за себичността? Говорила ли е за последиците от този грях?

— Да, говорила ми е, че това е смъртен грях, който отдалечава човека от Истината.

— Тя не те е избрала Владимире. Не те е избрала, а те е прибрала: «Прибрала те е като никому ненужен и изоставен. Ние това също не го разбрахме веднага. Обиди ли се?

— Не съм съвсем съгласен с вас. Аз имах семейство — жена, дъщеря — бизнесът ми вървеше добре. Е, може и да не съм нещо специално, обаче и не съм последен човек, за да ме прибират като някакъв бездомник или като нещо непотребно и отживяло.

— В последно време с жена ти любов въобще не сте имали. Ти си имал свой живот и интереси, тя — свои. И само битът ви е обединявал, по-скоро инерцията на отминалите чувства, които с времето все повече са замирали. С дъщеря ти също е нямало за какво да си говорите. От твоя бизнес тя не се е интересувала. Само на теб

той ти се е струвал важен. Имал си материална печалба. Днес печалба — утре нищо или загуби, разорение. Да, и болен си бил. Едва не си съсипал стомаха си. С твоя разгулен живот нямаше да можеш да се измъкнеш от болестта. Животът ти е бил на косъм. И си нямал нищо.

— А на вас за какво съм ви? На нея за какво съм й? За експеримент? За някакви сметки?

— Тя просто те обикна, Владимире. Искрено, каквато е във всичко. И е щастлива, че не е взела от вашия живот някой, който е способен да донесе радост на друга жена. Не се постави в привилегировано положение. Доволна е, че и тя е като всички жени.

— Значи, това е нейна прищявка? Иска да бъде като другите жени: пиене, пушене, скитане... Гледай ти, какво само жертва заради един каприз.

— Нейната любов е искрена — без сметки и прищявки. Макар отначало да изглеждаше алогична и за светлите, и за тъмните сили, за нас и за другите — тя освети понятието Любов и смисъла на Любовта в нашата реалност — не с приказки, поучения и нравоучения, а с реални постъпки във вашия и в твоя живот. Силите на светлината, на Твореца, говорят чрез Любовта й; и не просто говорят — а разкриват наистина каква е женската сила, силата на чистата Любов! Миг преди смъртта тя може да даде нов живот; да повдигне любимия човек, да го изтръгне от лепкавите лапи на тъмнината и да го отнесе в светлата безкрайност; да го обгърне с Пространството на Любовта и да даде втори живот, живот вечен.

Любовта й, Владимире, ще ти върне любовта на жена ти и уважението на дъщеря ти. Хиляди жени ще те гледат с пламнали влюбени погледи и ще имаш пълна свобода на избора. Ако успееш от цялото многообразие на външните прояви на любовта да видиш и да разбереш тази, единствената, тя ще бъде щастлива. Но във всички случаи ти ще бъдеш известен и богат, невъзможно е да бъдеш разорен. Написаната от теб книга ще пътува по света и ще ти носи доходи, и не само материални — на теб и на другите тя ще дава много по-голяма сила от физическата и материалната.

— Книжката действително започва да се харчи добре. Аз сам я написах — макар че някои хора казват, че Анастасия ми е помогнала по някакъв начин. Вие как смятате, това само моя книга ли е, или е написана и с нейно участие?

— Ти си се проявил като писател — взел си хартия, държал си писалката, описвал си всичко, което се е случило. Изложил си някои свои умозакljučения с присъщия само на теб език. Организиран си издаването на книгата. Твоите действия с нищо не са се отличавали от обикновените действия на писателя.

— Значи, книгата е само моя? Анастасия не е правила нищо Такова?»

— Да, не е. Тя не е писала с ръката си.

— Вие говорите така, сякаш все пак тя някак е участвала. Ако това е така, кажете ми го по-ясно. Какво е направила тя?

— За да можеш ти да напишеш тази книга, Анастасия отдаде живота си!

— Ето пак. Всичко отново съвсем се обърка. За какво? Как може тя, живеейки в гората, да даде живота си за някаква си книжка? Коя е тя? Самата тя казва, че е «човек», но хората я наричат «извънземна», «богиня». Човек може окончателно да се обърка. За себе си искам да знам истината.

— Всичко е много просто. Човекът е единственото същество във Вселената, което живее едновременно във всички измерения на Битието. Докато са на Земята, повечето хора виждат само земната, материалната му проява. Но съществуват и такива, които усещат другите, невидимите същности. Хората, които възприемат Анастасия като «богиня», по същество не грешат. Главното отличие на човека е в това, че той е надарен със способността да сътворява настоящето и бъдещето си със своите мисли, създавайки форми и образи, които впоследствие се материализират. От яркостта, хармоничността и скоростта на мисълта, от чистотата на помислите на Човека — Творец зависи бъдещето. В този смисъл Анастасия е богиня. Защото скоростта на мисълта ѝ, яркостта и чистотата на образите, които тя създава, са тъй мощни, че тя сама се оказва способна да се противопостави на цялата тъмна грамада техни противоположности. Сама! Но не е известно докога ще издържи. Все чака, вярва, че хората ще се осъзнаят и ще ѝ помогнат. Ще престанат да произвеждат мрак и ад.

— Кой създава мрак и ад?

— «Пророците», които вярват и говорят за катастрофа, за края на света. Те самите създават мисъл-форми за края на света. Многото учени, които предричат край на цялото човечество, със своите мисъл-

форми го привличат. Те са много, толкова много! И тези хора не подозират, че търсейки спасение за себе си, търсейки обетована земя, на тях със сигурност им е отреден адът, който сами са си проектирали.

— Но нали тези хора, които говорят за страшния съд и за катастрофа, вярват в тях, нали те искрено се молят за спасението на своите Души?

— Не ги движи вярата в светлината и в любовта, които са Бог, а страхът. И те сами си подготвят ада. Помисли, Владимире, опитай се да си представиш. Ето сега, ние с теб седим на тази пейка. Ти виждаш пред себе си множество хора. Изведнъж една част от тях започва да се свива в гърчове от страшни болки, понеже са грешници. Наоколо по земята има разлагащи се трупове, а ние си седим тук невредими и наблюдаваме. Нашата пейка като че ли се намира в рая. Но няма ли да се разкъса Душата ти от ужасяващата картина пред теб? Не е ли по-добре да умреш, да заспиш миг преди тази гледка?

— Да, но ако всички спасени праведници се окажат на обетованата земя, където няма разлагащи се трупове и страшни картини?

— Когато от другия край на света получиш известие за смъртта на близък или роднина, нима не усещаш мъка, тъга в Душата си?

— Всеки в тези случаи се разстройва.

— Тогава как може да поискаш рай за себе си, осъзнавайки, че голяма част от твоите съотечественици, приятели роднини вече са загинали, а други умират в страшни мъки? До каква степен трябва да е закоравяла Душата ти, в какви дълбини на мрака трябва да си потънал, за да останеш щастлив, виждайки това, което става? В царството на светлината такива Души не са нужни; те самите са изчадия на мрака.

— А защо великите учители на човечеството, които са създали и създават разни учения, говорят за края на света и за страшния съд? Кой са те? Къде водят хората? Защо учат така?

— Трудно е да се определи крайната цел на техните намерения. Възможно е, събирайки около себе си големи тълпи от хора, въз основа на подобни внушения, да искат да осъществят обрат в съзнанието им.

— Обрат могат да направят днешните хора. А предишните само са оставили своите учения ли?

— Не, и те са подготвяли завой — с надеждата, че последователите им ще го осъществят, ще открият Истината. Може би

те чакат, когато житейските събития ще покажат на човечеството, че е в задънена улица, за да помогнат на тези, които им вярват и ги следват, да тръгнат в пътя на светлината.

— Щом вие сте знаели всичко това, защо тогава сте стояли в гората и сте мълчали толкова години? Защо по-рано не сте се опитали да го обясните на някого? Анастасия ми е казвала, че вашият род от поколение на поколение в течение на хилядолетия води такъв своеобразен живот, като съхранява изконната Истина.

— В различни краища на Земята има хора, запазили в себе си способностите, присъщи само на човека, защото не водят технократичен начин на живот. Те са се опитвали да споделят своята мъдрост и винаги са загивали, без да успеят да кажат същественото. Създаваните от тях мисъл-форми и образи са били силни, но тези, които са се съпротивлявали, са били огромно множество.

— Значи, те ще смачкат и Анастасия, ще я стъпчат?

— Не е ясно как Анастасия им противостои и все още успява. Може би чрез своята алогичност или... — старецът замълча, като замислено чертаеше с пръчка по земята странни знаци.

Аз разсъждавах. После го попитах:

— Защо тогава през цялото време тя настоява: «Аз съм човек, жена», а всъщност е богиня, както и вие казвате?

— В земния, в материалния живот тя е просто човек, жена. Макар че начинът ѝ на живот е необикновен, тя както всички хора може да се радва и да тъгува, да обича и да желае да бъде обичана. Всичките нейни способности са присъщи на човека — в неговия истински вид. Необикновените ѝ способности сега няма да ти се струват фантастични, след като разбра какво казва вашата наука за тях. И на много още нейни способности ще бъдат намерени обяснения. И всички те ще доказват, че тя е нормален човек, истинска жена. Предстои ти да се сблъскаш с едно явление, което няма да разбереш и науката няма да може да го обясни. Дори и баща ми не знае какво е това. Подобни неща вие наричате «аномални явления». Но аз те моля, Владимире, не отъждествявай това явление с Анастасия — то ще бъде в близост до нея, но то не е в нея. Опитай се, намери в себе си сили да я видиш и почувстваш просто като човек. Тя се старае да бъде като всички. Не зная защо, но за нея е важно, необходимо ѝ е да докаже, че

тя е човек. Не ѝ е лесно, защото не може да наруши и своите принципи; Но нали всеки има принципи?

— Интересно, какво е това странно явление, което нито науката може да обясни, нито дори вие самите?

АНОМАЛНОТО ЯВЛЕНИЕ

Когато погребвахме родителите на Анастасия, тя беше съвсем малка. Все още не можеше да ходи и да говори. Ние с баща ми и с помощта на животните изкопахме земята. Сложихме на дъното клонки, положихме телата на родителите на Анастасия, покрихме ги с трева и ги заровихме. Стояхме мълчаливо до надгробната могила. Малката Анастасия седеше наблизко на полянката и разглеждаше буболечката, която пълзеше по ръката ѝ. «Добре, че тя все още не осъзнава какво нещастие я сполетя!» — мислехме си ние. След това тихо си отидохме.

— Как тъй си отидохте? Как, вие зарязахте само невръстното момиченце?

— Не я зарязахме, а я оставихме на това място, където я роди майка ѝ. Вие имате понятие като «Шамбала» и «Родина». Но осмислянето на тези понятия е твърде абстрактно. Родина — това е «род» и «на» — това е Родителката, Майката. Родителите още преди появата на детето трябва да му създадат специално пространство — свят на Доброжелателност и Любов. И да му дадат късче от Родината, което като майчина утроба да пази тялото му и да гали Душата му; да му предаде Мъдростта на Мирозданието и да му помогне да намери Истината. А какво дава на детето си жената, която го ражда между бетонни стени? Какъв свят му подготвя? И дали е мислила за света, в който предстои да живее рожбата ѝ? Светът постъпва с него жестоко. Стреми се да подчини на себе си малкото човешко същество, да направи от него винтче, роб. А майката остава само пасивен наблюдател, защото не е подготвила за детето си Пространство на Любовта.

Разбираш ли, Владимире, към майката на Анастасия, както и към всеки човек, който живее така, както тя е живяла, Природата и всички животни се отнасят като към приятел, като към мъдро и добро Божество, което е сътворило покрай себе си свят на Любовта. Родителите на Анастасия бяха весели и добри хора, те много се

обичаха, обичаха и Природата и тя им отговаряше с Любов. В Пространството на тази Любов се роди и стана негов господар малката Анастасия. Повечето животни не закачат новородените. Котка може да кърми кутре и обратно. По-голяма част от дивите животни могат да отгледат човешко дете. Но тези животни станаха, диви“ и „зверове“ за вас. За майката и за бащата на Анастасия те имаха друго предназначение. Животните се отнасяха по друг начин към тях. Майката на Анастасия е раждала на полянката и много животни са наблюдавали раждането. Те са видели как почитаният от тях човек — жената, става майка, ражда още едно човешко същество. Когато наблюдавали раждането, техните чувства към човека-приятел, тяхната любов към него са се съчетали със собствените им майчински инстинкти, раждайки в тях ново възвишено и светло нещо. Всичко, абсолютно цялото околno пространство — от малката буболечка и тревичка до външно страшния звяр — е готово да отдаде живота си за това малко същество! И нищо не може да го застрашава в това заобикалящо го Пространство на Родината, сътворено и подарено му от неговата майка. Всички ще се грижат и ще треперят над това малко човешко същество.

Малката полянка за Анастасия е като майчина утроба; малката полянка е живата ѝ Родина — могъща и добра; неразривно свързана чрез жива и неръкотворна нишка с Вселената, с цялото творение на Великия Творец.

Полянката е нейната жива Родина — дар е от майка ѝ и от баща ѝ, и от Първосъздателя. Ние не бихме могли да я заменим. Затова, като погребяхме родителите на Анастасия, ние си отидохме. След три дни, като наближихме полянката, усетихме напрежение във въздуха, чухме виенето на вълците. После видяхме как малката Анастасия тихо седеше върху надгробното хълмче. Едната ѝ бузка беше изцапана с пръст. Разбрахме — тя е спала на гроба им. От очите ѝ се търкаляха сълзички и падаха на хълмчето. Тя плачеше безмълвно, само понякога изхлипваше. И все галеше с ръчичките си пръстта.

Не можеща още да говори, тя произнесе първите си думи на това хълмче. Ние ги чухме. Отначало тя ги изговаряше на срички: „Ма-ма“, а после: „Та-ти“. Тя ги повтори няколко пъти, после произнесе по-сложни думи: „Ма-мен-це, та-тен-це, ма-мен-це, та-тен-це. Аз съм

Анастасия. Аз сега без вас ли ще бъда? Само с дядовците ли ще живея?“

Бащата пръв разбра — малката Анастасия, още когато погребвахме нейните родители, като седеше на поляната и уж разглеждаше буболечката, е знаела цялата дълбочина на постигналата я беда. С усилие на волята си тя не ни е показвала чувствата си, за да не ни разстрои; с майчиното мляко тя е поела мъдростта и силата на праизворите. Кърмещите майки имат такава сила — с майчиното мляко да предават на младенеца изконното знание и мъдростта на вековете чак до дълбините на Първоизточника.

Майката на Анастасия е знаела тази тайна и се е възползвала от нея напълно.

Щом Анастасия не е искала да виждаме, че плаче, ние решихме да не излизаме на полянката и не отидохме до гроба, но и не можахме да мръднем от мястото си от вълнение. Стояхме и гледахме това, което ставаше.

Малката Анастасия, подпирайки се на хълмчето с ръчички, се опитваше да се изправи на крачетата си. Не успя от първия път, но все пак можа да застане на крачетата си. Стоеше и се клатеше, разперила ръчички в страни най-сетне направи своята първа несигурна крачка върху гроба на своите родители, после още една... Малките крачета се оплетоха в тревата и телцето, загубило равновесие, започна да пада. Но падането... то беше необичайно.

В момента на падането изведнъж по поляната се разля едва забележима бледосиня светлина и локално промени гравитацията на Земята. Някакво благодатно премаляване се докосна и до нас. Телцето на Анастасия не падаше, а бавно и плавно се спускаше към земята. Когато тя отново се изправи на крачетата си, светлината изчезна и гравитацията се възстанови.

Анастасия, като стъпваше внимателно и спираше, приближи към лежащото на полянката мъничко клонче и съумя да го вдигне. Ние разбрахме — тя реши да почисти полянката, така както правеше майка ѝ. Още съвсем мъничкото момиченце носеше сухото клонче към края на полянката, но отново загуби равновесие, започна да пада и го изпусна.

По време на падането ѝ отново припламна бледо-синята светлина и промени земната гравитация, а клончето отлетя към

купчината сухи клони в края на поляната.

Анастасия стана, потърси с очички клончето, но не можа да го намери. После тя разпери ръчички и полюлявайки се, бавно тръгна към друго клонче. Още преди да успее да се наведе към него, клончето само започна да се повдига, като че ли го понесе ветреца. Сухото клонче беше отнесено в края на поляната, но наоколо нямаше вятър — някой невидим изпълни исканото от малката Анастасия.

Но тя желаше да върши всичко сама, както бе правила майка ѝ. И вероятно протестирайки срещу действията на невидимия помощник, вдигна нагоре своята малка ръчичка и лекичко я размаха.

Ние погледнахме нагоре и го видяхме! Над поляната висеше, като пулсираше и светеше с небесносиня светлина, малък кълбовиден облак. Множество огнени искри като разноцветни мълнии се сплитаха вътре в неговата прозрачна обвивка. Приличаше на голяма кълбовидна мълния, но беше разумен!

Не беше ясно какъв е този разум и каква е неговата същност.

В него се усещаше някаква незнайна и невиждана мощ, но не изпитвахме страх от тази мощ. Напротив, от нея се излъчваше приятна до премаляване Благодат — не ти се искаше да се движиш; искаше ти се само да бъдеш.

— А защо решихте, че притежава небивала мощ?

— Баща ми констатира това. Макар че денят беше ясен и грееше слънце, листата на дърветата и венчетата на цветята се обръщаха към сиянието. В небесносинята светлина имаше повече сила, отколкото в слънчевите лъчи. Тя сменяше гравитацията на Земята в момента на падането на телцето на Анастасия локално и точно. Толкова точно я сменяше, че падащото телце плавно се пускаше, без да се откъсва от Земята.

Анастасия дълго събира клонките. Тя ту пълзеше, ту бавно пристъпваше по полянката, докато не почисти всичко сама. А огнената топка, пулсирайки, се мяташе над мъничкото детенце, но повече не му помагаше да прибира клонките. Могъщото огнено кълбо като че ли разбра жеста на малката детска ръчичка и му се подчини.

Като се разширяваше и се разтваряше в пространството, като се свиваше и произвеждаше вътре в себе си мълнии, приличащи на избухване на енергия незнайно от какво произведена и незнайно от какво угасваща, то изчезваше за кратки мигове и отново се е

появяваше, като че ли се вълнуваше и от вълнение се мятеше във вселенското пространство с невероятна скорост.

Дойде времето, в което Анастасия обикновено заспиваше. Ние никога не караме децата си да спят, като ги люлеем до замайване. По това време майката на Анастасия просто лягаше в края на полянката на едно и също място и се правеше, че заспива — даваше пример. Малката Анастасия допълзваше до нея, сгушваше се до топлото ѝ тяло и спокойно заспиваше.

И този Път Анастасия дойде до това място, където обикновено спеше през деня с майка си. Стоеше и го гледаше, но сега майка ѝ я нямаше.

Не знаехме за какво мислеше в този момент, само че отново на бузката на малката Анастасия в светлината на слънчевия лъч заблестя сълзичка и веднага на полянката Започна да пулсира, мигайки неравномерно, небесносиньото сияние.

Тя вдигна главичката си нагоре и видя пулсиращото светещо кълбо, седна на тревичката и започна да го гледа, без да откъсва очи от него. То замря под погледа ѝ. Известно време тя го гледаше, после протегна двете си ръчички, както правеше, когато викаше някое животно. Тогава огненото кълбо пламна от множество мощни мълнии, които излязоха от гълъбовата обвивка и... като огнена комета се хвърлиха към малките ѝ ръчички. Струваше ни се, че може да помете всичко по пътя си. То за миг се появи пред лицето на Анастасия, завъртя се, изтри блесналата сълзичка на бузката ѝ и веднага изгаси всички мълнии — стана небесносиньо светещо кълбо в ръчичките на малкото дете.

Анастасия го държа известно време, разглеждаше го и го галеше. После се изправи, вдигна светещото кълбо и като стъпваше внимателно, го понесе. Сложи го на това място, където беше спала с майка си. И отново го погали.

То лежеше и като че ли заспиваше, както това правеше майката на Анастасия. Настя легна до него и заспа. Тя спеше на тревата свита на кълбо, а то ту за миг се издигаше и изчезваше в небесните висини, ту се разтваряше ниско над поляната, като че ли я покриваше със себе си. После отново се свиваше в малко пулсиращо кълбо, заставаше редом със спящата Анастасия и я галеше по косите. Странно, необикновено беше това погалване. С тънките светещи и трепкащи

лъчи то взимаше всяко косъмче поотделно, повдигаше го и го погалваше.

Когато идвахме при Анастасия на нейната полянка, го видяхме още няколко пъти. Бяхме разбрали, че за Анастасия то е нещо естествено — като Слънцето, Луната, дърветата и животните, които я заобикаляха. Както с всичко заобикалящо я, тя разговаряше и с него, но все пак го отличавахе от всичко останало. Външно тази разлика почти не се забелязваше. Имахме усещането, че тя се отнася към него с по-голямо уважение, отколкото към другите и понякога малко капризничеше.

Пред никого никога тя не капризничеше, а с него по някаква причина си го позволяваше. То реагираше на настроението ѝ и изпълняваше нейните капризи.

Когато Анастасия навърши четири години, на разсъмване на рождения ѝ ден ние стояхме на края на поляната и чакахме тя да се събуди. Искаше ни се тихичко да наблюдаваме как тя ще се зарадва на зараждащия се пролетен ден.

Кълбото се появи миг преди събуждането ѝ. Лекичко присветна със своята небесносиня светлина и не разбрахме дали се разсипа, или се разтвори в пространството на поляната — и видяхме неръкотворна жива картина, пленителна и прекрасна.

Цялата поляна се преобрази — дърветата, тревата, буболечките. С различни пастелни тонове светнаха игличките на кедрите. Скачащите по дърветата катерички оставяха след себе си светещи и гаснещи шлейфове като дъги. С нежен зелен цвят светеше тревата. Още по-ярка цветна светлина се излъчваше от множеството пълзящи в тревата буболечки и всички те създаваха необикновено красив, жив, преливащ се килим с постоянно сменящи се сложни прекрасни шарки. Анастасия отвори очи, видя необикновено живата картина, пълна с очарование, скочи и се огледа наоколо.

Тя се усмихна, както се усмихваше всяка сутрин и заобикалящата я природа реагира на усмивката ѝ с по-ярка светлина и по-ускорено движение. После Анастасия предпазливо се отпусна на колене и започна внимателно да разглежда тревата, светещите с различни цветове и сновящите нагоре-надолу буболечки. Когато повдигна глава, изражението на лицето ѝ беше съсредоточено и малко тревожно. Тя погледна нагоре и независимо че там нямаше нищо,

протегна към небето своите ръчички. Застиналият въздух мигновено се раздвижи и в ръцете ѝ се появи небесносиньото кълбо от светлина. Тя го задържа пред лицето си, положи го на тревата и нежно го погали — тогава ние чухме техния диалог. Говореше само Анастасия, но имаме пълното усещане, че то разбира думите ѝ и се опитва беззвучно да отговори. Анастасия му говореше нежно и малко тъжно:

— Ти си добро. Ти си много добро. Ти искаше да ме зарадваш с тази красота. Благодаря ти. Но моля те, върни всичко, както беше по-рано, и никога повече не го променяй.

Гълъбовото кълбо започна да пулсира, леко се надигна над земята, вътре в него засвяткаха мълнии. Но светецата картина не изчезваше. Анастасия внимателно го погледна и отново заговори:

— Всички буболечки, бръмбарчета и мравки имат майки. Всички имат майки. Майките обичат децата си такива, каквито са ги родили, няма значение колко крака имат и какъв цвят е тяхното тяло. Ти всичко си променило. Как сега майките ще познаят своите деца? Върни всичко както си беше, моля те.

Кълбото леко мигна и на поляната всичко стана както преди. То отново се отпусна в краката на Анастасия. Тя го погали и му каза: „Благодаря ти!“ — после помълча, като внимателно гледаше кълбото, а когато заговори, думите ѝ ни поразиха. Тя му каза:

— Не идвай повече при мен. С теб ми е добре. Ти винаги се стараеш на всички да правиш добро, стараеш се да помагаш. Но не идвай повече при мен. Аз разбрах, ти имаш своя голяма полянка. Ти много бързо мислиш, толкова бързо, че аз не мога веднага да разбера всичко. Е, после мъничко разбирам. Ти се движиш по-бързо от всички — по-бързо от птицата и от ветреца. Ти правиш всичко много хубаво и бързо. Аз разбрах — това ти е нужно, за да успееш да правиш добрини за своята много голяма поляна. Но когато си с мен, теб те няма там. Значи, когато си с мен, няма кой да прави добрини на другата полянка. Върви си. Ти трябва да се грижиш за голямата поляна.

Светецото бледосиньо кълбо се сви, стана мъничко топче и излетя нагоре. Замята се в пространството, светна по-ярко от обикновено и отново се спусна като пламтяща комета към седящата Анастасия. Замря близо до главичката ѝ — множество трептящи лъчи се протегнаха към дългите коси на детето и замилваха всяко косъмче поотделно.

— Е, защо се бавиш? Побързай, върни се при тези, които те чакат — тихо каза Анастасия. — Аз сама ще направя тук всичко да е добре. И ще ми бъде приятно да зная, че и на голямата поляна всичко е в ред. Аз ще те усещам. И ти си спомняй за мен понякога.

Светецото кълбо се издигаше нагоре, но без обикновената лекота. То изчезна в пространството с неравномерни движения, но остави нещо невидимо покрай нея. И всеки път, когато се случваше нещо неприятно, нежелано от Анастасия, околното пространство замираще, като че ли се парализираше. И ти си загубил съзнание, когато си се опитал да я докоснеш без позволение. Когато успее, тя с вдигане на ръката спира това нещо. Както и по-рано, тя иска да прави всичко сама.

Ние запитахме малката Анастасия:

— Какво е това, което се спускаше на поляната, светецото, как го наричаш?

Тя помисли малко и кратко отговори:

— Това може да се нарече „Доброто“, деденца.

Старецът замълча. Но на мен ми се искаше да узная още как е живяла в гората малката Анастасия и попитах:

— Какво правеше тя след това, как е живяла?

— Просто живееше — отговори старецът. — Растеше както всички хора. Ние ѝ предложихме да помага на вилните градинари. От шестата си година тя вече можеше да вижда хората от разстояние, да ги усеща и да им помага. Тя се увлече по градинарите. Сега смята, че появяването им е плавен преход към осмисляне на същината на земното битие. Затова им свети без умора със своя Лъч двайсет години. Сгрива растенията на малките участъци. Лекува хората. Опитва се да им поясни, без да се натрапва, как трябва да се отнасят с растенията, и прави това много добре. След това започна да наблюдава и другите аспекти на човешкия живот. Ето, съдбата я събра с теб. А сега измисли да пренесе хората през времето на тъмните сили.

— И какво, може ли това да стане? — попитах аз.

— Анастасия, Владимире, знае мисловната сила на Човека — Творец и не би си позволила просто така да го заявява. Щом го казва, значи, в нея има такава сила. Сега тя няма да се отклони от този път, няма да отстъпи. Тя е упорита. На баща си прилича.

— Значи, тя действа. Старае се да създаде мисловни образи, а ние тук все за духовни неща разсъждаваме. Като че размазваме сополи като децата. Някои ме питат дали съществува Анастасия или аз всичко съм измислил.

— Хората не могат да задават такъв въпрос. Щом се докоснат до книгата, веднага ще я усетят. Тя е и в нея. Такива въпроси могат да задават само изкуствените, а не истинските хора.

ИЗКУСТВЕНИТЕ ХОРА

— Аз ви говоря за най-истинските хора, ето Такива като тези две момичета. Виждате ли? — и му показах две момичета, които бяха на пет-шест метра от нашата пейка.

Старецът внимателно се вгледа в тях и каза:

— Мисля, че едната от тях, която пуши, не е истинска.

— Как така не е истинска? Сега ще отида при нея и ще я пипна за задните части — ще чуете писък или истинска псувня.

— Владимире, разбираш ли, това, което сега виждаш пред себе си, всичко на всичко е образ. Образът е създаден от постулатите на технократичния свят. Погледни нещата по-внимателно. Девојката е обута с неудобни обувки на висок ток. На всичко отгоре те са ѝ тесни. Тя е обута именно с тези обувки, защото някой друг диктува какви обувки трябва да се носят сега. Тя е с къса пола от материя, наподобяваща кожа, но не е кожа. Тя е вредна за тялото ѝ, но момичето я носи, подчинявайки се на диктата, създавайки програмирания образ. Погледни колко силно е гримирана и какъв надменен израз има. Външно е независима, но само външно. Цялата ѝ външност не съответства на самата нея, истинската. Образът ѝ, продиктуван от чужди мисъл-форми, е „смазал“ нея, истинската — той е илюзорен, няма Душа; скрил е живата ѝ Душа. Душата ѝ е в плен на този образ.

— Всичко може да се каже за Душата — някакъв си плен, някакъв диктат на програмиран образ... Дали това е така или не, трудно може да се разбере.

— Аз вече съм стар, не мога да следвам твоята скорост на мислене. Не мога да се аргументирам като Анастасия. — Старецът въздъхна и добави: — Може ли да се опитам да покажа?

— Какво да покажете?

— Сега ще се опитам, поне за кратко време, да унищожа изкуствения, илюзорния образ — да освободя Душата на момичето. Внимателно наблюдавай.

— Добре, опитайте.

Момичето, което пушеше, надменно мърмеше приятелката си. Старецът ги загледа внимателно и напрегнато. И когато девойката откъсваше поглед от приятелката си и го задържаше върху някои от минувачите, очите на възрастния човек следваха погледа ѝ. После той се надигна, с жест ме покани да го следвам и се отправи към момичетата. Аз тръгнах след него. Старецът се спря на около половин метър от момичетата и започна съсредоточено да гледа пушещото момиче. Тя обърна глава в неговата посока, издуха в лицето му цигарения дим и каза раздразнено:

— Какво искаш, дядка? Просиш ли, или какво?

Старецът направи малка пауза, сигурно за да дойде на себе си от издухания в лицето му тютюнев дим и произнесе с ласкав, спокоен тон:

— Дъще, вземи цигарата в дясната си ръка. Трябва да свикнеш да държиш с дясната ръка.

Момичето послушно взе цигарата в дясната си ръка, но не това беше важното. Лицето ѝ стана съвършено друго. Изчезна надменността. Въобще всичко се измени в него — и изражението, и позата. Вече със съвсем друг тон то каза:

— Дядо, аз ще се опитам.

— Трябва да родиш, момичето ми.

— Ще ми е трудно сама.

— Той ще се върне при теб. Ти си върви и мисли за дясната си ръка, за детенцето си мисли — и той ще дойде. Върви, дъще, трябва да побързаш.

— Тръгвам си — момичето направи няколко крачки и спря, обърна се към смаяната си приятелка и със спокоен, а не както по-рано раздразнен глас я повика:

— Тръгвай с мен, Танечка.

И те си отидоха.

— Гледай ти! Вие така всяка жена можете да опитомите — казах аз, когато отново седнахме на пейката. — Невероятно. Като някаква суперхипноза. Мистика!

— Това не е хипноза, Владимире. И няма никаква мистика. Това е просто внимателно отношение към човека. Именно към човека, а не към измисления образ, който е засенчил истинския човек. И човекът

веднага откликва, получава сили, когато именно към него се обръщат, като игнорират илюзорния образ.

— Как успяхте да видите невидимия човек зад видимия образ?

— Всичко е много просто. Уверявам те. Аз малко я наблюдавах. Момичето държеше цигарата с лявата си ръка. Търсеше нещо в чантичката си също с лявата ръка. Значи, тя е левичарка. Ако малкото дете държи лъжицата или прави нещо друго с лявата ръка, родителите се стараят да му обяснят, че трябва да си служи с дясната. Била е щастлива с родителите си. Разбрах го, когато видях как тя задържа погледа си на минаващите мъж и жена — те водеха за ръка малко момиченце. Затова и произнесох фраза, която родителите ѝ може би са ѝ казвали в детските години. Постарах се да я кажа със същата интонация и глас, както са ѝ говорили нейните родители, когато е била малка, непосредствена, още незасенчена от чужд образ. Тя, тази девойка е истинският човек и веднага откликна.

— Вие говорихте за раждане, това пък за какво беше?

— Ами тя е бременна, повече от месец е бременна. На чуждия образ това дете не му трябва, а момичето — Човекът, много го иска — те затова и се борят. Сега Човекът в момичето ще победи!

ЗАЩО НИКОЙ НЕ ВИЖДА БОГА

Анастасия ми каза, когато разговарях с нея в тайгата, че никой не вижда Бога, защото мислите Му работят с голяма скорост и плътност. А аз си мисля: защо Той не ги забавя, за да могат хората да Го видят?

Старецът вдигна бастунчето си и посочи минаващия велосипедист:

— Гледай, Владимире. Колелото на велосипеда се върти. В колелото има спици, но ти не ги виждаш. Има ги, ти го знаеш, но скоростта на въртенето не ти позволява да ги видиш. Или — казано по друг начин — скоростта на твоята мисъл, твоето зрительно възприятие не ти позволява да ги виждаш. Ако велосипедистът кара по-бавно, ти ще видиш спиците на колелото размазани. Ако той спре, ти ще ги видиш съвсем ясно, но тогава самият велосипедист ще падне! Той няма да достигне целта си, тъй като е спрял движението си. И заради какво? За да можеш ти да видиш, че ги има? Това какво ще ти даде? Какво ще се промени в теб? Покрай теб?

Ти твърдо ще знаеш за съществуването им. И само това. Велосипедистът може да стане и да продължи своя маршрут, но другите също искат да видят спиците — и той отново и отново ще трябва да спира и да пада. И за какво?

— Ами, за да го видиш поне веднъж.

— И какво ще видиш? Нали падналият на земята велосипедист няма да бъде вече велосипедист? Ще трябва да си представяш, че той е бил такъв.

Бог, ако измени скоростта на мисълта си, вече няма да е Бог. Не е ли по-добре ти да се научиш да ускоряваш мисълта си? Когато разговаряш и твойт събеседник бавно съобразява, нима това не те дразни? Нима не е мъчително да забавяш скоростта на своята мисъл, да се нагаждаш към него?

— Да, вярно, ако се нагаждаш към глупак, глупак можеш да станеш.

— Ето и Бог, за да го видим, трябва да забавя мисълта си до нашето ниво, да стане подобен на нас. Но и когато Го прави, изпраща Синовите Си. Тълпата, взирайки се в тях, крещи: „Ти не си Бог, не си Божият Син, ти си самозванец. Или направи чудо, или ще бъдеш разпнат на кръста!“

— А защо Божият Син да не извърши чудо?... Поне за да се отърве от невярващите — за да не го разпнат на кръста.

— Чудесата не убеждават невярващите, а ги изкушават. А самите чудотворци са били изгаряни, на кладата и при това невежите са викали: „Да изгорим изчадието на дявола!“ Погледни наоколо колко чудеса са направени от Бога, несметно количество — слънцето изгрява, а през нощта има луна, и буболечката в тревата също е чудо, и дървото...

Ето, ние с теб си седим под дървото... Кой може да измисли посъвършен механизъм от това дърво? Това са трохички от Неговата мисъл — материализиращи, живи, пълзящи в краката ни, летящи над главите ни в синевата, пеещи за нас, лъчите на слънцето гаят нашето тяло. Те са Негови, те са наоколо, те са за нас! Но колцина са способните не само да видят, но и да ги почувстват, да осъзнаят? И нека да не ги усъвършенстват, нека само да ги ползват, но да не развалят, да не унищожават чудесните живи творения. А що се отнася до Неговите Синове, те имат една мисия — да повишават чрез Словото човешкото съзнание, да забавят мислите си и да рискуват да останат неразбрани.

— Обаче Анастасия подчертаваше, че не е достатъчно само да говориш, за да се повиши човешкото съзнание до по-високо равнище. Аз също си мисля: безброй думи е изприказвало човечеството — и какво? Наоколо толкова много нещастни съдби, а може да се случи и катастрофа със Земята!

— Прав си. Когато думите не идват от Душата, когато са разкъсани свързващите ги с Душата нишки, думите са празни, безобразни, безлични. Внучката ни Настенка е способна да твори образи не само от всяка дума, но и от звука на всяка буква. Днес Учителите, Неговите Синове, които са въплътени на Земята, ще придобият такава сила, че човешкият Дух ще възсия неизбежно над тъмнината:

— „Синове“, „Учители“? Къде са те? Способностите ги има само тя.

— Тя ще ги раздаде — и вече дори ги раздава. Гледай, ти можа книга да напишеш, читателите засипаха света със стихове и зазвучаха нови песни. Нали си чул новите песни?

— Да, чувах ги.

— И Това ще бъде преумножено многократно от духовните учители, щом се докоснат до книгата. И там, където за теб има само думи, те ще почувстват живите образи и силата им ще се увеличи.

— „Те“ ще почувстват, а аз? Аз какво, да не съм безчувствен? Защо тогава тя разговаря с мен, а не с тях?

— Ти не можеш да изопачиш чутото и няма опасност да добавиш нещо от себе си. На чист лист писмото се пише по-добре. Но дори и при теб мисълта ще се ускори.

— Добре, нека и при мен се ускорява, за да не изоставам от другите. Изглежда, че всичко, което казвате, е така. Ето при нас в Русия лидерът на една духовна общност (последователите му го смятат за свой духовен учител) каза на последователите си: „Четете книгата за Анастасия, тя ще ви запали.“ И много от тях купиха книгата.

— Така, значи той е разбрал, усетил е, затова и помага на Анастасия и на теб. А ти благодари ли му за помощта?

— Аз не съм се срещал с него.

— „Благодаря“ може да се каже и с Душата.

— Какво, безгласно, така ли? Кой ще го чуе?

— Чуващият с Душата си, ще чуе.

— Тук има още един нюанс. За книгата той каза добри неща, за Анастасия също, а мен ме нарече „неподходящ мъж“... „Анастасия не била срещнала истински мъж“ — каза той. Аз чух това по телевизора, после го четох във вестника.

— А ти за какъв се мислиш, за съвършен ли?

— Е, за съвършен може би не се смятам...

— Тогава защо се обиждаш? Ти се стреми да станеш такъв. Внучката ни ще ти помогне. Във висините могат да се издигнат тези, чиято Любов е способна да ги издигне. Не на всички е отсъдено да помислят дори за това. Скоростта на творческата мисъл трябва да бъде необикновена.

— А вашата мисъл с каква скорост работи? Не ви ли е мъчително да разговаряте с мен?

— У всички хора, които живеят като нас, скоростта на мисълта е значително по-голяма от тази на хората от технократичния свят. Нашата мисъл не се затормозява с постоянни грижи за дрехи, за храна и за още много други неща. Не ми е мъчително да говоря с теб, поради Любовта на моята внучка към теб. Тя така пожела. И аз се радвам да направя нещо за нея.

— А при Анастасия каква е скоростта на мисълта — такава, каквата при вас и баща ви ли?

— При Анастасия тя е по-бърза.

— Колко? В какво съотношение? Това, което тя обмисля, да кажем, за десет минути, на вас колко минути ще ви трябват?

— За да осмислим това, което тя прави за секунди, са ни необходими няколко месеца. Затова понякога тя ни се струва алогична. Затова тя е и самотна. Затова не можем съществено да ѝ помогнем — не разбираме веднага смисъла на действията ѝ. Баща ми съвсем престана да разговаря — все се опитва да достигне нейната скорост, за да ѝ помогне. И мен ме принуждава, но аз много обичам моята внучка и просто повярвах, че тя прави всичко правилно, затова изпълнявам с удоволствие, ако поиска нещо. Ето, и при теб дойдох.

— Но как тогава Анастасия е разговаряла с мен цели три дни?

— Ние също се чудихме как. Едвам не полудяхме. Съвсем скоро разбрахме. Говорейки с теб, тя не е забавяла мисълта си, а обратно, ускорявала я е — трансформирала я е в образи. Сега те (като при вашите компютърни програми) ще се разкриват пред теб и пред тези, които ще четат книгата. И като се разкриват, ще ускоряват скокообразно движението на човешката мисъл, ще я приближават към Бога. Когато разбрахме това, решихме, че тя е създала нов закон във Вселената. Сега е ясно, тя се е възползвала от непознатите ни по-рано възможности на чистата и искрена Любов. Любовта така и си остана тайната на Твореца. Ето, че Настя откри още една от нейните велики възможности и сили.

— А скоростта на нейната мисъл позволява ли ѝ да види Бога?

— Едва ли, нали и тя е от плът. Бог също е в материята, но само наполовина. И Неговото тяло — това са всички хора на Земята! Анастасия, като малка частица от това тяло, понякога схваща нещо. Възможно е, когато достигне невероятна скорост на мисленето, тя да

Го усеща повече, отколкото другите, но това става с нея за кратки мигове.

— И какво ѝ дава това?

— Истината, същността на Битието, разширено съзнание, което мъдреците постигат за цял един живот, предавайки един на друг ученията си, като ги усъвършенстват. А тя го постига за един миг!

— И тя има знанията на ламите от Изтока, мъдростта на Буда и Христа, на йога? Тя ги владее, така ли?

— Тя знае. Знае повече, отколкото е казано в достигналите до вас трактати. Но ги смята за недостатъчни, щом няма хармония между всички хора днес на Земята и щом продължава движението към катастрофата.

Ето затова тя строи своите немислими комбинации. Казва: „Стига са учили хората с наставления, стига са ги плашили с ябълката на Адам и Ева! Трябва да им се даде да почувстват — именно да почувстват — онова, което Човекът е усещал по-рано — какво е можел Той и кой е Той.“

— Значи, вие вярвате, че тя действително може да направи нещо добро за всички хора? Ако това е така, кога ще започне доброто?

— То вече е започнало. Сега-засега това са само малки кълнове, но това е засега.

— Къде са те? Как може човек да ги види, да ги почувства?

— Попитай тези, които четат книгата — те са в тях. Тя предизвиква светли чувства у много хора. Това вече не може да се отрича, много хора ще го потвърдят. Нали тя успя да овладее знаците! Невероятно, но успя. Ами ти, Владимире, помисли ли кой беше и кой стана? В теб се разгърна програма от образи; и в хората вече работи Душата ѝ. Светът във вас започва да се променя, а това променя и външния свят. Ние не можем докрай да проумеем как това ѝ се удава. Кое е на повърхността и е явно — това човек може да разбере, но онова, което ѝ помага да осъществи нещата в действителност, остава загадка.

Можем, разбира се, усилено да се опитваме да я разгадаем, но не ни се иска да се отвлечаме с разсъждения от зараждащата се прекрасна реалност. На прекрасното разсъмване на деня трябва да се любиме. Когато започнем да се чудим защо става така, получава се ровене в

подробностите вместо очарование. Това не довежда до нищо, и нищо не променя.

— Гледай ти, колко необикновено и сложно е всичко. Аз все пак си мислех, че Анастасия е просто една отшелница — необикновено добра, хубава и малко наивна.

— Нали ти казвам, недей да ровиш, не си задръствай главата, ако ти е сложно. Нека тя да си остане за теб красива, добра отшелница, щом такава си я видял. Другите ще видят друго. На теб ти е дадено това, което ти е дадено. Друго нещо твоето съзнание сега няма да побере и това е добре. Опитай се само, ако можеш, да се любиш на зазоряването. Това сега е най-важното.

РАЗСЪМВАНЕ В РУСИЯ

— Разсъмването в Русия ще започне само когато материалното положение на всеки стане по-добро. Икономиката като цяло ще се стабилизира и всеки човек ще бъде по-заможен.

— Целият материален свят зависи от Духа и от Съзнанието на Човека.

— Нека да е така. Какъв смисъл има от мъдрите философии, когато си гладен и нямаш дрехи?

— Трябва да се разбере защо се случва това, всеки за себе си трябва да го осъзнае. И да не търси виновни извън себе си. Само промените вътре в човека ще променят всичко наоколо, в това число и доходите. Аз съм съгласен с теб, че хората няма да повярват веднага в това. Но нали Анастасия казва: „Трябва да се покаже на хората — без нравоучения.“ И даде пример. Ти трябва да изпълниш предназначенията от нея. Само след три години големите и малките, забравените и затънтени селища в Сибир, където има само стари хора и децата им са ги изоставили, ще станат много по-богати. В тях ще запулсира по-добър живот и много от младите ще се върнат. Тя ще им подари още много неща! Ще ни открие много тайни, ще върне изконните знания и способностите на хората. Русия ще стане най-богатата страна. И Анастасия ще направи това, за да докаже, че духовността и знанието на Първоизточниците са по-значими от безплодните усилия на технокрацията. От новата Русия ще изгрее зората над цялата Земя.

— И какво трябва да сторя аз, за да стане това?

— Ти трябва да разкриеш първата тайна, която ти довери внучката ни. Разкажи в книгата си как трябва да се получава лечебното масло от орехите на кедъра. И нищо не скривай!

Вътре в мен всичко се преобърна от възмущение, дори дъхът ми секна. Повече не можех да седя. Скочих.

— И откъде-накъде? Защо пък изведнъж да го правя за другите безплатно? Всеки нормален човек ще ме сметне за идиот — аз организирах експедиция, вложих в нея последните си пари. Сега

фирмата ми е разорена. Анастасия искаше да напиша книга, написах я. Сега сме квит. Вашите стремежи и философията ви не са ми много ясни — просто ги излагам, както обещах на Анастасия. А за маслото всичко ми е ясно. Сега знам колко мога да получа за него. Технологиата за маслото на никого няма да я дам! Ще събера малко пари от книгите и ще започна сам да го произвеждам. Трябва всичко да възстановя — и кораба да Си върна, и фирмата. Трябва да купя компютър ноутбук, за да набирам другата книга.

Сега нямам дом, нямам къде да живея. Искам да си купя каравана. А когато забогатее, ще вдигна паметник на руските офицери — на живите още, но със смъртно наранена Душа. Разкъсвали сме Душите им с бездушието си в различните времена; хората се гавриха с честта и съвестта им — тези хора, за които са се били офицерите през всички времена.

Докато вие там, в гората, спокойничко си седите, тук загиват хората. Наоколо е пълно с всякакви „духовни“ личности. Всички само за духовността говорят, а да направят нещо — не искат. Ето затова аз поне ще направя нещър. А вие да го дам просто така! На всички! Не, няма да стане!

— Нали Анастасия определи печалба за теб? Аз знам — три процента от продажбата на маслото.

— За какво са ми нещастните три процента, когато за маслото могат да се получат триста? Сега знам световните цени. Продават го с многократно по-слаби лечебни качества. Проверих. Те не знаят как да го извличат правилно. Сега само аз знам. Всичко, което тя ми каза, се потвърди. То няма аналог в света по целебност, само че трябва всичко да се прави точно. И науката го потвърждава. Паллас е казал, че кедровото масло възвръща младостта. И сега — всичко просто така да дам. Намерихте глупака! Аз прерових толкова много литература, изпращах хора да търсят в архивите — да ми потвърдят казаното от нея. И те го потвърдиха. Сума ти пари дадох за това.

— Всичко си проверявал — не повярва на Анастасия. Заради недоверието си загуби пари, загуби и време.

— Да, проверявах. Така трябваше. Но сега няма да съм глупак. „Разсъмване за всички“, гледай ти, „разсъмване“, а аз така и да си остана глупак на разсъмване. Написах книгата. Всичко, както тя искаше. Спомням си как ми внушаваше: „Ти нищо не скривай — нито

лошото, нито доброто. Смири гордостта си. Не се страхувай да бъдеш и смешен, и неразбран.“ Аз нищо не скрих. А какво стана?

Изглеждам в книгата като пълен идиот. Това ми го казват право в очите — че не съм духовен, че много неща не разбирам; че съм некултурен и груб. И дори момиче на тринайсет години от гр. Коломна е написало в писмото си: „Не може така, така не бива!“ А една жена от Перм пристигна направо на прага ми и каза: „Искам да видя какво намери Анастасия в теб!“ „Нищо не скривай — нито лошото, нито доброто. Смири гордостта си. Не се страхувай да бъдеш смешен и неразбран.“ Всичко това го е знаела! Тя самата в книгата излезе много добра — така казват хората. — А аз какъв съм? И всичко заради нея. Да, ако не е детето, за такива неща и... проблеми би могла да има... Гледай ти! Аз описях всичко искрено, както ме молеше, а на мен ми казват „безчувствен и страхливец“. Разбира се, аз съм пълен идиот — сам си го направих. Послушах я. Сам написах за себе си такива работи — сега до края на дните си няма да мога да измия този срам. Дори и след като умра, всички ще ми се подиграват. Жизнена се оказа тази книга — ще ме надживее. И дори сам да спра да я печатам, няма да има смисъл. Вече я тиражират апокрифно. Опитват се да я размножават на ксерокс.

Изведнъж погледнах към стареца и се запънах — от очите му бавно се търкаляха сълзи. Седнах до него. Той мълчаливо гледаше надолу, после заговори:

— Разбери, Владимире, внучката ми Настенка може много неща да предвиди. И за себе си тя нищо не е пожелала — нито слава, нито богатство. Понесе една част от славата и се изложи на опасност, но теб те спаси. И това, че ти изглеждаш в книгата такъв, какъвто си, е нейна заслуга. Това е точно. Но не го направи, за да те унизи, а с това те спаси, като пое върху себе си грамада от тъмни сили. Сама. А ти ѝ отвърщаш с раздражение, боли те от неразбиране. Помисли, леко ли ѝ е да издържи това тази жена, която прави всичко от любов.

— Каква е тази любов, когато изкарва любимия си глупак?

— Глупак не е онзи, когото са набедили, а този, който приема ласкателствата като истина. Сам си помисли какъв би искал да си в очите на хората? Извисен над всичко? Много умен? Всичко това беше възможно да се внуши още в първата книга. И тогава... Прекомерната ти гордост и себичност биха те унищожили.

Дори много от посветените трудно са устоявали на този грях. Прекомерната гордост създава неестествен образ на човека и той засенчва живата Душа. Ето защо философите от миналото и съвременните гении могат малко да сътворят — едва направят първия щрих, и веднага губят онова, което им е било дадено в началото, задушени от себичност. Но внучката ми Настенка успява да издигне преграда пред ласкателството и преклонението, раждащо прекомерна гордост. Сега те не могат да те засегнат. Тя ще те спаси от още много беди. И Духът ти, и тялото ти пази. Ще напишеш девет искрени книги. Земята ще засияе в Пространство на Любовта! И когато поставиш точка на деветата книга, тогава ще разбереш кой си ти.

— И какво? Сега не може ли да се говори за това?

— Кой си ти сега, е лесно да се каже. Ти си този, който си сега. Ти си такъв, какъвто се усещаш. Какъв ще станеш, знае може би само Анастасия. И ще те чака, живеейки с Любов всеки миг. А това, че си страхливец, както казвали за теб онези, които си седят вкъщи — ги посъветвай да отидат в тайгата без екипировка и да преспят с мечка в бърлогата ѝ. А за да бъде преживяването им пълно, да вземат със себе си и „умопобърканата“, нали така ти изглеждаше Анастасия в началото?

— Да, да речем.

— Тогава нека съдниците ти се опитат да преспят с безумната си спътница в горската пустош, под вълчия вой. Ще могат ли? Как мислиш? — дяволито попита старецът.

И аз, като си представих нарисуваната от него картинка, се разсмях. И ние се смяхме дълго заедно със стареца... После го попитах:

— Анастасия може ли да чуе това, което си говорим?

— Тя ще научи за всичките ти деяния.

— Тогава ѝ кажете да не се притеснява. Аз ще разкажа на всички как трябва да се добива от кедъра истинско целебно масло.

— Добре, ще ѝ кажа — обеща старецът. — А ти помниш ли всичко, което си чул от Анастасия за маслото?

— Да, мисля, че всичко помня.

— Тогава, повтори го.

КАК СЕ ДОБИВА ЛЕЧЕБНОТО КЕДРОВО МАСЛО

Да се получи кедрово масло не е сложно. Съвременната технология е известна. Няма да я излагам. Но има по-неизвестни тънкости, за които ще разкажа.

Не бива при събирането на шишарките да се удря по кедъра с дървен чук или мертек, както правят събирачите днес. От това целебността на маслото се намалява. Трябва да се използват само тези шишарки, които самият кедър отдава — те падат от вятъра, също могат да се съборят с помощта на глас, както го прави Анастасия. От земята трябва да ги събират добри хора — най-добре е, когато шишарката бъде вдигната от детска ръка. И всичко по-нататък трябва да се прави с добри и светли мисли.

„Такива хора в сибирските села и сега се намират“ — твърдеше Анастасия. Трудно може да се обясни какво значение има това, но в Библията също се казва, че цар Соломон е търсил хора, които умеят да секат дървета. Не е казано с какво са се отличавали тези хора от останалите.

Маслото трябва да се изстиска от орехчетата най-късно до три месеца — след това качеството му рязко се влошава. При изстискването ядките не бива да се докосват с метал. Изобщо маслото не бива да има съприкосновение с метал.

То лекува всякакви болести — дори няма нужда да се поставя диагноза. Може да се употребява като хранителен продукт, добавено в салати. А може да се взема по една лъжица на ден — най-добре при изгрев слънце. Може да се ползва и през деня. Главното е това да става при дневна светлина, а не през нощта.

— Само че на хората могат да предлагат и ментета фалшиво масло — казах аз на стареца. А той ме погледна дяволито и весело и каза:

— Сега ще издигнем преграда за фалшификаторите и ще изкараме твоите проценти.

- Как ще я издигнем?
- Мисли, нали си предприемач.
- Бях такъв, а сега не знам какъв съм.
- Хайде заедно да помислим — поправяй ме, ако нещо бъркам.
- Давайте.
- Нека крайният продукт да се проверява с прибори от лекари, учени и специалисти — от всички, които са способни да го проверят.
- Да, правилно, те ще издадат сертификат.
- Обаче не могат да уловят всичко с прибори. Трябва и дегустация.
- Възможно е. Качеството на виното се определя от дегустатори. Нищо не може да ги замени. Дегустаторите знаят отлично вкуса му. Те имат нюх и за аромата, и за вкуса. А кой ще дегустира маслото?
- Ти ще го дегустираш.
- А как ще го направя? Опитвал съм обикновено масло. Когато го произвеждахме, ние не съблюдавахме такава технология, за която говореше Анастасия. Освен това аз пуша.
- Три дни преди да опиташ маслото не бива да пушиш и да употребяваш алкохол; не бива да ядеш месо и мазнини и не бива с никого да говориш три дни. После, като опиташ, ще можеш на вкус да определиш дали маслото е истинско или фалшификат.
- А с какво да го сравня?
- Ето с това — и старецът извади от платнена торба дървена пръчка с дебелина около два пръста. От единия ѝ край стърчеше като тапа друга пръчица. — Тук е истинското масло. Опитай го — с нищо друго няма да сбъркаш този вкус. Но първо дай да се опитам да изтегля от теб това, което се е насъбрало от пушенето и от разни други неща.
- Как „да изтеглиш“? Както го прави Анастасия?
- Да, примерно така.
- Но нали тя казваше, че само който люби е способен с Лъча на Любовта да изважда болезните от тялото на любимия и да го затопля така, че краката му да се изпотят.
- С Лъча на Любовта — така е.
- Но вие не можете да ме обичате колкото нея.
- Но аз обичам моята внучка. Дай да опитам.

— Хайде.

Старецът примижа и започна да ме гледа внимателно, без да мига. По тялото ми се разля топлина — но много по-слаба отколкото от погледа на Анастасия. Не ставаше, но той продължаваше да се старае така, че ръцете му трепереха. Тялото ми се загоря още малко, и толкоз. Старецът все не се предаваше, а аз чаках. Изведнъж краката ми се изпотиха, после главата ми се проясни и миризмите... усетих миризмите във въздуха.

— О, стана — уморено каза старецът, като се облягаше на пейката. — Сега дай си ръката.

Той извади пръчицата и от по-дебелата пръчка изля на дланта ми кедрово масло. Аз го близнах от ръката си — по небцето и в устата ми се разля приятна топлина. Изведнъж усетих миризмата на кедъра — беше трудно да я сбъркам с нещо друго.

— Сега нали ще го запомниш? — попита старецът.

— Ще го запомня. Какво толкова сложно има? Веднъж в манастира ядох картофи. Дълго ги помних. Познах вкуса им след двайсет и седем години. Но как ще разберат хората, че то е проверено, че е истинско масло? Много скъпо го продават — за един грам обикновено масло, разрежено с нещо, взимат по трийсет хиляди. Аз сам го видях във вносна опаковка. Заради такива пари ще тръгнат различни фалшификати.

— Да, парите сега са най-важни. Трябва да помислим.

— Ето, виждате ли? Задънена улица!

— Анастасия казваше, че тези пари могат да се превърнат в добро. Хайде да помислим как.

— Отдавна вече мислят, например, как да защитят водката от ментетата. Но... Сменят се етикети, тапи, акцизни марки вече са измислени, но все едно... Сурогатите пак се продават. Сега всякаква марка може да се извади на ксерокс.

— И парите ли могат да се копират?

— Парите по-трудно.

— Тогава хайде — вместо етикети от другата страна на бутилката ще залепваме пари, да има някаква полза от тези сополиви хартийки.

— Как да залепваме пари? Що за глупост?

— Моля те, дай ми една хартийка. Някаква пара ми дай.

Дадох му купюра от хиляда рубли.

— Ето, сега ще ти стане ясно. Взимаш банкнотата, късаш я на две, едната половинка я залепваш на шишенце, на кутийка или на нещо друго — втората половина я скриваш. Измисли сам къде. Може да я съхраняват в банката. Нали виждаш, че на двете половинки има еднакви номера и всеки, който иска да се увери в оригиналността на маслото, ще може да свери своя номер.

„Гледай го ти дядката. Това се казва глава!“ — помислих си аз. А на глас му казах:

— По-добра защита от фалшификация не може да има. Браво на вас!

Той се засмя и през смях ми каза:

— Тогава дай и на мен процент. Хайде, давай!

— Процент? Какъв? И колко искате?

— Искам всичко да е както трябва — каза сериозно старецът. После добави: — Освен трите процента си вземи от продажбата и още един, от готовото опаковано масло. Раздавай го безплатно на тези, на които смяташ, че трябва да се даде. Нека това да бъде от мен и от теб подарък за хората.

— Добре, ще взема. Измисли го отлично. Юнак!

— Отлично ли? Значи, Настенка ще се радва. Баща ми ме смята за мързелив, а ти ме смяташ за юнак?

— Да, юнак сте! — отново се разсмяхме и аз добавих:

— Предайте на Анастасия, че от вас би излязъл добър предприемач.

— Така ли?

— Така! Можехте да станете „нов руснак“ (новобогаташ), да, и то какъв!

— Така ще предам на Анастасия. Ще ѝ кажа и това, че ти ще разкажеш всичко за маслото на хората. Не съжаляваш ли, че ще издадеш всичко?

— А за какво да съжалявам? Много разпавии ще имам с него. Ще побързам с третата книга, както обещах, и ще се заема с бизнес, с търговия или с друго нормално нещо.

ВМЕСТО ЗАГЛАВИЕ

(Не знам какво заглавие да сложа; ако можете, измислете заглавието сами)

Реших да разкажа на дядото на Анастасия за моите нови помощници:

— За Анастасия сега пишат много. И учените, и духовниците говорят доста за нея. Дават различни трактовки. От един творчески колектив — много духовни и тактични хора — ми предложиха да сключа с тях договор — да им предоставя изключителните права за трактовка и коментар на изказванията на Анастасия в средствата за масова информация. Аз се съгласих.

— И за колко се съгласи да им продадеш Анастасия, Владимире?

Самият тон на въпроса и неговият смисъл ми подействаха неприятно и аз отговорих на стареца:

— Какво значи „да продам“? Разказах им за Анастасия повече, отколкото е написано в книгата. Разказах това на духовни хора, за да могат те лично да коментират и да поясняват казаното от нея. Те искат и с нея да се срещнат. Дори са готови да финансират експедиция. Аз се съгласих. Какво лошо има в това?

Старецът мълчеше. Без да дочакам отговора му, добавих:

— А това, че ми предложиха пари за изключителните права, при нас така е прието — услугите се правят за пари. Те ще получат повече за своите публикации.

Старецът мълча известно време, отпуснал глава, после започна като че ли да разсъждава на глас:

— Значи ти, предприемчивият, си продал Анастасия, а те са решили, че са най-духовните и компетентни хора в света и могат да си я купят.

— Някак Странно ми говорите. Какво лошо съм направил в края на краищата?

— Кажи, Владимире, на теб или на тях, „духовните“, не ви ли е минавала мисълта да попитате, да разберете с кого, кога и как би искала да разговаря самата Анастасия? Идват ли ви на гости, без да получат съгласието на стопаните? Нали тя никого не е канила на гости?

— Ако тя не иска да общува с тях, нека да не общува. Тя не е подписвала договор.

— Но ти го подписа! Тя е готова на всички да каже това, което знае, но има право сама да избира начина на общуването. И ако тя е избрала книгата и твоя език, кой има право да диктува или да иска друго? Тя направи своя избор, но някой иска да го промени и целта на подобно намерение е ясна. Тя няма да разговаря с хора, които са поставили себе си по-високо от другите; няма да разговаря, като знае, че ще изопачават, ще преобръщат и ще нагласят както искат Истината, която за нея е свята.

— Защо предварително представяте нещата в черни краски? Тези хора се интересуват от различни духовни учения, те са много духовни.

— Те са решили, че са най-духовните от всички. Духовната себичност е върхът на най-смъртния грях — гордостта.

Някакво неясно чувство на досада възникна у мен срещу мен самия. Още не бях получил парите от договора и затова успях да го прекратя. Но след известно време, отново не виждайки нищо нередно, подписах с един от духовните центрове друг договор за изключителните права върху моите интервюта. Отново ме подкупиха тактичността и духовните знания. Още повече, че договорът се отнасяше само до мен, а аз съм в правото си да се разпореждам със себе си. Но отново и те, и аз попаднахме в клопка, и отново се получи така, че аз като че ли косвено продавах Анастасия, а те са я купили.

И вече не дядото на Анастасия, а московската журналистка Мария Крапинская, която прочете този договор, с възмущение каза: „Пфу, колко е глупаво! Ти евтино продаваш Анастасия! Прочети го пак и помисли над клаузите на договора — ти продаваш правото на други еднолично да коментират и да използват всичко свързано с Анастасия по най-големия информационен канал, както им е угодно. При това си се лишил от правото да протестираш срещу тяхното мнение, каквото и да е то.“

Доколко е вярно това, ми е трудно да кажа — по-добре ще ви приведа няколко клаузи от този договор:

„1. Предмет на договора:

1.1. АВТОРЪТ предава изключителните права за видеозапис на самия него, а също така да се използват други видеоматериали, свързани пряко или косвено с производство на телевизионни видеопрограми «Анастасия». (По-нататък е програмата.) Горепосочената програма е предоставена на ИЗПЪЛНИТЕЛЯ за разпространение във всички страни по света.

1.2. ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ се задължава да използва собствени парични средства, да изготви три програми по 30–40 минути всяка, върху професионални носители «Betacam» с количество 1 (един) брой всяка.

1.3. Със съгласието на договарящите се АВТОР и ИЗПЪЛНИТЕЛ всички взаимоотношения с видео- и киностудии, с телевизии (в т.ч. кабелни), а също така и други видеоматериали по дадената тематика се осъществяват само и изключително от ИЗПЪЛНИТЕЛЯ.

АВТОРЪТ няма право за посоченото време в Договора да дава интервюта и да изготвя видеоматериали, в които пряко или косвено се използват същите понятия или термини, включени в програмите.“

Като анализирах събитията, свързани с написването, издаването и разпространението на книгата „Анастасия“, стигнах до извода: хората, които наричаха себе си „много духовни“, имат обратна страна, от която самите те се страхуват и затова говорят и намекват на другите за своята духовност през цялото време. Навярно се страхуват, че ще им видят обратната страна.

С предприемачите е по-лесно. Действията и намеренията им са по-открити, по-малко завоалирани, а следователно и по-честни както пред себе си, така и пред околните и пред обществото. Може би мнението ми е погрешно, но от фактите няма къде да избягаш.

Вече ви казах, че трима московски студенти набираха текста на книгата „Анастасия“. Те не се надяваха трудът им да бъде възнаграден бързо, а за духовност изобщо нямаха претенции!

Директорът на Московска печатница №11, офицерът в оставка Г. В. Груця, издаде книгата за своя сметка. Тиражът беше малък и се предполагаха само загуби. Груця е предприемач за духовни работи също не говореше. Следващия тираж плати директорът на една московска търговска фирма — Никитин. По-късно разбрах, че той не търгува с книги. Даде ми по-голямата част от тиража за продажба, без да ме притиска със срокове за връщането на средствата. За духовност той също не говореше.

А после започнаха да се включват „духовните“. Те пуснаха нелегално четиридесет и петхиляден тираж. Когато открихме тази „духовна“ фирма, те започнаха да говорят за своята духовност и за желанието си да творят светли неща, обещаха да изплатят и авторски хонорар. И до ден-днешен обещават. Това не е единствен случай. Изобщо при „духовните“ се забелязва пренебрежение към плащането на сметките, особено когато са длъжници.

А що се отнася до предоставянето на „изключителните“ права, реших да заявя на страниците на тази книга, че никога и на никого повече няма да дам изключителните права за коментар на изказванията на Анастасия! И ако някой предяви претенции за предимство, нека всички да знаят, че аз не съм го дал доброволно!

Защо казвам „доброволно“? На адреса на московската журналистка, която ми помогна да разваля договора, скоро заваляха заплахи от неизвестни лица. Кой са те? Какво искат? И те ли са „духовни“! Комбинират „духовността“ си с рекет ли? Е, аз с рекета съм на „ти“, за него също си има хора. И искам да им кажа: с „духовните“ бъдете нащрек — преди да се решите на нещо, помислете, трезво съобразете къде искат да ви въвека „духовните“...

В първата книга писах, че съм предлагал на Анастасия да дойде и сама да излезе по телевизията, но тя отказа. Тогава не разбрах защо отказва. Сега ми стана ясно, че тя това го е предвидила. След излизането на книгата се появиха много и различни коментари на нейни изказвания. Има интересни, има спорни, но започнаха да прозират и желанията на отделни лица да коментират нещата според собствените си интереси. Имаше и преки обвинения: „Да не мислиш,

че само ти имаш право да говориш с нея?“, „Ти не разбираш всичко, дай и на другите да пообщуват с нея, повече полза ще има.“ Но тя не е вещ, за да я предавам на някого. Тя е Човек и има право сама да решава как да постъпва и с кого да говори. Сега все по-ясно се вижда, че върху Анастасия действително се изсипва видима и невидима грамада от тъмни сили под формата на фанатизъм и корист.

„Знам каква грамада от тъмни сили ще се стовари върху мен, но аз не се страхувам от тях — ще успея да родя и да възпитам сина ни; да видя това, за което съм мечтала. И хората ще бъдат пренесени през времето на тъмните сили“ — каза Анастасия още в първата книга.

Те възпитават децата си до единайсет години. Значи, тя ще може да издържи поне още десет години.

— И после какво? — попитах аз дядо й. — Тя неизбежно ли ще загине?

— Трудно е да се каже — отговори старецът. — Всички са загивали значително по-рано, а и тя неведнъж е стъпвала на пътя, който отрежда физическа смърт, но всеки път в последния момент ярко е блесвал забравен, още по-силен закон — осветяващ същината на Истината на земното битие, удължаващ живота й в земно тяло.

Старецът замълча и отново замисляйки се над нещо, започна да чертае с пръчката някакви знаци: Аз също си мислех: „Защо ми трябваше да се забърквам в такава история! Сега е невъзможно да изляза от нея. Като погледнеш, може би в началото бих могъл, но сега е невъзможно, защото има дете. Анастасия ми роди син. Тя трябва да се занимава с детето, да го възпитава, но въпреки това не изоставя своята мечта — да пренесе хората през времето на тъмните сили. И няма да я изостави, много е упорита! Няма да остави така нещата. А кой ще й помага на нея, наивната? Ако аз престана да правя това, което й обещах, никой няма да й остане. Тогава тя ще се обезсърчи. А кърмещите майки не бива да се разстройват. Нека поне детето да отгледа.“ И аз попитах стареца:

— Какво мога да направя за Анастасия?

— Опитай се да осъзнаеш какво ти говори и какво иска тя. Тогава вместо лутане ще има взаимно разбиране, сърцето ще се сгрее от топла вълна, над света ще изгрее новата зора.

— А нещо по-конкретно можете ли да ми кажете?

— Трудно ми е да говоря по-конкретно. Искреността е важна във всичко. Затова прави така, както сърцето и Душата ти повеляват.

— Тя ми говореше за някакво малко руско градче; че то можело да стане по-богато от Ерусалим и от Рим, в неговите околности имало много светини от предците ни и те са по-значими отколкото храмовете на Ерусалим. Но местните хора не знаели нищо за тях. Искам да отида там и да променя съзнанието им.

— Това не може да стане толкова бързо, Владимире.

— Ами аз не знаех, че не е възможно и обещах на Анастасия. Сега нещо трябва да направя.

— Щом не си знаел, че е невъзможно, тогава ще успееш. Късмет. Аз трябва да вървя.

— Ще ви изпратя.

— Не си губи времето. Няма нужда да ме изпращаш, мисли за своите работи.

Старецът се надигна и ми протегна ръка.

Аз гледах след дядото на Анастасия, който се отдалечаваше по алеята и мислех за предстоящото пътуване за град Геленджик. Спомнях си какво ми говореше за него Анастасия. Ето как тръгна разговорът за него.

ТВОИТЕ СВЕТИНИ, РУСИЯ!

Попитах веднъж Анастасия:

— Често ли се срещат Звънтящи кедри?

— Много, много рядко — отговори ми тя, — може би два-три за хиляда години. Сега освен този, спасеният, има още един и той може да се отсече и да се използва по предназначение.

— Какво значи „по предназначение“, какво е то?

— Великият Интелект на Вселената — Бог, който е сътворил човека и всичко около него, изглежда, е предвидил да даде на хората възможност да си възвърнат изгубените способности, да се ползват от мъдростта, събрана в нематериалния свят. Тя е съществувала изначално, но поради греховността си човекът е загубил връзката си с нея.

— Моите дядо и прадядо са ти разказали за Звънтящия кедър, за неговите лечебни свойства. Но те не са ти обяснили, че неговият ритъм и пулсациите му са в синхрон с тези на Великия Интелект. Ако човек с подобен ритъм допре ръцете си до топлия ствол на Звънтящия кедър и прокара по него дланите си като милувка, вибрациите му се усилват и той получава възможността да общува с безкрайната мъдрост. Той ще може да осъзнае много неща във връзка с мислите си в момента на съприкосновението си с Кедъра и за бъдещето. С всеки това ще става в различна степен. Имам предвид връзката с Висшата сила.

— А защо Кедърът действа различно? Той избира, така ли?

— Той действа еднакво. Неговият ритъм и неговите вибрации са неизменни. Но едни хора могат да се настройват по-лесно и да почувстват цялата сила на контакта, а други само леко ще го усетят. Много хора не чувстват нищо в началото. Но и те постепенно ще започнат да усещат. Поне възможността им за това ще се увеличи.

— Не ми е ясно — какво избира той?

— Нали ти казвам — работата не е в него, а в човека... Ето, намерих пример — музиката! Разбираш ли, когато звучи музика... Музиката — това също е вибрация, ритъм. Но едни хора я слушат

внимателно, в тях възникват някакви чувства, понякога плачат от радост, от умиление. Същата тази музика други слушат с безразличие или въобще не искат да я слушат.

Така е и с Кедъра — само този, който е способен да чувства и да разбира, ще усети много неща; те постепенно ще му се откриват в миговете, когато човек се замисли по-дълбоко.

Жените могат да получат силата и Мъдростта на първоизворите, да изпълнят своето предназначение, да направят щастлив своя избраник, себе си и роденото с Любов дете. И това чудо не е в Кедъра, а в човешките стремежи — Кедърът само им помага в това. Той не е главният извършител на добрините.

— Невероятно! Това прилича на някаква красива, привлекателна легенда.

— Не ми ли вярваш? Ти смяташ, че казаното от мен е легенда? Защо тогава се стремиш към тези места и искаше да ти покажа Звънтящия кедър?

— Е, не смятам, че всичко е легенда. На разказите на твоите дядо и прадядо за Кедъра отначало също не повярвах. После, когато се върнах вкъщи от експедицията, четох научно-популярна литература, запознах се с изказванията на учените относно лечебните му свойства и бях поразен от това, че и те, и Библията са на едно и също мнение. Но никъде, абсолютно никъде не се споменава за възможността да почувстваш чрез Кедъра връзката с Интелекта или с Бога, както ти твърдиш.

— Ти не си чел внимателно нито изказванията на учените, нито Библията или не си придавал значение на главното, иначе не би се усъмнил в думите ми.

— И какво толкова съм можел да пропусна? В Библията за кедъра се говори само на две места — когато Бог учи хората как да се лекуват с неговата помощ и как да обеззаразяват жилищата си.

— Но в Библията се разказва още и за цар Соломон като за един от най-мъдрите управници, почитан от народа си. Цар Соломон е историческа личност. Той не е легенда.

— И какво от това?

— Ами в Библията се казва, че този цар е построил храм на Бога от кедър и близо до него — дом за себе си, също от кедър. И за да достави кедъра, той е наел трийсет хиляди работници, които са го

докарвали от друга страна. И за да отсече кедрови дървета, Соломон се обърнал към друг цар — Хирон — с молба да му даде хора, „които знаят да секат дървета изкусно“. За този кедр Соломон е дал двайсет града от своето царство! Помисли, защо на този мъдър управник му е потрябвало да понесе такива загуби и да строи храм и къща от материал, който не е толкова траен като този, който е имал подръка?

— За какво?

— Би могъл да намериш отговора в Библията: „А щом излязоха свещениците из светилището, облака изпълни Господния дом; така щото поради облака свещениците не можаха да застанат, за да служат, защото Господнята слава изпълни Господния дом.“ Косвени доказателства можеш да намериш и в изказванията на светилата на вашата наука.

— Това е добре. Изглежда достоверно. Значи, той може да открие много тайни на хората. Покажи ми Звънящия кедр, който може да бъде отрязан. Аз ще го закарам в някой град, където ще бъде удобно да идват всички желаещи да се докоснат до него, от цял свят.

— Къде ще намериш днес такъв град на Земята, в който жителите му да не осквернят тази светиня, да осигурят охрана и достъп за всички желаещи?

— Ще се опитам да намеря. Ти защо смяташ, че това ще бъде трудно да се направи?

— Защото съзнанието на днешните хора е много сковано. Поради начина си на живот те приличат на биороботи.

— Какви са тези биороботи?

— Светът на тъй наречения „технически прогрес“ е така устроен, че човек изобретява всякакви механизми и измисля обществени постулати уж за облекчаване на живота. В действителност „облекчението“ е илюзорно.

Човекът сам става робот на технократичния свят. Той постоянно няма време да поразсъждава над същността на битието, да изслуша другия и да се замисли за собствената си съдба. Той е като програмиран робот. Ето ти сега гледаш с очите си, слушаш с ушите си, но ти е трудно да ми повярваш.

— Анастасия, моята ситуация е друга. Аз не мога да нарека себе си силно вярващ. Е, имам някаква вяра, но сигурно не така както у другите. Сега има много истински вярващи хора, мнозина четат

Библията — те веднага ще схванат всичко, щом прочетат какво е казано за кедъра в Библията, ще повярват и внимателно ще се отнесат към своето кедрово парченце.

— Вярата, Владимире, бива различна. Често човек държи в ръцете си Корана, Библията или други книги с Мъдростта на Първоизвора, твърди, че вярва, дори се опитва да учи другите, но в действителност той просто като че ли търгува с Бога: „Виждаш ли, аз вярвам в теб. Да ми го зачетеш в сметката, ако потрябва.“

— Какво е вярата тогава? В какво трябва да се изразява?

— В начина на живот, в светогледа, в разбирането на собствената същност и предназначение, в съответното поведение и отношение към всичко, което ни заобикаля; в мислите.

— Значи, не е достатъчно просто да вярваш?

— Просто да вярваш не е достатъчно. Представи си една армия. Всички войници до един вярват на своя пълководец, а не отиват да се бият, те вярват — смятат, че той сам ще победи. И така, седят си войниците, гледат как техният пълководец върви сам срещу грамадата на противника и в изстъпление му крещат: „Давай! Давай! Ние силно вярваме в теб!“

— Бива си те, намери сравнение. Това е пълен абсурд!

— Този абсурд е във всекидневието ви.

— Тогава ми дай пример от конкретния, реалния живот, а не измислен.

— Добре. Има един град в Русия. Нарича се Геленджик. Предназначението му е да спомага хората да си отдъхнат от всекидневните грижи, да се замислят и да се докоснат до светините.

В околностите на този град и в самия него има много и различни светини. Тяхното значение е по-голямо от тези в Ерусалим, по-голямо дори от пирамидите на Египет.

Този град би могъл да бъде един от най-богатите градове в света — по-богат и от Ерусалим, и от Рим. Но той умира, въпреки че е курортен. Неговите къщи и хотели са празни и се рушат. Материалистичното съзнание на местните управници им пречи да видят ценностите, които могат да го възродят. Разказвайки за града си, те говорят за морето, за изкуствените методи на лечение, за това, че в стаите на хотелите има нощни шкафчета и хладилници. За светините дори и не споменават. Те самите знаят малко за тях и не искат да знаят.

Отдават приоритети на други неща. В този град има много хора, които твърдят, че са вярващи. Има всякакви религиозни общности. Някои от тях активно проповядват своята вяра. Но каква вяра? Със своето отношение към околния свят те са нарушили и нарушават дори тези заповеди, които са в почитаните от тях книги; в Библията например се казва: „Възлюби ближния си“.

Но за да обикнеш ближния си, трябва да го познаваш. Не можеш да обичаш някого, когото не познаваш. Те се мислят за вярващи, но не познават близките си, предците си, които са живели на тази свята земя и са им оставили неизчерпаемо съкровище — велики светини, пренесли са през хилядолетията поривите на мъдростта и светлината на собствената си Душа. Мнозина наричат себе си „вярващи“, а не забелязват светините около себе си — светини, завещани им от техните прародители, за да им помогнат.

— Какви светини има в този град?

— Знаеш ли, Владимире, близо до град Геленджик расте същият Ливански кедър, за който толкова много се споменава в Библията! И това живо, пряко творение на Бога, за което толкова много се говори още преди появата на Иисус Христос на Земята, се намира до този град. Кедърът е само стогодишен. Той е още момче, но вече е красив и много силен. Израснал е там, защото е бил посаден от един достоен човек. Има такъв писател — Короленко. Благодарение на него (защото известно време е бил почитан) са поставили ограда около Кедъра. Но сега и къщата, където е живял този човек, се руши и никой не обръща внимание на дървото.

— И вярващите?

— Мнозина от този град, които се мислят за вярващи, не обръщат внимание нито на Кедъра, нито на останалите велики светини от предците им и ги рушат... И градът умира.

— Значи Бог ги наказва, отмъщава им.

— Бог е добър. Той на никого не отмъщава. Но какво може да направи Той, когато не забелязват Неговите творения?

— Невероятно! Нима наистина съществува такова дърво? Това трябва да се провери.

— Съществува. И много други светини има в околностите на този град, но и към тях отношението е от гледната точка на технокрацията; също както към пирамидите на Мъдрите Фараони.

— Какво? Откъде знаеш за египетските пирамиди?

— Благодарение на поколения мои предци в мен се е съхранила способността да общувам с измерението, където живеят мислите и мъдростта. Общувайки с тях, можеш да узнаеш всичко, за каквото помислиш — всичко, което те интересува.

— Почакай, почакай. Сега ще проверя. Отговори ми. Известни са ти тайните на египетските пирамиди?

— Да, известни са ми. Но знам и това, че изследователите на тези пирамиди през цялото време са изхождали от материална гледна точка. Основно ги е интересовало как са построени, какви са размерите, съотношението на страните, какво е укрито вътре, какви вещи има там. Те смятат за суеверни хората, шито са живели във времето, когато са строени пирамидите. Учените разглеждат пирамидите само като място за съхранение на скъпоценности, на вещите и тялото на фараона и поддържане на славата му. Затова им е убегнало основното, същественото.

— Не те разбирам, Анастасия. Какво съществено нещо не са разбрали?

Известно време Анастасия помълча, сякаш се вглеждаше в безкрайността, и започна своя удивителен разказ:

— Знаеш ли, Владимире, хората, които са живели на Земята в дълбоката древност, са притежавали способности, които са им позволявали да бъдат неизмеримо по-умни от днешния човек. Хората, свързани с Първоизточника, са имали възможност да използват цялата информация, изпълваща Вселената. Тази информация е заложена във Вселената от Великия интелект — от Бога. Попълвана от Него и от мислите на хората, тя е станала толкова грандиозна, че е способна да отговори на всеки въпрос. Тя е ненатрапчива. Ако човек иска отговор на даден въпрос, той мигновено изниква в подсъзнанието му.

— И какво са придобили от това?

— На тези хора не им е трябвал космически кораб за полет до друга планета — ако пожелатели, те са могли и така да видят какво се случва там. Не са им били нужни телевизор, телефон с линии, опасващи Земята, нито писменост. Информацията, която вие получавате от книгите, те са могли да получат мигновено, по вътрешен път. На тези хора не им е била нужна индустрия, която да произвежда лекарства — при нужда те са могли да получат най-добрите

лекарства само протягайки ръка, защото ги има в природата. Не са им били необходими днешните транспортни средства; нито машините, нито промишлените комплекси за производство на храна, тъй като всичко, от което са имали необходимост, им е било предоставено.

Те са съзнавали, че изменението на климата в някой от районите на Земята е сигнал за преселване в друг, за да може предишната земя да си почине; разбирали са Космоса и своята планета; били са мислители и са знаели своето предназначение; усъвършенствали са планетата Земя. Във Вселената не е имало равни на тях. По интелект над тях е бил само Той — Великият Интелект на Вселената — Бог.

В човешката цивилизация, населяваща днешните Европа, Азия, Северна Африка и Кавказ, примерно отпреди десет хиляди години започват да се появяват индивиди, чиято връзка с Интелекта на Вселената частично или напълно е изчезнала. Ето, от този момент тръгва движението на човечеството към планетарна катастрофа — все едно каква катастрофа: екологична, ядрена, бактериологична, както прогнозирают учените и както иносказателно я описват древните религии.

— Почакай, Анастасия, не ми е ясно по какъв начин може да се обвърже появата на тези „инвалиди“ с планетарната катастрофа.

— Много правилно намери за тях съвременна дума — „инвалиди“. Да, те са били инвалиди, непълноценни хора. Какво трябва на човека, който не вижда?

— Водач.

— На който не чува?

— Слухов апарат.

— На човек без ръце и крака?

— Протези.

— На онези хора е липсвало същественото — връзката с Интелекта на Вселената. И затова са загубили знанията, чрез които са могли да усъвършенстват Земята, да я управляват. Представи си екипаж на най-съвременен космически кораб изведнъж да загуби разсъдъка си деветдесет процента. Без да мислят, членовете му ще пробият обшивката на кораба, ще палят огън в кабината, ще изтръгват прибори от пулта за управление и ще правят от тях украшения и играчки. Тези хора могат да се оприличат на такъв, загубил разсъдъка си екипаж. Именно те — тези, както ти казваш, „инвалиди“, отначало

са изобретили каменната брадва, копието, после... Мисълта им, развивайки се, е стигнала и до ядрените бойни глави. И до ден-дневен мисълта им продължава с неимоверно упорство да руши съвършените творения и да ги заменя със своите примитивизми.

Техните поколения са започнали да изобретяват все повече и повече, изтезвайки съвършения природен механизъм на Земята с всевъзможните изкуствени социални механизми. След това хората са започнали да се бият помежду си.

Машините не могат да съществуват самостоятелно по подобие на природата. Те не само не могат да се самовъзпроизвеждат, но и не се самовъзстановяват, ако се повредят, както например дървото. И тогава на технократите им се е наложило да направят множество хора слуги на тези механизми и фактически са ги превърнали в биологични работи. Тези биороботи са лишени от индивидуални способности за познаване на Истината и затова са лесни за манипулиране. Например с помощта на изкуствени информационни средства може да се заложи в тях програмата: „Трябва да се строи комунизъм!“; може да се създадат за тях символи, значки, знамена с определен цвят... С помощта на същите средства, но с други символи и цветове, в другата част от хората може да се заложи обратна програма: „Комунизмът е лошо нещо!“ И тогава тези две групи с различни програми ще се ненавиждат и ще стигнат до пълното си физическо унищожение. Всичко това е започнало преди около десет хиляди години, когато хората, лишени от връзка с Интелекта, са ставали все повече. Фактически те могат да бъдат наречени ненормални, защото нито едно живо същество не малтретира така Земята.

В тези далечни времена са останали малцина, които все още са могли свободно да използват Вселенската Мъдрост. Те се надявали, че когато поради замърсения въздух започне трудно да се диша, а замърсената вода стане опасна за пиене и създадените изкуствени системи за осигуряване на живота (технически и социални), се окажат тромави и все по-често аварират, човечеството ще се замисли...

Когато застанат на ръба на пропастта, хората ще се замислят за същността на битието, за смисъла и предназначението на своя живот. Тогава много от тях ще поискат да научат Изначалната истина, а това е възможно при едно задължително условие — възвръщане на първоначалните способности. Преди десет хиляди години все по-

малко хора са притежавали още тези способности. Това са били преди всичко племенните вождове. По техни указания е започнало строителство на специални съоръжения от тежки каменни плочи — камери с размери метър и половина на два и височина около два метра (понякога по-големи или по-малки). Плочите се поставяли вътре под малък ъгъл. Понякога такива камери били изсичани от монолитен камък, друг път ги скривали под земята и ги засипвали с пръст. В една от стените на камерата в плочата се правел конусообразен отвор около трийсет сантиметра в диаметър. Той се затварял с идеално пасващ каменен капак.

В тези камери-гробници влизали и оставали хора, които не са изгубили способността си да ползват Мъдростта на Вселената. Живите дори след хиляди години могат да отидат при тези светилища и да получат отговор на въпросите, които ги интересуват — трябва да седнеш до камерата и да се вдълбочиш в себе си. Понякога отговорът идва веднага, друг път — по-късно, но непременно идва, защото тези съоръжения и останалите в тях навеки служат за информационен източник. Чрез тях връзката с Интелекта на Вселената става по-лесно.

Тези каменни съоръжения са праобраз на египетските пирамиди. Пирамидите са по-слаб приемник, макар че размерът им е по-голям, но същността и предназначението им е едно и също.

Фараоните, които са погребани в пирамидите на Египет, също са били мислители и в тях в известна степен са били съхранени способностите за връзка с Първоизточника на живота.

Но за да получат отговор с помощта на пирамидите на един или друг въпрос, хората е трябвало да отиват не по един, а на големи групи, да застават покрай всяка от четирите страни, като отправят погледите си от основата към върха с концентрирана мисъл.

Там, на върха, погледите и мислите им се фокусирали в една точка и се образувал канал за контакт с Разума на Вселената.

И днес може да се направи същото и да се получи резултат. Там, където се фокусират мислено погледите, възниква енергия, подобна на радиацията. Ако във фокуса се постави уред, той ще регистрира тази енергия. Хората, които стоят долу, получават необикновени усещания.

О, ако не е греховната прекомерна гордост на съвременните хора, битуващото всеобщо мнение, лъжливата представа за това, че отминалите цивилизации са били по-глупави... Съвременните хора

щяха отдавна да разгадаят истинското предназначение на пирамидите. Съвременните изследователи отделят голямо внимание на начина на построяването им, но така и не можаха да го разгадаят. А всичко е просто — при построяването заедно с използването на физическа сила и различни приспособления винаги е била включвана и мисловна енергия, която намалява гравитацията. Големи групи от хора, които са притежавали такива способности, са помагали на строителите на пирамидите. И днес има хора, които могат да движат с мисълта си малки предмети. Неизмеримо по-мощни от пирамидите по отношение на ефективността на контакта с Разума на Вселената са по-малките каменни светилища, предшестваша пирамидите.

— Защо, Анастасия? Заради конструкцията и формата им ли?

— Защото в тях са отивали към вечността живо погребани хора. И тяхната смърт е била необикновена. Те са оставали във вечна медитация.

— Как така живи хора? Защо?

— За да създадат за потомците си възможността да се върнат към силата на Първоизточниците. Като правило най-мъдрите вождове или родоначалници, които са били на възраст и са предчувствали своята кончина, са молили роднините, близките си да ги зазидат в тези каменни камери. Ако ги намирали за достойни, ги погребвали така.

Отмествали тежката масивна плоча-капак. Човекът влизал в каменната камера и тя била затваряна — той се оказвал напълно изолиран от външния материален свят. Нищо не виждал и нищо не чувал. При такава пълна изолация е невъзможно да се допусне дори мисълта да се върнеш. Още преди преминаването в другия свят, изключването на обикновените органи на чувствата, на зрението и слуха е давало възможност за пряко общуване с Космическия Разум, за осмислянето на много явления и постъпки на земните хора — и най-важното, да се предаде осмисленото на живите и на следващите поколения. Сега подобно състояние вие наричате медитация. Но тя е само детска закачка в сравнение с това сливане с вечността.

После хората идвали при каменната камера, отмествали капака и размишлявали, съветвали се с витаещите в нея мисли. Духът на Мъдростта винаги бил там.

— Анастасия, по какъв начин можеш да докажеш на днешните хора съществуването на такива съоръжения и че в тях хората са

оставали във вечна медитация?

— Мога! Затова и ти разказвам за тези неща.

— И как ще го докажеш?

— Много просто. Тези каменни-камери съществуват и днес. Вие ги наричате долмени. Можем да ги видим, да се докоснем до тях. И всичко, което казвам, може да бъде проверено.

— Какво??? Къде? Можеш ли да покажеш мястото им?

— Да. Например в Русия, в Кавказ, близо до градовете Геленджик, Туапсе, Новоросийск и Сочи.

— Аз ще проверя. Ще замина специално там. Ама, не може да бъде. Ще проверя.

— Разбира се, провери. За тях знаят и местните жители, само че не им придават значение. Много долмени вече са разграбени. Хората не разбират истинското им предназначение. Не знаят за възможността да установяват чрез тях контакт с Мъдростта на Вселената. Преминалите във вечна медитация повече никога няма да могат да се въплътят в нещо материално. Те са пожертвали вечността заради своите потомци, но познанията им досега не са потърсени. Затова те изпитват скръб и печал.

А за доказателство, че в миналото там са отивали да умират живи хора, служи разположението на скелетите, намерени в долмените; Някои са умирали легнали, други — седнали в ъгъла или полулегнали, подпрени на каменната плоча.

Днешните хора са констатирали този факт. Той е описан от нашите учени, но отново не му е придадено никакво значение. Никой не изследва сериозно долмените. Местните хора ги разбиват и използват каменните плочи за строеж.

Анастасия тъжно отпусна глава и замълча. Тогава аз ѝ обещах:

— Аз ще им обясня. Всичко ще им обясня! Те няма вече да ги грабят, да ги разбиват. Няма да ги оскверняват. Досега не се знаели...

— Мислиш, че ще успееш?

— Ще се опитам. Ще обиколя тези места и ще обясня на хората. Още не знам как. Ще намеря тези долмени, ще им се поклоня и ще обясня всичко на хората.

— Дано. Тогава, ако отидеш по тези места, моля те да се поклониш и на долмена, в който е умряла моята пра-пра-майчица.

— Невероятно! Ти откъде можеш да знаеш, че твоята прародителка е живяла по тези места и че така си е отишла?

Анастасия отговори:

— Как може, Владимире, да не знаеш, как са живели, какво са правили твоите предци; какво са искали, към какво са се стремили? А моята далечна майчица е достойна за поклон. Всички мои далечни майчици са познали нейната мъдрост. Днес тя и на мен ми помага.

Прамайчицата ми е била именно от онези жени, които до съвършенство са владеели познанието, как при кърменето на детето да се предаде способността за контакт с Вселенския Разум: Хората от онази цивилизация постепенно са престанали да придават на това значение, както и днешните. При кърменето на детето майката не бива да се отвлеча с нищо странично, трябва да мисли само за детенцето си. Тя е знаела за какво точно трябва да се мисли и затова е искала да предаде знанията си на всички хора.

Прамайчицата ми не е била твърде стара, когато започнала да моли вожд да я сложат в долмен. Вождът бил много стар и тя знаела, че новият никога не би изпълнил молбата ѝ. Много рядко пускали жените в долмените. И тъй като старият вожд много я уважавал и ценял знанията ѝ, затова ѝ разрешил. Той не успял да убеди мъжете да дръпнат тежкия капак на долмена и да го затворят над нея и тогава жените сами се справили с тази работа.

За съжаление при долмена на моята прамайчица отдавна никой не е ходил — никой не се интересува от знанията ѝ. А тя толкова много искала да ги предаде на всички — искала децата да бъдат щастливи и да радват родителите си.

— Анастасия, ако искаш, аз ще отида при този долмен и ще я попитам как трябва да се кърмят бебетата и за какво трябва да се мисли тогава. Само ми кажи къде се намира?

— Добре, ще ти кажа. Само че ти няма да я разбереш. Ти не си кърмеща майка. На теб не са ти известни усещанията на майката, която кърми бебето си. Това могат да го разберат само жените, които кърмят. Ти само отиди при този долмен, докосни се до него. Помисли си нещо хубаво за моята прамайчица — ще ѝ бъде много приятно.

Известно време ние мълчахме. Поразен от точното описание на разположението на тези долмени, което впоследствие можах да проверя, аз престанах да изказвам съмнение относно съществуването

им. Помолих я обаче да ми представи доказателства за възможността за контакт с невидимата и неразбираема за мен Мъдрост на Вселената.

— Владимире, ако ти постоянно подлагаш на съмнение казаното от мен, и моите доказателства ще ти бъдат неясни и неубедителни. Ще ни трябва много време.

— Не се обиждай, Анастасия, но твоят необичаен отшелнически живот...

— Какъв отшелнически живот, щом аз имам възможност да общувам не само с всичко живо на Земята, но и с много повече? На Земята има толкова много хора, които в обкръжението на себеподобните си са свършено самотни, пълни отшелници. Не е страшно, когато човек е сам; по-страшно е, когато е самотен сред хората.

— Абе все пак, ако за това измерение, където живеели мислите на човешката цивилизация, както ти казваш, се изкаже някое от светилата на съвременната наука, хората биха повярвали повече на него, отколкото на теб. Така е устроен съвременният човек, за него авторитет е официалната наука.

— Съществуват такива хора, аз видях мислите им. Не мога да назова техните фамилии, но сигурно това са големи учени според вашите критерии. Те имат широка мисъл. Ти сам потърси доказателствата, когато се върнеш, и ги съпостави с всичко казано от мен.

* * *

Когато отидох в Кавказ, намерих в планината близо до град Геленджик споменатите долмени. Фотографирах ги на цветна лента. За долмените знаеха и в местния музей — само че никой не им отдаваше никакво значение.

Намерих и долмена, в който е била погребана пра-майката на Анастасия, поклоних се, сложих цветя на каменната плоча, обрасла с мъх.

Гледах долмените — видимото и осезаемо потвърждение на казаното от Анастасия. До този момент бях прочел в Библията в „Трета книга на царете“ за цар Соломон и за отношението му към кедъра. Но

като човек далеч от науката не се опитвах да преглеждам множество научни трудове, за да търся доказателства за казаното от Анастасия. Но по невероятен начин тази млада отшелница от глухата сибирска тайга като че потвърждаваше от разстояние, но вече на езика на съвременната наука, своята правота. Хората сами изпращаха и донасяха научни трудове, в които се говореше за Разума на Вселената.

В началото на книгата вече ви приведох изказванията на члена на Руската медицинска академия, директор на Института по клинична и експериментална медицина, академик В. Казначеев и на директора на Международния институт по теоретична и приложна физика на Руската академия за естествени науки, академик А. Акимов, поместени в списание „Чудеса и приключения“ през май 1996 г.

* * *

Главата за светините на Геленджик написах, докато бях в този град. Марина Давидовна Слабкина, служителка в санаториум „Дружба“, набра текста на компютър още преди де публикувам книгата, колегите ѝ я прочетоха. И знаете ли какво стана?

На 26 ноември 1996 г. в 10 часа и 30 минути московско време се случи събитие, което външно не претендира за някаква сензационност или необичайност. И все пак... Аз съм убеден, че това е събитие с планетарно значение.

Към долмен, който се намира в планината, близо до село Пшада в Геленджикски район, тръгна група жени. Това бяха служителките на санаториума „Дружба“ В. Т. Ларионова, Н. М. Грибанова, Л. С. Звегинцева, Т.

Н. Зайцева, Т. Н. Куровска, А. Г. Тарасова, Л. Н. Рома-нова и М. Д. Слабкина.

За разлика от туристите, които понякога посещават тези места, за да се полюбуват на природната красота и се взират с празни очи в стоящия в планината самотен долмен, тези хора може би за пръв път от хилядолетия насам отиваха към долмена, за да почетат паметта на своя далечен предшественик; да почетат паметта на човека, живял преди повече от десет хиляди години — мъдрият вожд на един род, зазидан

по собствена воля жив в каменна гробница; жив — за да може и след хилядолетия да предаде на своите потомци Мъдростта на Вселената.

Трудно е да се каже колко хилядолетия усилията му не са били оценени. По древните плочи се виждат следи от оскверняване от наше време — надписи, драсканици, разбити отвори в долмените. Хората, които са идвали на това място (поне през последното столетие), не са и помисляли за погребания тук човек, за мъдростта му, за желанието и стремежа му да се пожертва за поколенията. За това за съжаление красноречиво свидетелстват дореволюционните и съвременните монографии, с които се запознах.

Учените, изследователите и археолозите предимно се интересуват от размерите на самия долмен, удивляват се и се опитват да разберат как са обработени и повдигнати тези плочи.

И ето... Гледах стоящите пред долмена жени, цветята, донесени от тях и сложени на плочата, и си мислех: „След колко столетия или може би хилядолетия за пръв път получи цветя нашият мъдър прародител? Какво ли чувства сега Душата му? Какво се случва в този момент в астралния свят? Оценихте ли вие, нашите далечни прародители, тези цветя като един пръв знак за това, че усилията ви не са били напразни и че между съвременните хора, вашите потомци, има стремеж към по-съзнателно съществуване? Това са само първите цветя. Ще има още, още и още. Но тези, първите, са най желаните и вие, нашите далечни прародители, сигурно ще помогнете на днешните хора да прозрат Мъдростта на Вселената и да осъзнаят Битието.“

В групата беше и лекарят от геленджикската ХЕИ Е. И. Покровски. Покани го екскурзоводката краеведка В. Т. Ларионова, за да измери радиационния фон на долмена.

Тя ми разказа, че при друго посещение на долмена един от туристите имал гайгеров брояч. Приборът отчел висока степен на радиация. Този турист дръпнал настрана В. Т. Ларионова, за да не плаши останалите, и показал уреда, който отчитал наличието на радиация до долмена.

Служителят от местната ХЕИ носеше в специално куфарче достатъчно точен прибор. Той започна да мери радиационния фон на земята далеч от долмена и докато го приближавахме. Накрая направи измерване до самия долмен и вътре в него. Притесних се, че той ще обяви на всеослушание отчетените показания и заради това официално

съобщение за повишена радиация хората ще престанат да идват при долмена. Анастасия ми беше разказала, че тази енергия, подобна на радиация, може ту да се появява, ту да изчезва. Тя е управляема и влияе благотворно на човека. Но какво значат за нас, съвременните хора, изказванията, макар и на една необикновена жена, в сравнение със съвременен научен факт — отчетена от съвременен прибор радиация, която толкова плаши съвременния човек.

„О, Боже — помислих аз, — горката Анастасия! Тя толкова много искаше хората да се отнасят по друг начин, по-грижливо към тези древни, удивителни погребения на нашите предци. А сега ще има официално заключение и до тях в най-добрия случай никой няма да се доближава, а в най-лошия — ще бъдат унищожени въобще. Дори за строителство, както е било по-рано, няма да ги използват. Но ако наистина има Вселенски Разум, ако действително Анастасия толкова лесно се свързва с Него, то нека Те да измислят нещо!“

Е. И. Покровски отиде при жените и показа отчетеното от прибора. Показанията бяха невероятни! Първо се изумих, а после се зарадвах. Според прибора радиационният фон отслабваше с приближаването към долмена...

Това беше невероятно още и поради това, че хората по пътя към долмена бяха минали през участъци с по-висок радиационен фон. Самите те трябваше да са дошли до него с радиацията на дрехите и обувките си. Но уредът отчиташе намаляване на радиационния фон. Като че ли някой невидим ни казваше: „Не се страхувайте, хора. Ние сме далечните ви родители. Ние ви искаме доброто. Вземете нашите знания, деца!“

Изведнъж аз осъзнах — това беше Анастасия! Благодарение на нея ставаше това чудо; тя, намирайки се на хиляди километри от този долмен, прокара невидима нишка през хилядолетията, съедини днешните хора с древните цивилизации и направи пробив в съзнанието им за стремеж към доброто. Макар сега хората да са малко, но това е само началото. И това беше абсолютно реално, тъй както беше реален долменът пред мен; както бяха реални жените и донесените от тях цветя.

В научната литература се казва, че долмени се срещат близо градовете Туапсе, Сочи и Новоросийск; в Англия, Турция, Северна Африка и Индия. Това потвърждава съществуването на древни

цивилизации с единна култура, с възможност за общуване помежду им — независимо от далечните разстояния. Несъмнено с разпространението на дадената от Анастасия информация отношението на хората и към другите долмени ще се промени — ако те все още са се съхранили.

Доказателство за това е реакцията на хората от Геленджик — първата екскурзия в света заради новата удивителна информация за долмените беше направена в Геленджик.

„Аз съм най-щастливата екскурзоводка и голяма късметлийка“ — казва за себе си Валентина Терентиевна Ларионова, краевед с трийсетгодишен стаж и депутатка от местния съвет.

Но и това още не е всичко. Краеведческата група на Геленджик, начело с Ларионова, съпостави вече известни факти и разкази на кореняци за живота на местни светии. Те потвърдиха съществуването на светини в околностите на Геленджик, за които казваше Анастасия — уникалните светини на Русия, повечето от които не се споменават в нито един информационен справочник. Това са Ливанският кедр, хълмът на Света Нина, скитът, лечебният извор „Светата ръчица“. Там хората, които са се изцелили, са връзвали парцалчета по дърветата. В района на Геленджик сега се реставрират църкви. Строи се метох към Троицко-Сергиевата лавра. Гледах всичко това и мислех: „Само в едно кътче на Русия има толкова много светини и лечебни извори, а руснаците пътуват на хиляди километри, за да се кланят на чужди богове. Колко ли още забравени светини имаш ти в други места, Русия? И кой ли ще ги открие?“

Направих, каквото можах. Това, разбира се, е малко, но в мен се появи някаква надежда, че Анастасия ще ми покаже сина ни. Накупих ританки, играчки и детски храни и заминах за сибирската тайга, за да видя пак Анастасия и моя син.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.